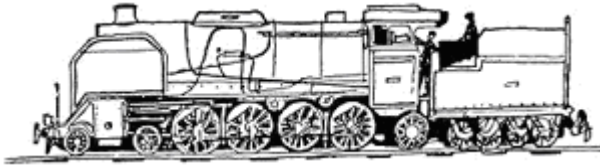
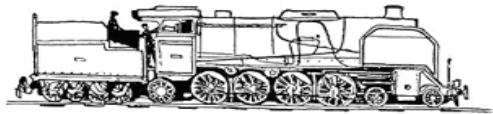

POHÁDKY

O MAŠINKÁCH

Pavel Nauman

ilustr. Kamil Lhoták

<http://atheneum.zde.cz>

POHÁDKA O DLOUHÉ LOKOMOTIVĚ

Jednou, je tomu už velice dávno, byl přednostou na smíchovském nádraží nejvyšší pán železničář. Nikdo ho neměl rád, ani ostatní železničáři, kteří tu sloužili, ani mašinky, ani výhybky, krátce nikdo, kdo byl na smíchovském nádraží, ho neměl rád. A to proto, že byl velice zlý a přísný a pyšný. Nikdy se na nikoho neusmíval, vždy se jen mračil a byl nespokojený.

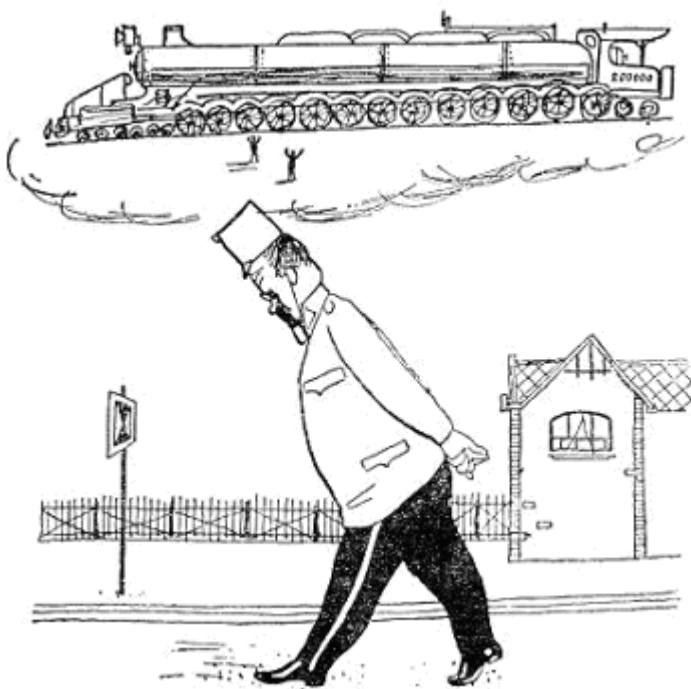
Nelíbila se mu ani jediná mašinka, o každé říkal, že je slabá a pomalá a maličká, ačkoliv to vpravdě byly velmi pěkné lokomotivy. Mašinky to tuze mrzelo, ale co mohly dělat, když nespokojený železničář byl přednostou na nádraží a mohl každé z nich poroučet?

Pyšný nejvyšší pán železničář si jednoho dne usmyslil, že si opatří takovou mašinku, jakou ještě nikdo na celém světě neměl, tak dlouhou, že by sahala od jednoho konce nádraží až ke druhému, a tak silnou, že by utáhla tolik vagónků, že by vlak byl dlouhý až do Chuchle, a tak rychlou, že by ujela do Berouna, co by napočítal do dvaceti.

I sedl a napsal psaní do všech továren, ve kterých se vyráběly lokomotivy, aby mu takovou mašinku postavily, že jim za ni dobře zaplatí. Avšak

Pan přednosta na smíchovském nádraží

Rozhodl se, že si opatří největší mašinku...

zkrátka dostal od všech továren odpověď, že je zcela nemožné, aby mu takovou mašinku postavily, protože nikde nemají tolik železa a mědi a mosazi a všeho ostatního, co je k tomu třeba.

Nejvyšší pán železničář byl proto velice smuten a trápil se a zlobil se a huboval, že mu nikdo neumí vyhovět. A pak si svolal všechny železničáře a řekl jim, že od nich chce, aby mu pověděli, kdo by takovou velikou mašinku postavil. A jestli mu to do třetího dne neřeknou, že zakáže všem mašinkám jezdit a všechny železničáře pošle domů.

Železničáři vyslechli jeho řeč a zarmoutili se, protože nikdo nevěděl, kdo by takovou mašinku postavil. A radili se spolu a naříkali, jaký mají zlý osud, protože jistě věřili, že třetího dne je zlý nejvyšší pán železničář pošle domů. A když se tak

radili, ozval se pan Blahoš z výtopny, že by věděl, jak jim poradit. Všichni se okolo něho naráz seskupili a začali zase doufat, že je pan Blahoš zachrání před zlým a pyšným nejvyšším pánem železničářem, protože pan Blahoš byl z nich ze všech nejstarší a nejmoudřejší.

A řekli sborem panu Blahošovi:

„Porad nám, jak bychom vyhověli nejvyššímu pánu železničáři, protože jestli ty nám neporadíš, jsme všichni ztraceni.“

A pan Blahoš řekl:

„Poradím vám tedy, ačkoliv se bojím, že z toho může vzejít mnoho zlého. Protože takovou mašinku, jakou chce mít nejvyšší pán železničář, dovede postavit jen černokněžník Zababa. A vy všichni víte, že je tuze nebezpečné si něco začínat s černokněžníkem Zababou.“

Oni však panu Blahošovi odpověděli:

„Černokněžník nemůže být horší než náš nejvyšší pán železničář.“

Pan Blahoš tedy řekl:

„Jestli tedy soudíte tak, pak mi nezbývá, než abych šel k nejvyššímu pánu železničáři a poradil mu, jak by našel černokněžníka Zababu.“

*Ozval se pan Blahoš
z výtopny, že jim poradí*

A zvedl se a šel k nejvyššímu pánu železničáři do kanceláře. Nejvyšší pán železničář seděl ve své kanceláři a byl velice zachmuřený a rozzlobený, a když pan Blahoš vstoupil a pozdravil, ani mu nepoděkoval a ani mu neřekl, aby se posadil. Avšak pan Blahoš se tím nedal zmást a řekl nejvyššímu pánu železničáři:

„Vím, kdo vám postaví takovou velikou mašinku, jakou vy chcete mít.“

Teprve pak se obrátil k panu Blahošovi, ale ještě se nepřestal mračit a řekl velice ošklivým a přísným hlasem:

„Tak mluvte!“

A pan Blahoš se docela nic nebál a řekl:

„Řeknu vám to jen proto, že mi to poručíte, a jen proto, že tím zachráním mnoho hodných železničářů. Avšak dříve ještě, než vám povím, jak si opatříte takovou mašinku, jakou chcete mít, vám dám výstrahu.“

Nejvyšší pán železničář se ještě víc zamračil a řekl:

„Poručil jsem vám, abyste mi řekl, kde dostanu největší lokomotivu, jaká ještě nebyla na světě, a nestojím o vaše výstrahy. Nevíte-li to a chcete-li mluvit do větru, pak se klidte.“

Avšak pan Blahoš si jen pomyslel, že nejvyšší pán železničář je velice pošetilý a neví, co mluví. A když si to pomyslel, řekl:

„Takovou lokomotivu vám postaví jen pan černokněžník Zababa.“

Nejvyšší pán železničář chvíli přemýšlel a pak řekl:

„Co je mi platné vědět, že mi mou lokomotivu postaví pan Zababa, když nevím, jak ho najít.“

Pan Blahoš mu odpověděl:

„K černokněžníku panu Zababovi vede cesta z našeho nádraží...“

Avšak nejvyšší pán železničář se opět rozzlobil a řekl:

„Jak by z našeho nádraží mohla vést cesta k doupěti nějakého černokněžníka? Nic o tom nevím, a já přece vím o

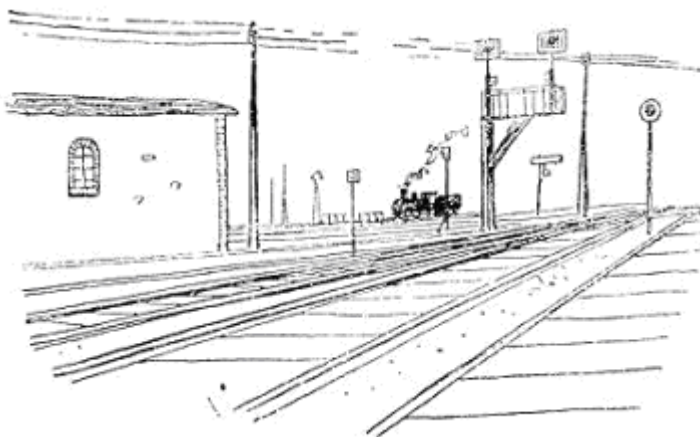
všem, co se děje u nás na nádraží.“

To bylo opět velice pošetilé, protože na nádraží se dělo opravdu mnoho, o čem přísný a pyšný pán železničář neměl ani potuchy. Jako například rejdní vodních skřítků v pumpách – ale to je opět jiná pohádka, o tom si teď nebudeme vyprávět. Avšak pana Blahoše už opravdu mrzelo, že ho nejvyšší pán železničář stále přerušuje, a proto řekl:

„Nevěříte-li mi, nebudu vám nic vyprávět. Bude to možná lépe, protože opravdu se bojím, že z tak veliké mašinky budeme mít jen neštěstí!“

A tvářil se, jako by chtěl odejít, jenže nejvyšší pán železničář byl velice zvědavý, a také opravdu příliš toužil po své veliké mašině, a proto spolkl zlost a řekl panu Blahošovi, že už ho nebude přerušovat, aby jen vyprávěl. A pan Blahoš tedy začal:

„Na sedmnácté koleji, právě za naší výtopnou, je velice stará výhybka. Nikdo neví, kdo ji tu postavil, a nikdo se už nepamatuje, kam vede kolej, která od ní odbočuje. Co jsem tady na nádraží, a to už bude zjara šedesát tři roky, ji nikdo ještě nepřehodil a všichni hradlaři říkají, že ji ani nelze

Na sedmnácté koleji, právě za naší výtopnou, je velice stará výhybka

přehazovat, protože k ní nevede spojení. Avšak já vím, že kolej vede rovnou do továrny pana černokněžníka Zababy. Jenže lze po ní jet jen tenkrát, když je měsíc v úplňku a když se zná kouzelné slovo, jímž se přehodí výhybka.“

A pak se naklonil a velice tiše mu pošeptal do ucha zaklínání, kterého poslouchá výhybka. Nejvyšší pán železničář pozorně poslouchal a dal si od pana Blahoše zaklinadlo ještě jednou a ještě jednou opakovat, aby je snad nezapomněl.

Nejvyšší pán železničář musil čekat ještě sedm dní a sedm nocí, než nastal úplňk. Byla to pro něho velice dlouhá doba, ale přece se konečně dočkal. Když nadešla osmá noc, přišel pozdě večer na nádraží a dal si připravit krásnou drezínu, nastoupil do ní a jel po sedmnácté koleji až ke staré výhybce. Tady se zastavil a čekal, až bude půlnoc, protože pan Blahoš mu pošeptal, že jen o půlnoci se výhybka otevře na zaklínání.

A když na všech hodinách na nádraží odbila půlnoc, vystoupil z drezíny a opřel se o páku výhybky a řekl třikrát:

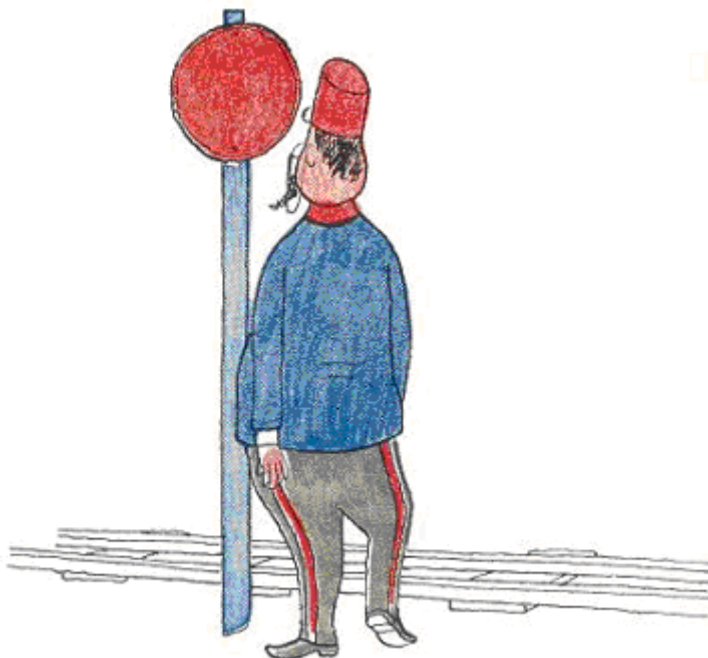
„Mašinka, výhybka, hradlo, most,
prosím tebe o milost,
pusť mne k panu Zababovi.“

Sotva to dořekl, páka povolila a lampa se na výhybce otočila a jazyk výhybky dolehl na kolej a nejvyšší pán železničář viděl, že může jet k černokněžníkovi Zababovi. I nasedl do drezíny a spustil motor a zahoukal a vyjel z nádraží.

Jel po koleji, která se ztrácela mezi trávou a listím a pískem, jel velice rychle a měsíc mu trochu svítil na cestu. Avšak vůbec nevěděl, kde je, a přece jen se trochu bál. A jak jel, viděl před sebou červené světlo. I pomyslel si, že už bude blízko nádraží pana černokněžníka Zababy. I zahoukal opět trochu, a jen zahoukal, červené světlo se změnilo na zelené a viděl, že je to návěst. A za ní byla blízko na vysokém stožáru druhá návěst a ta ukazovala dvě zelená světla.

Zabrzdl trochu, protože věděl, že to znamená, že pojede po výhybkách na vedlejší kolej. A jel velice opatrně a

již viděl světla mnoha výhybek. Avšak nic kromě výhybek tu nebylo, nádraží bylo docela tiché a prázdné. Jel opatrně dál a minul první výhybku a pak druhou a ještě třetí a pak už přijel k veliké nádražní dvoraně. Avšak nebylo tu ani človíčka. Ani vagónek tu nestál, ani mašinka nezapískala. Nejvyšší pán železničář dojel až doprostřed nástupiště a zastavil se, protože před ním stál červený terč.

Nejvyšší pán železničář dojel až doprostřed nástupiště a zastavil se, protože před ním stál červený terč

Sotva se zastavil, ozval se na nástupišti hlas a nejvyšší pán železničář se rozhlédl, kdo tu mluví. Avšak neviděl nikoho bylo tu pusto a prázdné. Neznámý hlas se stále ozýval a nejvyššímu pánu železničáři už bylo opravdu úzko. Potom však pochopil, že hlas vychází z ampliónu, zavěšeného na sloupu

Tady už stál krásný vlak s velikou lokomotivou...

před ním. I počal naslouchat, co hlas v ampliónu říká, a slyšel:
„Na spěšný vlak do Strašína, Čarovic a Zababova přestupovat. Odjezd v nula patnáct ze čtvrtého nástupiště.“

Nejvyšší pán železničář se podíval na hodinky a viděl, že už je nula dvanáct, a proto rychle vyskočil a běžel na čtvrté nástupiště.

Tady už stál krásný vlak s velikou lokomotivou a dlouhými modrými vagóny a nejvyšší pán železničář rychle vskočil do prvního vozu. Jen za sebou zavřel dvířka, už lokomotiva zapískla a vlak tichoučce a lehoučce vyjel z nádraží. A jel stále rychleji a rychleji a pára a jiskry letěly okolo oken. Konečně brzdy zaskřípaly a lokomotiva zapískla a pak se opět objevila světla a vlak krásně a pomalu vjel do ještě většího a krásnějšího nádraží. A na veliké tabuli byl nápis:

A na veliké tabuli byl nápis: Zababov

Nejvyšší pán železničář rychle vystoupil a byl opět sám na nástupišti. A když tu chvíli stál a rozhlížel se, přistoupil k němu, kde se vzal tu se vzal, pán ve vysoké červené čepici a řekl mu:

„Můj pán, velice mocný černokněžník Zababa, už na vás čeká.“

A šel napřed a vedl nejvyššího pána železničáře přes mnoho kolejí až k vysokému domu. A tady už ve dveřích čekal sám čaroděj Zababa. Nejvyšší pán železničář by snad ani nebyl poznal, že je to čaroděj, protože na panu Zababovi nebylo docela nic čarodějnického. Vypadal jako docela obyčejný inženýr a měl na sobě obyčejné šaty a na hlavě měl obyčejnou čepici a na nohou obyčejné boty. Jen v očích se mu občas zablýsklo a jen si občas něco tiše pro sebe zabrumlal.

Pan Zababa řekl nejvyššímu pánu železničáři:

„Vítám vás. Už velice dlouho ke mně nikdo nepřišel z vašeho nádraží.“

Podal pánu nejvyššímu železničáři ruku, a byla to velice kostnatá a velice studená ruka, takže se nejvyšší pán železničář až otrásl. Pan čaroděj Zababa si toho všiml a v očích mu opět zablýsklo radostí, protože

Zababa vypadal jako obyčejný inženýr

každý čaroděj je rád, když se ho lidé bojí.

Pak ho vedl čaroděj Zababa do své kouzelnické kanceláře a posadil ho do kouzelné lenošky a sám si sedl ke kouzelnickému stolu, plnému pravítek a kružítek a různých nástrojů, jaké nejvyšší pán železničář ještě nikdy v životě neviděl.

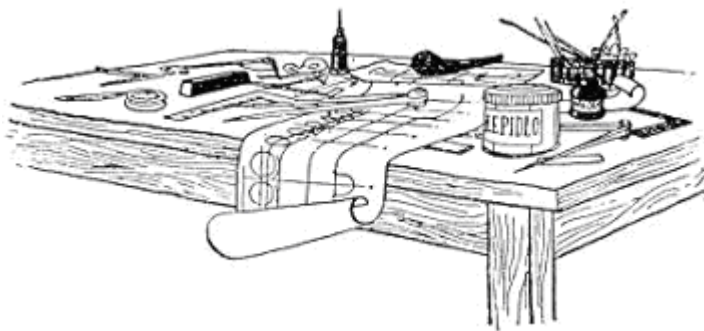
Nejvyšší pán železničář nyní chtěl čaroději Zababovi říci, proč k němu přišel, avšak čaroděj Zababa jen pokynul rukou a řekl mu sám:

„Vím, že chcete, abych vám postavil největší mašinku na světě, jakou ještě nikde nemají. Já vám takovou mašinku postavím, ale vy mi za to zaplatíte. A řeknu vám, co mi dáte: všechno, co vyberete u všech pokladen za tři dny, a nesmíte zapomenout ani na poslední haléř!“

Nejvyšší pán železničář se zaradoval, protože si myslel, že tak velká mašinka bude mnohem dražší, a v duchu si říkal, že pan Zababa není příliš chytrý, když chce jen tak málo. Pan Zababa věděl, co si nejvyšší pán železničář myslí, a opět se mu v očích zablýsklo a něco si tiše zabručel. A pak řekl:

„Dodací lhůta je o příštím úplňku. Přijďte si pro svoji mašinku a peníze přivezte s sebou. Avšak říkám vám, nesmíte zapomenout přinést opravdu všechno, co vyberete.“

Když to dořekl, pokynul a nejvyšší pán železničář se s ním rozloučil a vyšel zpět na nádraží a pak už neviděl nikoho,

Kouzelnický stůl čaroděje Zababy

jen opět přijel kouzelnický vlak a opět ho odvezl na veliké nádraží. A tady našel nejvyšší pán železničář svoji drezínu a přesedl do ní a jel zpátky, až přijel ke staré výhybce na sedmnácté koleji. Sotva ji minul, zazvonil zvonkový signál a nejvyšší pán železničář viděl, že je jedna hodina s půlnoci.

Pak čekal nejvyšší pán železničář na příští úplňk a byl velice netrpělivý a počítal dny. A tři dny před úplňkem poručil, aby mu dávali všechny peníze, které se vyberou u pokladen. Pokladníci je schraňovali a nosili je panu nejvyššímu železničářovi v pytlících a pytlích a v krabicích. A bylo jich velice mnoho, daleko víc než jindy, takže si nejvyšší pán železničář už nemyslí, že čaroděj pan Zababa je hloupý, protože poznal, že svými kouzly způsobil, že lidé v ty tři dny jezdili mnohem víc než jindy.

A když nastal úplňk, jel nejvyšší pán železničář opět stejnou cestou k čaroději Zababovi. Když k němu přijel, složil mu v kanceláři nejprv všechny peníze. Avšak pan černokněžník Zababa se velice mračil a velice blýskal očima a řekl hrozným a přísným hlasem:

„Nejvyšší pane železničáři, poručil jsem vám, abyste mi přivezl všechno, co vyberete za tři dny na vašem nádraží. A vy jste mě oklamal. Nedám vám proto mašinku, kterou jsem pro vás postavil. A musíte mi přivést ještě jednou peníze, které vyberete před příštím úplňkem.“

Co měl nejvyšší pán železničář dělat, jel zpátky bez mašinky. A když přijel na nádraží, zavolal všechny pokladníky a vyčínil jim, že ho oklamali a že mu dali málo peněz. Avšak oni se zapřísahali, že mu dali opravdu všechno, co u pokladen vybrali.

Za měsíc jel nejvyšší pán železničář k panu čaroději Zababovi a vezl ještě víc peněz. Avšak černokněžník Zababa se ještě víc mračil a řekl ještě přísnějším hlasem:

„Nejvyšší pane železničáři, velice mne mrzí, že mne klamete. Chybějící peníze z jedné pokladny. A dokud je nepřivezete, nevydám vám mašinku, kterou jsem pro vás

postavil. Přijedte za měsíc a přivezte znovu peníze.“ Nejvyšší pán železničář zanařikal a počal prosit pana černokněžníka Zababu, aby mu aspoň řekl, z které pokladny chybějí peníze.

Černokněžník Zababa se zamyslel a pak řekl:

„Neřeknu vám to, avšak zeptejte se nejmladšího pokladníka.“

A s tím nejvyššího pána železničáře propustil.

Po celý měsíc pak přemýšlel nejvyšší pán železničář a přemýšlel nejmladší pokladník, na kterou pokladnu zapomněli. Avšak nemohli nic vymyslet. Byl poslední večer, měsíc v úplňku zářil nad nádražím a za dvě hodiny měl nejvyšší pán železničář jet ke kouzelníkovi Zababovi a ještě si nevzpomněli, kterou pokladnu vynechali. Nejvyšší pán železničář už si dal přivést svoji drezínu a pokladníci snášeli pytlíky a pytle a krabice peněz, když přiběhl konečně nejmladší pokladník a křičel:

„Už jsem si vzpomněl, pojdte se mnou.“

A běžel na nástupiště a otevřel automat, ve kterém se prodávají lístky na nástupiště. A když jej otevřel, našel nejvyšší pán železničář na dně pokladničku a v ní byly tři koruny a sedmašedesát knoflíků, které jim tam naházeli lidé místo peněz.

Nejvyšší pán železničář shrábl všechno do kapsy, i se všemi knoflíky, a nyní se už velice zlobil na černokněžníka pana Zababu, že ho pro tři koruny a pro sedmašedesát knoflíků tak trápil. A sedl do drezíny a jel k výhybce na sedmnácté koleji a řekl:

„Mašinka, výhybka, hradlo, most,
prosím tebe o milost,
pusť mne k panu Zababovi.“

Výhybka se otevřela a on jel a jel, až dojel k černokněžníku Zababovi. Avšak po cestě si spočítal, že černokněžnická mašinka ho stála víc než deset jiných poctivých mašin, a to vše jen pro lstivost černokněžníka Zababy.

Měl tedy pramizernou náladu, když konečně dojel na veliké Zababovo nádraží. A když vystoupil, rozhlédl se

v očekávání, že nyní konečně tu bude na něho na kolejích čekat zbrusu nová obrovská mašinka. Avšak nebylo tu nic, pranic, jen prázdné koleje. Nejvyšší pán železničář ani nečekal, až se objeví Zababův služebník, aby ho dovedl k černokněžníkovi, a rozběhl se rovnou přes koleje k Zababově kanceláři, ačkoliv právě před ním byla velká tabule a na ní nápis:

Veliká tabule u kolejí: Přecházeti koleje přísně zakázáno

Vtrhl do černokněžnickovy kanceláře jako velká voda, ani nezaklepal, tak byl rozzlobený. Černokněžník byl skloněn nad svým stolem a něco si kreslil a mumlal si k tomu do vousů. Nejvyšší pán železničář ani nepozdravil, udeřil svým těžkým kufrům o zem a vykřikl:

„Tady jsou peníze a chci svoji mašinku.“

Černokněžník se docela pomalu otočil a řekl:

„Nač takový spěch? Nejdříve spočítáme peníze.“

A pomalíčku přistoupil ke kufríku a ještě pomaleji ho otevřel a už docela pomalíčku počal počítat peníze. Když je konečně dopočítal, zabručel:

„Ještě to není všecko, nemáte už víc?“

Nejvyšší pán železničář se nejprve polekal, avšak pak

se udeřil do čela a sáhl do kapsy a vyňal tři koruny a sedmašedesát knoflíků, jež našel nejmladší pokladník.

Černokněžník pan Zababa je přijal a řekl spokojeněji:

„Ano, to je všechno, zaplatil jste a dostanete svoji mašinku. Jen mám starost, co si s ní počnete.“

Když to řekl, opět se v jeho očích zablýskalo a nejvyšší pán železničář opět dostal strach, jaké překvapení mu černokněžník připravil.

Avšak pan Zababa už nic neříkal a jen pokynul, aby šel za ním. A vyšli z kanceláře zpět na nádraží a pan Zababa se postavil těsně u kolejí a něco zašeptal.

Sotva dořekl, ozvaly se nádražní zvonky a vyzváněly všechny možné signály. Byl to takový hluk a zvonění, jako by zvony celého města zvonily na poplach. Potom se v dálce objevila dvě silná světla a ozval se rachot a syčení a supění. A rámus byl stále větší a větší a nejvyšší pán železničář až ve strachu ustoupil o tři kroky dozadu.

A než by deset napočítal, už tu byla obrovská mašinka. Byla tak dlouhá, že nejvyšší pán železničář ani nemohl dohlédnout, kde byla boudička pro strojvůdce. A mašinka stále ještě jela a stále se objevovala nová a nová kola a píсты a

Objevila se obrovská mašinka

táhla a kotel byl vysoko nahoře a pára se valila okolo a jiskry padaly. Nejvyšší pán železničář ještě o krok ustoupil a stál až vzadu u zdi a jen se třásl. Černokněžník blyštěl očima a usmíval se a mumlal si tiše pro sebe. Konečně mávl rukou a obrovská lokomotiva se naráz zastavila a utichla a pára už jen tiše syčela.

A černokněžník řekl:

„Jak se vám líbí moje mašinka?“

A nejvyšší pán železničář jen zašeptal:

„Takovou obrovskou mašinku jsem si nikdy ani nepředstavoval.“

Avšak černokněžník mu odpověděl:

„Chtěl jste, abych vám postavil tak velikou mašinku, jakou nemá nikdo na světě. Tady ji máte. Má tři sta třicet sedm náprav a sto třináct válců a jenom jediný komínek. Moji služebníci na ni spotřebovali železa a mědi a mosazi ze sedmi království a stavěli ji po třicet devět nocí a je v ní tolik nýtů a tolik šroubů, že by je všichni vaši železničáři počítali po celý týden. Ted mi pěkně poděkujte a vstupte do boudičky a odjedte s ní na své nádraží.“

Nejvyšší pán železničář chtěl ještě něco říci, avšak nemohl promluvit, protože jekal zuby, jak se bál. Avšak černokněžník pan Zababa se zamračil a řekl silným hlasem:

„Co jste si přál, to máte, hybaj do boudičky a ven z mého nádraží!“

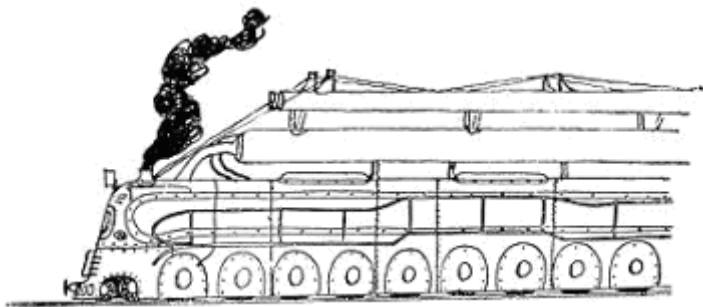
Co mu zbývalo než vylézt na schůdky a otevřít dvířka a vstoupit do boudičky? A jen byl uvnitř, ještě se ani nerozhlédl, černokněžník pan Zababa opět pokynul a veliká lokomotiva zasyčela a jiskry vyrazily z komína a už se s velikým rachotem hnula z nádraží. Nejvyšší pán železničář se ještě chvíli bál, avšak pak vyhlédl oknem z boudičky a viděl, že všude před ním jsou zelená světla, jež ukazují na volno. I rozveselil se trochu, a když se pak obrovská mašinka ještě víc rozjela a jela pěkně a pořádně po trati a jen se trochu pohupovala, počal se opět pyšnit a myslil na to, jak všichni budou na nádraží novou

lokomotivu obdivovat a jak mu ji budou závidět. Tak jel a jel a projel nádražím, kde prve nechal svou drezínu, a opět vyjel na trať a opět jela obrovská mašinka velice rychle. A nejvyšší pán železničář zkusil sahat na různé páčky a kolečka a lokomotiva hned jela pomaleji nebo opět rychleji, podle toho, na kterou páčku sáhl. A pak opět pískala, když máčkl na páčku od píšťaly, a pouštěla páru a pumpovala vodu a všechno dělala, co má každá pořádná mašinka dělat. Nejvyšší pán železničář se tak zabral do prohlížení a zkoušení, že skoro ani nezpozoroval, že se trochu rozjasnilo a že už vjíždí na sedmnáctou kolej na smíchovském nádraží. Až když byl u samé nádražní budovy, zabrzdil a obrovská lokomotiva zaskřípěla a rázem se zastavila. I vyhlédl z boudičky a rozhlížel se, kdo přihlíží jeho příjezdu. Avšak nádraží bylo prázdné, poslední vlak již dávno odjel a jen ospalý hradlař se krčil ve svém domečku.

Nejvyšší pán železničář byl trochu zklamán, že ho nikdo nepřivítal a neobdivoval, když vystupoval z obrovské lokomotivy. Co platno, půjde nyní spát, protože už byl velice unaven – a na slávu musí počkat do zítřka.

Ráno ani dospat nemohl, probudil se, sotva svítalo. Rychle si oblékl krásnou novou uniformu a na hlavu si posadil nejčervenější čepici se zlatým okřídleným kolem a už pospíchal na nádraží ke své nové obrovské mašině.

Ačkoliv bylo ještě velice brzy, na nádraží už se shromáždila spousta lidí. Uprostřed zástupu, který stále a stále rostl, stála obrovská mašinka a jen trošinku dýmala, protože oheň pod jejím kotlem už skoro vyhasl. Nejvyšší pán železničář, když to spatřil, rychle se prodral zástupem a spěchal k lokomotivě. Železničáři ho uctivě pozdravili, ale on si jich skoro ani ve spěchu nevšímal. Vyšvihl se na schůdky, vystoupil do boudičky. A teprve tady se otočil a přiložil ruku ke štítku své velice červené čepice a zdravil a ukláněl se na všechny strany, jako by chtěl všem říci: což mašinka – ale já, já jsem hlavní, beze mne by ani obrovská lokomotiva nebyla dost veliká.

Z komína obrovské mašinky počal vystupovat kouř v oblacích

A lidé počali jásat a tleskali a provolávali, protože lidé jsou celkem vždycky rádi, když mohou někomu tleskat. A nejvyšší pán železničář, když se dost nasytil jejich tleskání a provolávání a jásotu, zavolal dolů, aby hned na lokomotivu vystoupili tři nejlepší strojvůdci a šest nejsilnějších topičů.

A ti pak přiložili pod kotel velikou hromadu uhlí a oheň počal víc hořet a z komína obrovské mašinky počal vystupovat kouř v oblacích. A v kotli hučelo a syčelo a pára se hnala ze záklopek.

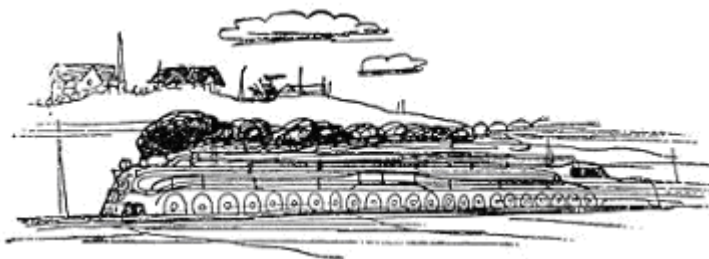
Když už byla veliká lokomotiva dost vytopena, poručil nejvyšší pán železničář, aby dali znamení po celé trati až do Berouna, že pojedou na zkušební jízdu, aby všechny vlaky zadrželi ve stanicích a všechny výhybky postavili na volnou cestu.

Pak vlastní rukou zatáhl za provazec píšťaly a veliká mašinka zapískala tak silně, že to znělo jako ječení všech píšťal celého světa. Lidé na nádraží si zacpávali uši, avšak pak řekli, že je to asi velice výborná a silná lokomotiva, když dovede tak hlasitě pískat.

A už se veliká mašinka pohnula a zasyčela a zasupěla a kouř se vyvalil vysoko do výšky. A jejích šest set čtyřiasmdesát kol se otočilo jednou a podruhé a potřetí a podesáté a pak už nebylo ani vidět, jak se kola otáčejí, protože veliká lokomotiva vyrazila z nádraží jako blesk.

Proletěla okolo výtopny, až se všechno třáslo, a pan Blahoš rychle vyběhl ven, protože se bál, že výtopna spadne, jak veliká lokomotiva duněla po kolejích. Zahlédl už jen oblak kouře a záblesk slunce na uhláku. Díval se dlouho za lokomotivou a tvářil se smutně a ustaraně. Avšak nikdo si pana Blahoše nevšímal.

Obrovská mašinka jela a jela a jela. V boudičce stál zcela vpředu nejvyšší pán železničář a sám řídil a za ním stáli tři nejlepší strojvůdci a jen přihlíželi. A všech šest topičů jen a jen přikládalo, protože taková obrovská mašinka spotřebovala velikou spoustu uhlí.

Šílený let obrovské mašinky

Jeli, až přijeli za Chuchli, a tady byla docela maličká zatáčka. Třebaže to byla jen malá zatáčka, kola obrovské mašinky zaskřípěla a lokomotiva se zakymácela. Nejvyšší pán železničář se tomu jen smál a otočil se ke svým strojvůdcům a řekl:

„To jedeme, panečku!“

První a druhý strojvůdce řekli:

„Ano, pane nejvyšší železničáři,“ a usmívali se také. Avšak třetí strojvůdce, pan Barák, neřekl nic, jen se trochu zamračil a postoupil o krok kupředu, aby byl blíže u řídících pák. Protože jemu se to skřípění a kymácení vůbec nelíbilo.

Veliká mašinka jenom jela a jela a jela a vypouštěla páru a kouř a supěla a hlomozila a nejvyšší pán železničář se radoval.

Vjeli do radotínského nádraží tak rychle, že výpravčí neměl ani čas vyběhnout z kanceláře a přiložit ruku ke štítku čepice. Už byli zase pryč a blížili se k Horním Černošicím. A opět tu byla malá zatáčka a opět kola zaskřípěla a veliká mašinka se zakymácela. A opět se tomu všichni smáli, jen pan Barák se zamračil a udělal ještě malý krok vpřed, takže už stál těsně u páku.

Pak proletěli černošickou zastávkou a proletěli zastávkou v Dolních Mokropsech a už se řtili na veliký most přes Berounku.

Pan Barák věděl, že za mostem je veliká zatáčka, a proto položil ruku na hlavní řídicí páku. A jen ji tam položil, už byli v zatáčce.

A tu kola strašlivě zaskřípěla a veliká mašinka všechna poskočila. A pak se ozvalo rachocení a praskání a mašinka se počala naklánět a velice drncat.

Nejvyšší pán železničář zbledl a chytil se oběma rukama za ochrannou tyč a všichni strojvůdci a topiči upadli na zem. Jen pan Barák se nepolekal a stiskl hlavní řídicí páku a druhou rukou stiskl vší silou brzdu.

Avšak rozjetá mašinka se přece jen hned nezastavila a drncala a poskakovala ještě kus po náspu, až se konečně silně naklonila na bok a zůstala viset mezi telegrafními tyčemi. A jak se naklonila, všechno uhlí z uhláku se vysypalo do boudičky a napolo zasypalo topiče i strojvůdce a nejvyššího pána železničáře přirazilo ke stěně, že se nemohl ani pohnout a jen sténal a naříkal.

Pan Barák si toho nevšímal, rychle vyskočil ven a běžel se podívat, co se stalo. A viděl, že ze tří set třiceti sedmi párů kol už dvě stě osmadvacet vyjelo z kolejí a visí z náspu dolů. Avšak zbývající ještě stačily udržet velikou lokomotivu na trati. I řekl si, že to vlastně ještě všechno dobře dopadlo, že se jim mohlo vést mnohem hůř, kdyby byla lokomotiva spadla z náspu dolů na louku.

Když si všechno dobře prohlédl, vyšplhal se zpět do boudičky a odhazoval uhlí, aby vyprostil zasypané. A vytáhl nejdřív všechny topiče a pak oba strojvůdce. Nic se jim celkem nestalo, jen byli velice špinaví a uhlí měli všude, v uších, v zubech i v očích. A když byli vyproštěni, počali všichni odhazovat ještě dál uhlí, až konečně vytáhli zpod uhlí i nejvyššího pána železničáře.

Avšak tomu se vedlo hůř. Nejenže jeho nové šaty byly zcela roztrhané, nejenže jeho krásná, velice červená čepice už nebyla červená, ale skoro černá, jak ji uhlí pomazalo, nejvyšší pán železničář byl všecek potlučen a poškrábán. Nejhuř dopadl jeho nos, ten byl naražený a oteklý a modrý a tekla mu z něho proudem krev.

Nejvyšší pán železničář tuze naříkal a brečel a styděl se. Pan Barák ho ani příliš nelitoval, jen mu řekl:

„Běžte tedy dolů k řece a umyjte si nos, aby vám přestala téci krev.“

A nejvyšší pán železničář byl tak polekaný a tak zkroutěný, že si ani nepovšiml, že pan Barák mu neřekl nejvyšší pane železničáři a že mu poroučí. Dokonce rychle poslechl a

Nejvyšší pán železničář byl všecek potlučen a poškrábán

škrábal se dolů po náspu k řece a tady si namočil šátek a s velikým naříkáním si omýval natlučený nos. A za ním přišli strojvůdci a topiči a také se v řece umyli, aby nebyli tak zamazaní.

Pan Barák pak běžel do nejbližšího strážního domku a telegrafoval do všech stanic, aby jim poslali pomoc. A zakrátko pak přijely tři silné lokomotivy a pokoušely se vytáhnout obrovskou mašinku na koleje. Avšak ukázalo se, že na tu práci nestačí. I telegrafovali znovu, aby jim poslali ještě víc lokomotiv, až se jich tu sjelo konečně celkem čtyřiatřicet. Z toho bylo jedenáct rychlíkových, pět tendrovek, jež tahají osobní vlaky, a patnáct velikých nákladních a ještě tři staré rezavé posunovací lokomotivy.

Všechny lokomotivy se spojily a připojily se k obrovské mašině a na písknutí počaly táhnout. Avšak byla to těžká práce. Když zatáhly, veliká mašina se jen trochu pohnula. A když zatáhly podruhé, jeden pár kol vyskočil do kolejí. A tak musily zatáhnout dvěstěosmadvacetkrát, než konečně všechna kola byla v kolejích. Trvalo to po celý den a všichni už byli velice unavení a hladoví a vyčerpaní. Když konečně veliká mašina stála na kolejích, naskákali všichni do boudiček a chtěli jet domů. A už by byli jeli, když tu se po náspu vydrápal nejvyšší pán železničář, který si stále ještě omýval a chladil v řece svůj rozbitý nos, a volal:

„Nenechte mne tady, vechměte mě ch chebou!“

Ani by ho bývali nepoznali, tak byl roztrhaný a oteklý a ošklivý. Až pan Barák si ho povšiml a podal mu ruku a pomohl mu do boudičky na poslední posunovací lokomotivu. A nejvyšší pán železničář se tu schoulil do koutka na uhlí a jen seděl a trochu naříkal, protože rozbitý nos ho velice bolel.

Jeli pomaličku až na Smíchov a nejvyšší pán železničář byl rád, že už je večer a že přijedou domů potmě. Protože za nic na světě nechtěl, aby jeho smutný příjezd někdo zpozoroval.

Když přijeli na smíchovské nádraží, všichni vystoupili

a nejstarší strojmáster se přišel nejvyššího pána železničáře zeptat, co mají udělat s velikou mašinkou. Nejvyšší pán železničář řekl huhňavým hlasem:

„Já uch ji nechsi ani vidět. Odvechte ji něcham do chůlnichky, aby tady nepchekáchela.“

Ačkoliv tak špatně mluvil, všichni mu rozuměli a řekli si, že konečně dnes řekl nejvyšší pán železničář něco rozumného, a odtáhli ji na postranní kolej dozadu za nádraží. A když ji táhli, přišel pan Blahoš z výtopny a díval se na rozbitou velikou mašinku a řekl:

„Věděl jsem, že to špatně dopadne. Protože s takovými velikými věcmi nic není. Když je něco příliš veliké, už to nechce člověku sloužit a přinese to jen a jen neštěstí.“

Nejvyšší pán železničář seděl v tendru a nařikal

DRUHÁ POHÁDKA O DLOUHÉ LOKOMOTIVĚ

Když velkou mašinku od-
táhli na postranní
kolej, nebyl ještě
všem starostem
s ní konec. Ne-
měli ji kam dát.
Na postranní
koleji na ni přelo
a překážela a byla
lidem na očích a
byly s ní všelijaké
potíže. I přemýš-
leli, kam ji dát,
aby se docela
nepokazila. Avšak
neměli tak velikou
kůlničku, aby se

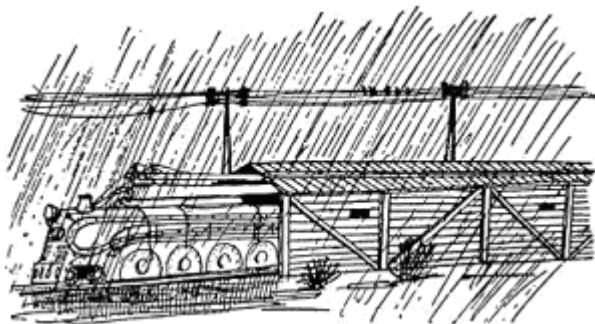

*Železničáři přemýšleli, kam s velkou
mašinkou...*

do ní mašinka vešla. Konečně jim nezbylo než ji zatáhnout do
kůlny na konci nádraží. Byla to opravdu veliká kůlna, avšak
obrovské mašince nestačila. Když ji tam s velikou námahou
odstrkali, ještě osmačtyřicet párů kol a komínek vyčnívaly ven.
Avšak přece jen to bylo lepší než dřív a železničáři byli
spokojenější.

Jen nejvyšší pán železničář byl velice nespokojen a
nešťastný. Což o to, natlučený nos se mu už zahojil a už nešíšlal
a nehuňhal. Avšak velice se hanbil a trápil, protože věděl, že
od něho bylo nerozumné chtít mít stůj co stůj černokněžnickou
mašinku.

Když někdo uzná, že udělal chybu, a trápí se nad tím a
lituje toho a slibuje si, že už to opravdu nikdy neudělá, pak je

Na postranní koleji na dlouhou mašinku přšelo

to poloviční cesta k polepšení. To se osvědčilo také na nejvyšším pánu železničáři. Býval velice přísný a zlý na všechny železničáře, kteří ho musili poslouchat. Trápil je a huboval je a vymýšlel si pro ně různé zákazy a tresty. A vyvyšoval se nad ně a peskoval je pro nejmenší maličkosti a třeba je i propustil ze služby, když se mu nelíbili. Byl pyšný i na své krásné šaty a nosil jen nejčervenější čepice a nejlesklejší knoflíky a procházel se po nádraží a honosil se před lidmi a dal se jimi obdivovat a chválit.

To všechno nyní přestalo. Ode dne, kdy se vrátil v potrhaných šatech a s umazanou čepicí a s naraženým nosem na staré posunovací lokomotivě, už nikdy na nikoho nevykřikl, nikoho nepeskoval, nikoho bez příčiny netrestal. A když od někoho něco chtěl, ať to byla malá nebo velká věc, vždycky hezky řekl „prosím“, a když mu to udělali, zase krásně řekl „děkuji“.

Železničáři na smíchovském nádraží si pak říkali, že se s jejich nejvyšším pánem železničářem udála veliká změna od toho dne, kdy se obrovská mašinka rozbila za mostem u Mokropes, a že vlastně mohou být veliké mašince vděční. A nikdo se už nejvyššímu pánu železničáři neposmíval, jak špatně dopadl se svým obchodem s černokněžníkem.

Ačkoliv se nejvyšší pán železničář hodně polepšil a ačkoliv ho ostatní železničáři docela začínali mít rádi, nebylo ještě zdaleka všechno v pořádku. Protože nejvyšší pán železničář

se stále trápil. Chodil po nádraží jako stín, se svěřenou hlavou, a na nikoho se ani nepodíval, protože se stále ještě styděl za velikou mašinku. A kdykoliv měl něco na práci na konci nádraží a šel okolo kůlničky, ze které vyhlíželo osmačtyřicet párů kol a komínek veliké mašinky, vždycky se odvracel a skoro plakal. Protože si zase vzpomněl na svůj nerozum a na svou pýchu a na velikou škodu, kterou tím způsobil.

Starý pan Blahoš z výtopny ho tak viděl a říkal si:

„Nikdo neujde svému trestu. Avšak už se mi zdá, že nejvyšší pán železničář byl dost potrestán. A dokonce se už snad zcela napravil. Měli bychom udělat něco, aby se přestal trápit.“

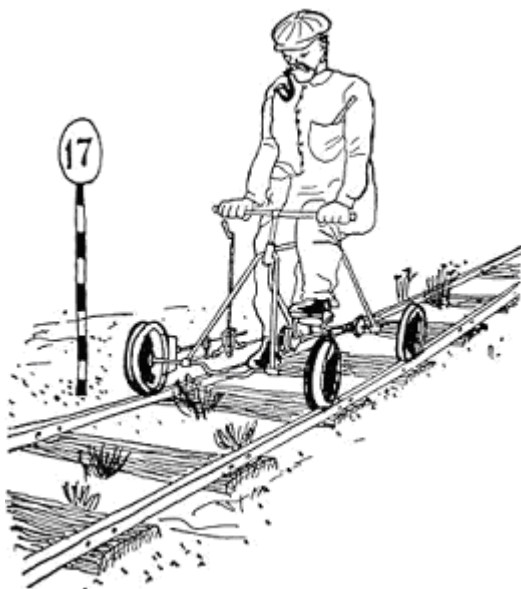
A přemýšlel, jak by nejvyššího pána železničáře potěšil. Avšak nemohl nic vymyslet a pak i on byl smutný a skoro se tím trápil. Jenže starý pan Blahoš nebyl takový, aby jen chodil a trápil se jako nejvyšší pán železničář. Ne, pan Blahoš si řekl:

„Jen tak se trápit nemá cenu. Já raději něco vykonám, co by zbavilo nás všechny i s nejvyšším pánem železničářem trápení.“

A pak přemýšlel ještě tři dny a tři noci, až ho konečně napadlo, co udělá. A jakmile na to přišel, byl zase veselý a prozpěvoval si a kouřil ze své dýmky. Třebaže to, co si vymyslel, byla nesnadná a nebezpečná věc.

Pan Blahoš chodil a usmíval se a pokuřoval ze své dýmky ještě dvě noci a tři dny. Vždy večer se díval na nebe, kdy nastane úplněk, a když konečně uviděl třetího večera, že měsíc je krásně kulatý a silně svítí právě nad výtopnou, počkal, až všichni šli spát, a pak před půlnocí vzal starou šlapací drezínu a jel na sedmnáctou kolej. Sotva na nádražních hodinách odbila půlnoc, přistoupil ke kouzelné výhybce a přitlačil na páku a řekl třikrát:

„Mašinka, výhybka, hradlo, most,
prosím tebe o milost,
pusť mne k panu Zababovi.“

Před půlnocí vzal pan Blahoš starou šlapací drezínu a jel na sedmnáctou kolej

Výhybka se přehodila a pan Blahoš si sedl na drezínu a počal namáhavě šlapat a vyjel na cestu k mocnému černokněžníku Zababovi. Jel a jel a byl už velice unavený, protože šlapat na takové staré drezíně je těžká práce. Konečně přijel na veliké nádraží. A tady přestoupil do kouzelnického vlaku, který ho dovezl rovnou k panu Zababovi.

Mocný černokněžník pan Zababa právě seděl u velikého stolu a cosi rýsoval. Pan

Blahoš pěkně nahlas pozdravil a čekal.

Pan Zababa se obrátil a chvíli se na pana Blahoše díval, prohlížel si ho, a když si ho dosti prohlédl, řekl:

„Proč jste ke mně přijel, pane Blahoši? Chcete snad také takovou mašinku, jakou si koupil nejvyšší pán železničář?“

Pan Blahoš se ani nezatřásl, ačkoliv černokněžník promluvil velice hrozivým hlasem, a jen odpověděl:

„Nikoliv, mocný černokněžníku, pane Zababo, přišel jsem vás poprosit, abyste si svou velikou mašinku vzal zpět.“

Černokněžník se zamračil a řekl ještě hrozivějším hlasem:

„To je nemožné! Co si kdo koupil, to má. U nás se zboží nevyměňuje a peníze nevracejí.“

Pan Blahoš jen zakroutil hlavou a řekl:

„Kdopak mluví o penězích? Chci jen, abyste si tu svou hroznou mašinku zase odvezl, protože my ji nemáme kam dát, a bude-li u nás na nádraží, tak se snad nejvyšší pán železničář žalem utrápí.“

Černokněžník pan Zababa se zlobil trochu méně, když slyšel, že pan Blahoš nechce peníze zpět, a řekl jen:

„Co je mi po tom, že se váš nejvyšší pán železničář trápí? Měl být rozumný od začátku a nemusil se nyní trápit. Já jsem udělal jen to, co on po mně chtěl. Nemůžete mne tedy vinit z ničeho zlého. Chtěl takovou mašinku, jakou nikdo na světě ještě neměl, nejsilnější a největší a nejdelší a nejtěžší. On sám měl vědět, že taková mašinka mu způsobí jen žalost a trápení. Avšak nechtěl nikoho poslechnout, kdo mu dobře radil. Jen si vzpomeňte; co vám řekl, když jste ho chtěl varovat! A já jsem mu dvakrát dal příležitost, aby ustoupil. Když přišel potřetí – co jsem měl dělat? Dal jsem mu jeho mašinku, ať si s ní jede. Já nejsem jeho tatínek, abych se o něho staral, já jsem zlý a mocný černokněžník Zababa.“

Pan Blahoš chvíli stál a přemýšlel, protože uznával, že to, co černokněžník řekl, je velice rozumné. Avšak pak přece jen řekl:

„Máte pravdu, pane černokněžníku, avšak nejvyšší pán železničář se už napravil a lituje toho, co udělal. Měl byste mu snad přece jen pomoci.“

Avšak pan Zababa řekl:

„Mně se vůbec nelíbí takový člověk, který zmoudří, až když napáše mnoho zlého. To je pozdní pokání. A nikdo si nesmí myslet, že když trochu vzdychá a nařiká a když pak chvíli není pyšný a nadutý, že se mu už má honem rychle všechno odpustit.“

Pan Blahoš si v duchu pomyslil, že vlastně s černokněžníkem docela souhlasí, avšak pak si vzpomněl, že vykonal dlouhou a těžkou cestu, a zdálo se mu, že by bylo velice nepříjemné, kdyby se vrátil úplně s nepořízenou. I řekl

ještě naposledy:

„Pane černokněžníku Zababo, nechci vás už přemlouvat, avšak přece jen vás prosím, abyste mi řekl, není-li nejvyššímu pánu železničáři a nám všem s ním vůbec žádná pomoc?“

Čaroděj chvíli přemýšlel a pak řekl:

„Protože mne tolik prosíte a protože se mi líbíte, přece jen vám řeknu něco, co vás potěší: té veliké mašinky vás zbaví někdo, kdo jednou přijde k vám na nádraží a o kom byste to vůbec nevěřili. A bude to člověk docela nevinný a takový jaký s mašinkami nemá nic společného. Avšak dejte pozor, pane Blahoši, je to ve vašich rukách. Protože vy se za nejvyššího pána železničáře přimlouváte, ačkoliv si to podle mého nezaslouží, položím vám tu podmínku. Neřeknu vám nic jiného než tolik: dbejte dobře, abyste včas toho člověka poznal. Protože když vy ho zapudíte, pak už nikdy nepříjde a vám a vašemu nejvyššímu pánu železničáři nebude navěky pomoci.“

Pak se na pana Blahoše usmál. Protože byl černokněžník, nedovedl se však hezky a příjemně usmát a vypadalo to jako zlý a hrozný úšklebek. Avšak pan Blahoš byl moudrý člověk a poznal, co si pan Zababa myslí, a řekl:

„Ze srdce vám děkuji a řeknu vám, třeba jste mi položil záludnou podmínku, že nejste zdaleka tak zlý černokněžník, jak se o vás mezi lidmi soudívá.“

To panu Zababovi ještě nikdo neřekl a černokněžník z toho byl až všecek v rozpacích. Odvrátil se, aby to na něm pan Blahoš nepoznal, a jen přes rameno zabručel:

„Tak jen už jděte, ať nepříjete pozdě.“

Pan Blahoš tedy vyšel a nastoupil do kouzelnického vlaku a vlak ho odvezl na nádraží, kde nechal svou šlapací drezínu, a tady na ni přestoupil a počal šlapat, aby byl brzy na Smíchově. Kupodivu, šlapalo se mu daleko lépe než prve a za malou chvíli už viděl svou výtopnu a byl na smíchovském nádraží.

Na smíchovském nádraží pan Blahoš nikomu nic neřekl o své cestě k černokněžníkovi, ani nejvyššímu pánu železničáři. Pomyslel si, že nesmí vzbuzovat naděje, pokud neví, jak vše dopadne. A ostatně, všechna záchrana spočívala jen na něm samém, tak jaký by mělo smysl někomu něco říkat? Jen velice bedlivě dával pozor, kdy už přijde ten nevinný a dobrý člověk, který je má vysvobodit od veliké mašinky.

Avšak nikdo nepřicházel. Uplynul už podzim a nastala zima a pan Blahoš stále marně vyhlížel z výtopny, zda tu už není ten, koho mu přislíbil černokněžník. A přicházeli sem opravdu různí lidé, listonoši a kočí, kteří přijížděli s těžkými vozy ke skladištím pro zboží, a dělníci a elektrikáři a občas i nějaký cestující sem zabloudil z nástupiště, ačkoliv to bylo zakázáno. Pan Blahoš si každého prohlédl, ale vždy uznal, že to není ten pravý člověk.

Pak už i zima minula a veliká mašinka rezivěla v kůlničce a na jejích osmačtyřicet párů kol a na komínek padal sníh a déšť a pan Blahoš už skoro nedoufal, že se něco stane. Někdy si myslel, že snad ani černokněžník nemluvil pravdu, že ho jen chtěl marně utěšit.

Blížilo se jaro a pak už bylo teplo a květiny kvetly a stromy se začínaly zelenat a kos zpíval na střeše výtopny, avšak stále nikdo nepřicházel. Nejvyšší pán železničář už byl utrápený, šedivý a hubený a pan Blahoš ze samého čekání byl netrpělivý a skoro se utrhoval na lidi, kteří mu přišli nablízko.

Až jednoho dne tak vyšel z výtopny a vidí, jak nějaký pán přichází od hlavního nástupiště a s ním malý chlapec, který vlastně ani nejde, ale poskakuje a pobíhá a každou chvilku vběhne mezi koleje. Pan Blahoš si pomyslel, že by chlapec neměl běhat mezi kolejemi, protože by mohla přijet nějaká mašinka a přejet ho. I rozběhl se k chlapečkovi, aby ho vyhnal z kolejí a aby mu vyčinił, že dělá takové nerozumné a nebezpečné věci. Chystal se mu říci, aby se klidil i se svým tatínkem a aby si šel zpět na nástupiště, které je pro cestující, a

aby nechodil tam, kam směřjí jen železničáři.

Byl by se již bezmála rozkřikl, když tu slyší, že chlapec volá na tatínka:

„Tatínku, proč ta mašinka leze z kůlničky?“

Ukazoval přitom na rozbitou velikou černokněžnickou mašinku a pan Blahoš si náhle vzpomněl na slova velkého černokněžníka pana Zababy. A již se nerozkřikl, ale došel zcela pomalu k chlapecovi a k jeho tatínkovi a jen vlídně řekl:

„Pane, měl byste dát pozor, aby váš chlapec nechodil na koleje, protože tady jezdí velice mnoho vlaků.“

A tatínek mu odpověděl:

„To je velice těžké s mým chlapcem, on je příliš neposedný a neposlušný, avšak jinak je docela hodný hoch, a já mu chci udělat trochu radost, když má tak rád mašinky.“

Pan Blahoš si posunul čepici trochu dozadu a řekl velmi rozpačitě:

„Inu, tomu rozumím, já mám takové kluky také rád. Ale víte vy, pane, že se sem vlastně ani nesmí? Měli byste zaplatit pokutu, kdybych byl přísný.“

Pán se trochu polekal a chtěl zavolat chlapce, aby raději šli zpátky na nástupiště. Avšak pan Blahoš řekl:

„I toto, já vám pokutu neuložím, jen ať si váš chlapec všechno pěkně prohlédne. Jakkak se jmenuje?“

Pán se usmál a řekl:

„Jmenuje se Pavlíček, ale my mu doma říkáme Pašíček, ačkoliv to není právě příliš hezké jméno.“

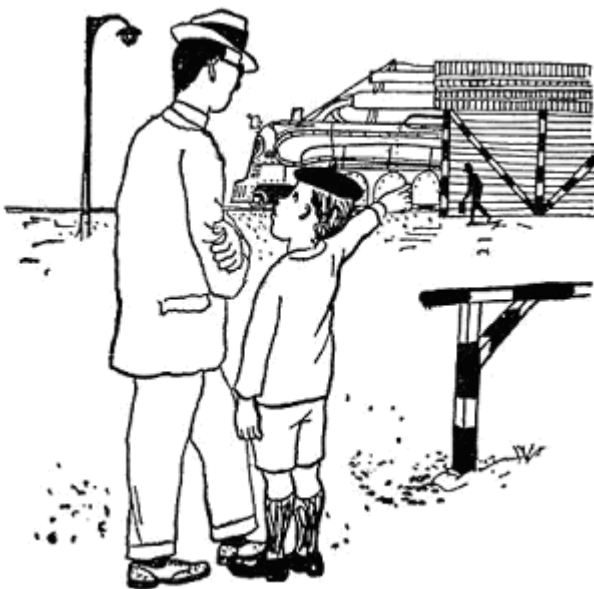
Pan Blahoš se dal také do smíchu, protože ještě nikdy neslyšel, že by nějaký chlapec měl takové směšné jméno. A zavolał:

„Pašíčku, pojď sem!“

Pašíček přiběhl a zeptal se:

„Pane železničáři, proč ta mašinka není celá v kůlničce?“

Pan Blahoš mu chtěl odpovědět, ale Pašíček už zase

Pašíček se vyptával

začal sám povídat. A řekl:

„Já jsem Pašíček a to je můj tatínek a jedeme k dědečkovi do Všenor a vlak nám ujel a dědeček má králíky a husu a jahody na zahrádce a já rád jím čokoládu a vůbec nezlobím.“

Byl by ještě něco povídal, avšak už mu došel dech, a zakuckal se.

Pan Blahoš mu řekl:

„Milý Pašíčku, já si myslím, že ty přece jen někdy aspoň trochu zlobíš.“

A Pašíčkův tatínek řekl:

„To máte pravdu. jako právě teď. Vlácí mne po celém nádraží a na všechno se mne ptá a já už ani nevím, co bych mu povídal. To jsem rád, že jsme vás potkali, teď se bude Pašíček vyptávat vás.“

Pan Blahoš se zase zasmál a řekl:

„Já mu rád všechno řeknu, jen ať se ptá.“

Obrátil se pak zase k Pašíčkovi a řekl mu:

„Ptal jsi se mne, proč ta mašinka není celá v kůlničce. To je proto, že je tak strašně dlouhá, že se nám do žádné kůlničky nevejde.“

„A proč je tak dlouhá?“

„Protože je to mašinka, kterou postavil černokněžník Zababa pro našeho nejvyššího pána železničáře.“

„Černokněžníci také stavějí mašinky?“

„Pan Zababa je veliký a mocný železniční černokněžník, který staví kouzelné mašinky a kouzelné výhybky a kouzelné mosty a čarovné koleje a vůbec všechno zařízení pro strašidelné mašinky.“

Pašíček chvíli přemýšlel a pak řekl:

„To je divný černokněžník, ještě jsem o něm neslyšel žádnou pohádku. Povězte mi nějakou.“

A pan Blahoš mu povídal pohádku o dlouhé lokomotivě.

Když skončil, řekl Pašíček:

„To ta veliká mašinka opravdu nemůže nikam jezdit?“

„Opravdu nemůže, protože je tak strašně těžká, že ji koleje neunesou, a tak velice dlouhá, že nemůže jet do žádné zatáčky, a tak silná, že ji žádný strojuvůdce nezkontroluje. A my se tu všichni nad tím trápíme a jsme smutní, protože nevíme, co si s ní máme počít. My bychom spíš potřebovali místo ní mnoho obyčejných lokomotiv, jaké tahají pěkné vlaky pro lidi, ale my si je nyní nemůžeme koupit, protože ta neužitečná černokněžnická mašinka nás stála tolik peněz, že nyní už žádné nemáme.“

Pašíček se zasmál a řekl:

„Proč si tedy neuděláte mašinky z té veliké? Vždyť má tolik koleček!“

Pan Blahoš se trochu zaradoval a tajně si pomyslel, zda mu Pašíček vlastně neradí docela dobře. Avšak vytrpěl už pro velkou mašinku tak mnoho trápení a starostí, že už byl

nedůvěřivý. A proto zase zesmutněl a řekl:

„Pašíčku, to by asi sotva šlo.“

Avšak Pašíček řekl:

„To je jednoduché. Vezměte pilu a přeřízněte ji.“

Když to pan Blahoš uslyšel, znovu si vzpomněl, co řekl černokněžník pan Zababa. Že přijde k němu někdo, kdo je zcela nevinný a kdo nemá nic společného s nádražím, a ten že je vysvobodí od kouzelnické mašinky. Ano, tak to mělo být. Není Pašíček tím, koho mu černokněžník předpověděl? A co ještě řekl pan Zababa? Aby dal dobře pozor, aby svého zachránce sám nezahnal. A vida, ještě před chvílí chtěl Pašíčka i jeho tatínka poslat pryč, protože na tabulce před výtopnou byl nápis

NEZAMĚSTNANÝM

VSTUP PŘÍSNĚ

ZAPOVĚDĚN!

Ano, ano, už je to tak, Pašíček je vysvobodí od veliké mašinky. A on poslechne a udělá všechno, co Pašíček radí.

„Milý Pašíčku, myslím, že tvoje rada je dobrá. Ihned zavolám nejvyššího pána železničáře.“

A odešel do výtopny a zavolal telefonem nejvyššího pána železničáře.

Nejvyšší pán železničář rychle přišel do výtopny a zeptal se smutným a unaveným hlasem:

„Proč jste mne sem volal, pane Blahoši? Víte, že mne trápí, když musím jít okolo naší veliké mašinky.“

Ale pan Blahoš mu odpověděl:

„Protože přišel někdo, kdo nás od černokněžníkovy mašinky vysvobodí.“

Ukázal nejvyššímu pánu železničáři na Pašíčka a na jeho tatínka a vesele se zasmál.

Avšak nejvyšší pán železničář jen smutně řekl:

„Milý chlapečku, ty bys nás chtěl vysvobodit od té zlé mašinky? Bojím se, že by to nedovedli ani nejlepší inženýři, jak bys to mohl dovést ty, když jsi jen docela malý chlapeček?“

Pašíček se však nezalekl a řekl:

„Jen ji pěkně rozřízněte a udělejte z ní mnoho malých mašinek.“

Nejvyšší pán železničář se nyní také počal usmívat, protože se mu Pašíčkova rada líbila. Avšak pak se zase zarmoutil a řekl:

„Jak bychom mohli z ní udělat mnoho malých mašinek? Má sice spoustu koleček a dlouhý kotel, ale jen jediný komínek. A to přece víš, že každá mašinka potřebuje komínek aby mohla kouřit a pouštět jiskry.“

Pašíček se velice zamyslel, protože opravdu na komínky zapomněl. Avšak pak si dodal odvahy a řekl:

„Tak si udělejte komínky z toho, co vám zbude, až mašinku rozřežete.“

Sotva to dořekl, počal se nejvyšší pán železničář usmívat a pak se smál stále hlasitěji a hlasitěji a také pan Blahoš se usmíval. A když se dost nasmáli, řekl nejvyšší pán železničář:

„Pašíčku, ty jsi nás všechny zachránil. Zavoláme teď zámečníky a klempíře a montéry a svářeče a kotláře a mědikovce a nástrojaře a strojníky a také elektrikáře a kováře a soustružníky, aby rozřízli černokněžnickou mašinku.“

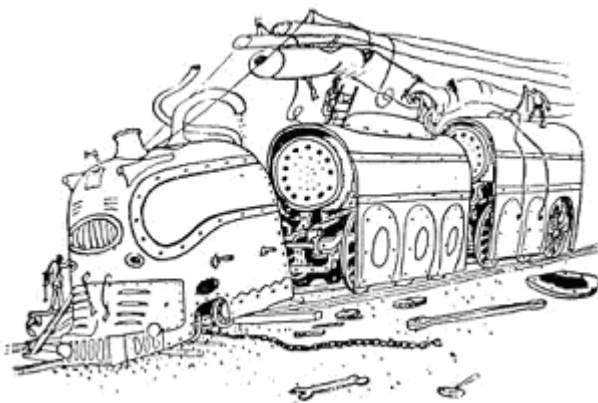
Jen to dořekl, otočil se a šel k telefonu do výtopny. A volal odtud na nádraží a pak i do všech továren po celém Smíchově. A neuplynula ani čtvrt hodina a už se počali ze všech stran sbíhat řemeslníci. Každý si nesl svůj nástroj a postavili se do řady naproti kolejím. Bylo jich tu dvě stě padesát pět a ještě zezadu přicházeli noví.

A pak jim dal nejvyšší pán železničář znamení a oni se dali do práce a řezali a pilovali a hoblovali a přitloukali a nýtovali a vrtali.

Pašíček se jim všem pletl pod nohama, až měl jeho tatínek strach, že se mu něco stane. Avšak všichni na něho dávali pozor a nikdo se na něho nezlobil, že překází a že všechno bere do rukou, protože věděli, že kdyby nebylo jeho, nebyli by

vysvobození od černokněžnické mašinky.

P r á c e jim šla rychle od ruky a za chvílečku byla veliká mašinka přeříznuta na deset kusů a každý z nich měl nejméně tři páry koleček.

Rozřezávání obrovské lokomotivy

Avšak jen u jediného byl komínek, ty ostatní byly bez komínků. A nyní sesbírali všechny kousky, které odpadly, když mašinku přeřezávali, a slevači a kováři je spojili do takové dlouhé kulaté roury, aby z ní vyrobili komínky.

Pašíček, to se ví, přihlížel z největší blízkosti a pobíhal od jednoho konce ke druhému. A když rozměřovali komínky, začal počítat a říkal: jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm... a pak se zaškobrtl, protože to ještě dobře neuměl, a osmičku vynechal a řekl hned devět. A všichni dělníci už byli z něho tak popleteni, že opravdu osmý komínek vynechali a devátý udělali zato velice dlouhý.

Přišli na to, až když bylo všecko hotovo a komínky byly nasazeny. Pak viděli, že jedna mašinka zůstala bez komínku. A neměli už ani kousek železa. I šli k nejvyššímu pánu železničáři a řekli mu, že je Pašíček tak popletl, že nyní mají o komínek méně. Avšak nejvyšší pán železničář se vůbec na Pašíčka nerozzlobil a jen řekl:

„Co naplat, zůstane tedy jedna mašinka bez komínku. Však my si nějak pomůžeme. A víte vy co? My z ní uděláme elektrickou mašinku, ta nemá přece komínek, a také pěkně jezdí. A nám se velice dobře hodí, bude vozit vlaky na hlavní nádraží

a aspoň nebude v Praze tolik kouře.“

Všichni se zaradovali, jak moudře nejvyšší pán železničář rozhodl. A pak se zase postavili do řady a nejvyšší pán železničář zavolal:

„Sláva našemu Pašíčkovi!“

A oni sborem odpověděli:

„Sláva, sláva, sláva!“

Pak odešli a zůstal tu jen nejvyšší pán železničář a pan Blahoš a Pašíček s tatínkem.

A nejvyšší pán železničář řekl:

„Milý Pašíčku, zasloužíš si odměnu za to, jak jsi nám krásně poradil.“

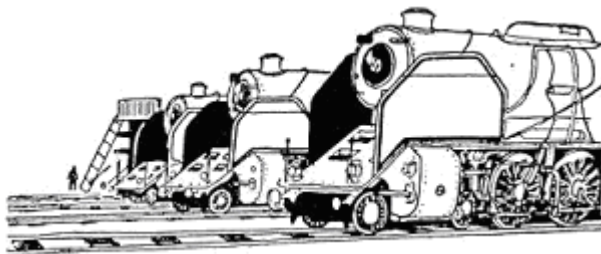
I pozval tatínka i Pašíčka, aby s ním šli do kanceláře, a tam napsal lístek, ve kterém se pravilo, že Pašíček smí jezdit vždycky mašinkami, ať je to kdy chce a kam chce.

A pak přijel krásný vlak se zelenými vagónky a Pašíček s tatínkem odjeli do Všenor k dědečkovi.

Přijel krásný vlak se zelenými vagónky...

O PYŠNÉ LOKOMOTIVĚ

Stály tu nové mašinky...

Nazítří ráno přišel nejvyšší pán železničář, sotva se rozednilo, opět k výtopně. A zavolal:

„Pane Blahoši, kde jste?“

Pan Blahoš uvnitř ve výtopně odpověděl:

„Hned přijdu, jen se trochu obléknu.“

Nejvyšší pán železničář chvíli počkal a zatím se rozhlédl. Stálo tu deset nových mašinek, jak je včera řemeslníci zanechali, a leskly se všecky na slunci. Pak přišel pan Blahoš z výtopny a nejvyšší pán železničář mu řekl:

„Přišel jsem, abych si prohlédl nové mašinky a abych se s vámi poradil, co která bude dělat. Jak vidím, je každá jiná. To je velice dobře, protože potřebujeme mašinky, které tahají rychlíky, a jiné pro osobní vlaky a opět jiné, aby vozily těžké nákladní vlaky.“

Pak šli a každou si prohlédli a zapsali si, co bylo třeba. Nejvyššímu pánu železničáři se tajně líbila ona mašinka, jež měla komínek z černokněžnické mašinky. Byla taková veliká a mohutná, měla největší kola a nejdelší kotel a nejlesklejší páky. To se nejvyššímu pánu železničáři na ní velmi líbilo, protože, ačkoliv se již polepšil a ačkoliv uznával, že dostal důkladně za vyučenou za svou pýchu, přece jen nepřestal mít rád veliké a silné mašinky.

Pan Blahoš se také na onu mašinku zadíval, a když se

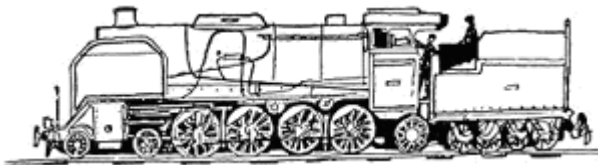
dost na ni vynadával, pohlédl na nejvyššího pána železničáře. A protože byl velice zkušený a bystrý, poznal, jak se jí obdivuje. Avšak neřekl nic a jen pokýval hlavou. Umínil si však, že bude dobře dávat pozor, aby opět se nestalo pro onu velkou mašinku nějaké neštěstí.

Když pak nejvyšší pán železničář o každé mašince rozhodl, co bude dělat, o oné mašince s černokněžnickým komínkem řekl, že bude tahat rychlíky ze Smíchova do Plzně.

Mašinka, jakmile to uslyšela, zapyšnila se a sama od sebe trošičku poodjela od ostatních lokomotiv, jako by jim chtěla dát najevo, že k nim nepatří, že je něčím lepším než všechny ostatní.

Ještě odpoledne se mašinky rozjely každá za svou prací a mašinka s černokněžnickým komínkem táhla pyšně veliký rychlík do Plzně. Velice se jí to líbilo, protože mohla jet rychle a předjíždět jiné vlaky, které ve stanicích čekaly, až ona okolo nich projela. Její strojmáster, pan Valenta, když se pozdě večer vrátil s novou mašinkou z Plzně a přišel do výtopny, ji všem chválil, jak krásně a rychle umí jezdit a že se vůbec neunaví ani na velkém kopci ze Zdic do Zbiroha, kde všechny mašinky jen tak tak supí. Pan Blahoš poslouchal, co říká pan Valenta, a měl také radost, protože počal doufat, že mašinka s černokněžnickým komínkem snad přece bude užitečná.

A velká mašinka jezdila každého dne v poledne do Plzně a večer zase nazpět a její strojmáster, pan Valenta, ji stále jen chválil, jak pěkně jezdí. Avšak dopoledne, když stála na kolejích před výtopnou a čekala, až bude čas, kdy má odjet

Mašinka, jež měla komínek od černokněžníka

s rychlím, prováděla veliká mašinka nezbednosti. Chlubila se, jak je slavná a rychlá, a říkala každému, kdo byl ochoten ji poslouchat, že nikdo na světě jí není roven, protože ona má komínek od černokněžníka. Avšak nejenže se chlubila, ona se také posmívala ostatním lokomotivám a tupila je. Nejvíc měla spadeno na poctivé nákladní lokomotivy. Vysmívala se jim, že se jen plazí, že jsou věčně udýchané a špinavé a že víc stojí, než jedou. Nákladní lokomotivy to ovšem mrzelo, avšak neuměly se pyšné mašince bránit, protože neuměly tak dobře a rychle mluvit a nebyly tak vtipné.

Když se to pan Blahoš dozvěděl, přišel jednou za pyšnou mašinkou a řekl jí:

„Milá mašinko, jen kdo je hloupý, se rád chlubí. A ty věru nemáš zapotřebí se chlubit. Vždyť všichni uznávají, že jsi velice silná a rychlá. Nač jim to tedy říkáš? Je přece lepší, když tě chválí jiní, než aby ses chválila sama. Samochválu nikdo nemá rád.“

Avšak mašinka už byla ve své pýše tak zatvrzelá, že panu Blahošovi jen odsekla:

„Nestojím o tvé rady. Jsi beztoho jen špinavý a umaštěný železničář z výtopny. S takovými se nebavím. Na mne se vždycky přijde podívat na nástupiště sám nejvyšší pán železničář. Ten by mi jistě neřekl něco takového, jako jsi mi řekl ty.“

Pan Blahoš si pomyslí, že pyšné mašince už není pomoci, a nic neodpověděl a šel si po své práci. Avšak bylo mu smutno a trochu se bál, že z takové pýchy nevzejde nic dobrého.

Uplynul ještě nějaký čas a mašinka s černokněžnickým komínkem byla stále horší a horší. Nejenže se hádala s ostatními lokomotivami u výtopny, už po nich pokřikovala i na trati a hvízdala zpupně u každé návštěvi. A pak dokonce počala trápit i svého strojuvůdce.

Zpěchovala se jezdit podle jízdního řádu, a když jí pan Valenta domlouval, odsekla mu:

„Což jsem nějaká špinavá nákladní mašinka, abych poslouchala každou návěst? Mohu si dělat, co chci, protože já jsem veliká a silná rychlíková lokomotiva s černokněžnickým komínkem. A nebudu už jezdit stále jen do Plzně. Chci jezdit jinam, tady už mne to nebaví.“

Pan Valenta ji přemlouval a prosil, avšak ona si nedala říci a stále jen odporovala.

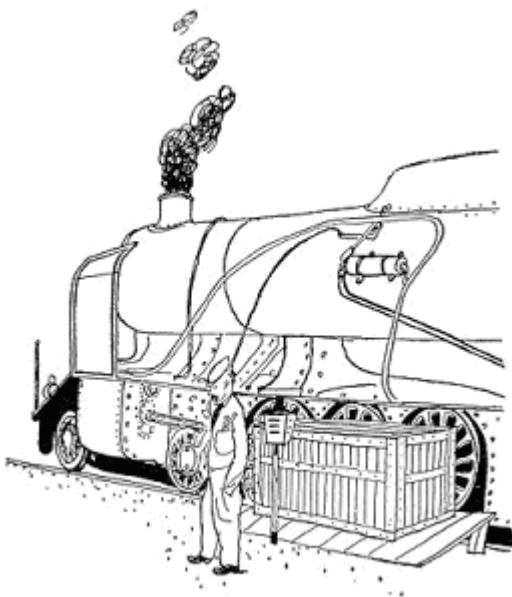
„Co je to pro mne, jezdit do Plzně? Jsem tam ani ne za dvě hodiny, a už abych zase jela na točnu a obracela se a jela zpět. Až se mi z toho hlava točí. Chci jezdit někde jinde, po delší trati, třebaš do Brna nebo do Ostravy, jako jezdí jiné velké mašinky.“

Když pan Valenta viděl, že nepořídí, šel k nejvyššímu pánu železničáři a řekl mu, že jeho mašinka nechce jezdit do Plzně a prosí, aby mohla jezdit jinam, do Brna nebo do Ostravy. Nejvyšší pán železničář se zamyslel a pak poručil, aby zavolali pana Blahoše. Pan Blahoš přišel a vážně pokyvoval hlavou a pak řekl:

„Myslím, že uděláme nejlépe, když pyšné mašině vyhovíme. Protože jinak se bojím, že by nám ještě něco zlého provedla.“

Nyní však zesmutněl pan Valenta, protože měl pyšnou mašinku přece jen rád, a řekl:

„Prosím vás, pánové, dovolte mi, abych ještě jednou

Pyšná mašinka

zkusil přemluvit svou mašinku, aby zde zůstala. Nerad bych ji ztratil.“

Nejvyšší pán železničář, protože byl přece jen aspoň trochu málo pyšný a byl rád, že má takovou pěknou mašinku na svém nádraží, panu Valentovi vyhověl a jen pan Blahoš byl smutný, protože se už opravdu bál, že velká mašinka něco provede.

Pan Valenta tedy šel ke své mašince a řekl jí:

„Milá mašinko, nejvyšší pán železničář by tě propustil, avšak já tě ještě velice prosím, abys tu zůstala, protože bych tě nerad ztratil!“

Avšak mašinka odpověděla:

„Proč bys mne ztrácel? Ty přece půjdeš se mnou a budeš mi sloužit.“

Pyšná mašinka byla totiž už tak zkažená, že se domnívala, že pan Valenta je jejím služebníkem. Avšak pan Valenta řekl:

„To nejde, má drahá mašinko. Mám tady na Zlíchově domeček a v něm ženu a své děti a zahradu a králíky a včely. Ty nemohu opustit.“

Nyní se pyšná mašinka zakabonila a řekla zvysocka:

„Nechceš-li, nebudu tě nutit. Jen si zůstaň u svého mrňavého domečku a u své ženy a dětí a králíků a zahrady, já tě nepotřebuji. Však já si mohu vybrat daleko lepšího strojvůdce, než jsi ty.“

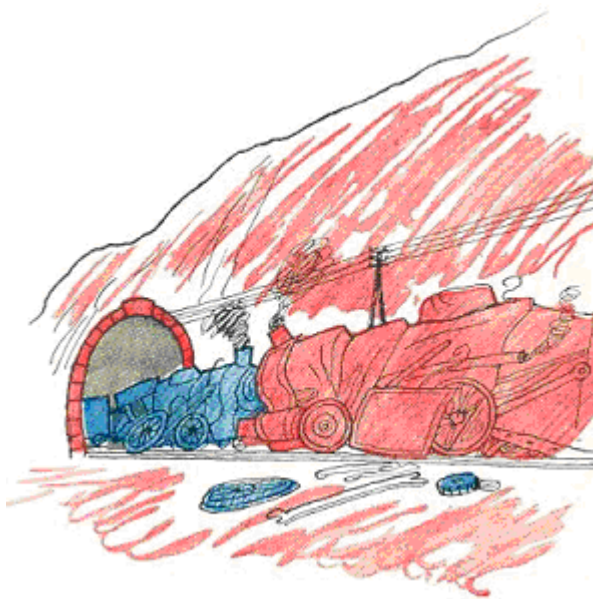
A křičela a zlobila se a soptila.

To rozzlobilo i pana Valentu, ačkoliv byl velice mírný. A ve zlosti vyskočil z boudičky a šel znovu k nejvyššímu pánu železničáři a řekl mu, že už pyšné mašince není pomoci. A nejvyšší pán železničář pak dovolil, aby pyšná mašinka odjela na libeňské nádraží.

Druhého dne přišel cizí strojvůdce a vystoupil do boudičky a pyšná mašinka si zapískla a vyjela ze smíchovského nádraží. A jela pyšně do výtopy okolo všech lokomotiv a ani

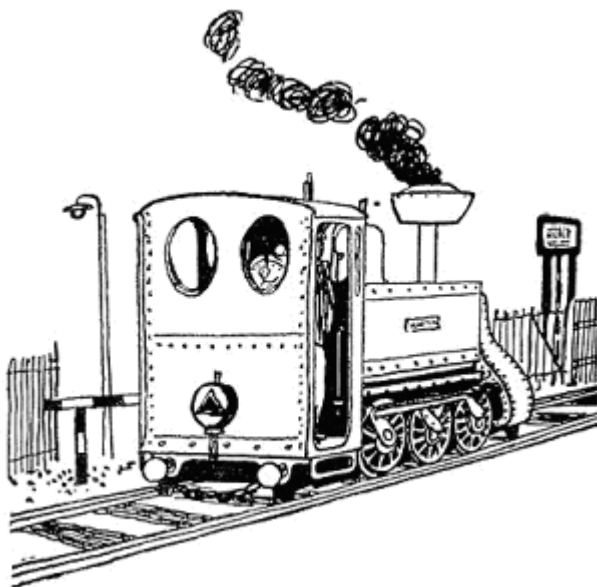
se s nimi nerozloučila a jela podél nástupiště a ani si nevšimla, že tu stojí pan Valenta a pan Blahoš a nejvyšší pán železničář. Jen vypustila kotouč páry a trochu čoudu a už byla pryč.

A na smíchovské nádraží se už nikdy nevrátila. Jezdila do Ostravy a do Brna a byla stále pyšnější a pyšnější. Až jednoho dne neuposlechla návštěi a jela a jela a u Adamova v tunelu se srazila s nákladní lokomotivou a docela se rozbila. Byla tak rozbitá, že už nebylo možno ji spravit. I poručili železničáři, aby ji prodali do starého železa. Tak skončila pyšná mašinka s černokněžnickým komínkem.

V tunelu u Adamova se srazila...

POHÁDKA O ZCELA MALÍČKÉ LOKOMOTIVĚ

Měla docela malou boudičku

Když řemeslníci přerézávali velikou černokněžnickou mašinku, pletl se jim Pašíček velice pod nohy a překážel jim a do všeho mluvil, takže se stále mýlili při měření. A tak se stalo, že druhá mašinka, jež byla na řadě hned za pyšnou mašinkou s černokněžnickým komínkem, byla velice maličká.

Abychom příliš nekřivdili Pašíčkovi, musíme ovšem říci, že právě ve chvíli, kdy řemeslníci natahovali pilu a chtěli začít řezat, se ona pyšná mašinka trochu protáhla a pila sklouzla a ubrala z toho dílu, který patřil malé mašině. A to udělala pyšná mašinka naschvál, protože byla sobecká od počátku a bylo jí docela jedno, že někdo jiný bude za ni trpět.

Ať už tím byl tedy vinen Pašíček, nebo pyšná mašinka, krátce, druhá mašinka byla maličká. Měla jen kratičký kotel a jen tři páry koleček a docela maličkou boudičku, že se do ní

sotva vešel strojvůdce s jedním topičem. Avšak jinak to byla hodná a pořádná mašinka a nikdo si na ni nenaříkal. Jen ovšem byla slaboučká a jezdila pomalu, protože i její tři páry koleček byly malé. Nejprve jezdila do Berouna. Avšak vždy se zpozdila, a kdykoliv jí přidali o několik vagónků víc, strašně supěla a rozžhavovala se námahou. Nejvyšší pán železničář si toho zakrátko všiml a byl s ní nespokojen. Jednoho dne si zašel do výtopny k panu Blahošovi, aby se s ním poradil, co dělat s nešťastnou maličkou mašinkou.

Pan Blahoš mu řekl:

„Také jsem si už všiml, že malá mašinka na naší trati nestačí. Mohli bychom z ní udělat posunovací lokomotivu, která by jezdila jen u nás po nádraží. Avšak je mi jí líto. Je to přece jen hanba pro novou mašinku, aby z ní byl posunovací stroj. To je tak pro vysloužilce. – Avšak už vím, co s ní uděláme: pošleme ji do Nuslí, tam takové maličké mašinky potřebují. Odtamtud se jezdí do Dobříše a do Jílového a tam se naše maličká mašinka dobře uplatní.“

Nejvyšší pán železničář na to řekl:

„To je opravdu dobrá rada, to uděláme.“

I zavolali maličkou mašinku, a když přisupěla, řekli jí:

„Milá mašinko, odstěhuješ se od nás do Nuslí, tam se ti bude lépe dařit.“

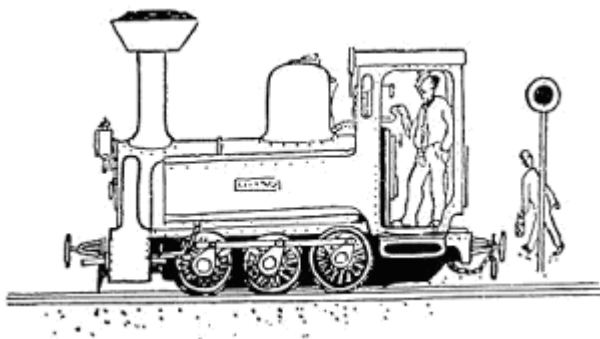
Maličká mašinka, jak to uslyšela, velice se zarmoutila, protože si už na Smíchově zvykla a měla mezi ostatními mašinkami dobré přítelkyně. Protože však byla velice skromná a poslušná, neodvážila se odporovat a řekla jen:

„Pánubohu poručeno, musí-li to být, půjdu, kam mne pošlete.“

Když však odjela dozadu za výtopnu, počala hořce plakat a naříkat, jaký ji potkal zlý osud, že se musí nyní rozloučit se svými přítelkyněmi a jít na cizí nádraží, kde nikoho nezná.

A pak přišel den, kdy ji odvezli přes most do Nuslí. Všechny mašinky se s ní srdečně rozloučily a doprovázely ji

průvodem až k odjezdové návěsti. Tady jí ještě zapískaly na pozdrav a zamávaly oblaky páry. A pan Blahoš řekl nejvyššímu pánu železničáři:

Zcela maličká lokomotiva

„Věru, bylo to hezké rozloučení. Skoro mě to až dojalo.“

Od té doby sloužila maličká mašinka na nádraží v Nuslích a vozila krátké osobní vlaky do Vraného a do Dobříše a do Jílového a někdy až do Čerčan. Nová služba nebyla těžká, tahala obyčejně jen šest nebo osm malých vagónků a jen v sobotu a v neděli připojovali vagónků víc. To však obyčejně malé mašince pomáhala ještě jiná podobná mašinka a dvěma se i dlouhý vlak veseleji táhl. Zakrátko se tu maličké mašince už zase líbilo a byla spokojená. Našla si nové přítelkyně, jež k ní byly také velice upřímné, a skoro nic jí nescházelo.

Nejvíce však se maličká mašinka těšila na soboty a na neděle. To bývalo, pravda, daleko víc práce než jindy, ale byla to radostná práce. Protože na této trati jezdili nejvíce mladí lidé, kteří v sobotu, sotva se zavřela škola nebo dílny, již spěchali na nádraží, aby se osvěžili na venkově. A maličká mašinka je vozila do bojovského údolí a do Pikovic a do Krhanic a do Mokrovrat a hoši a dívky ve vozech vesele zpívali a maličké mašince bylo samotné při tom do zpěvu. A večer a v neděli, to byly zase jiné radosti. Tehdy stáli před svými chatami mladí hoši a volali na mašinku a vítali ji. A často, když se pachtila někde do kopce, přiběhli až na trať a běželi podle ní a nabízeli se, že jí pomohou. Avšak ona se jen usmívala a říkala jim:

„I pěkně děkuji, však já si pomohu sama, ještě nikdy

jsem nezůstala pod kopcem stát. Avšak poběžte se mnou, těší-li vás to, já vás ráda vidím.“

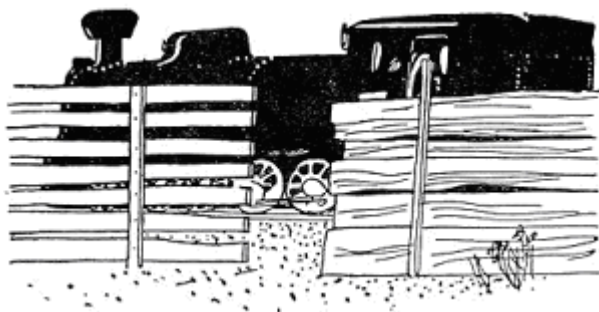
Chlapci tedy s ní běželi až nahoru na kopec, a když se pak na rovině mašinka rozjela rychleji, ještě za ní mávali a volali na pozdrav.

Tak jezdila maličká mašinka po dlouhá léta a všichni ji měli rádi a vážili si jí, třebaže byla slaboučká a nejezdila příliš rychle. Byla však hodná a laskavá a oddaně sloužila a plnila svoji povinnost. A to je to nejlepší, co kdo může dělat.

Jen někdy, když se večer vracela domů a jela z Modřan do Braníka a viděla, jak na druhém břehu jezdí silné a veliké mašinky ze Smíchova do Berouna, si vzpomínala, jak také žila na smíchovském nádraží a jaké tu mívala dobré přítelkyně. Pak si trochu tesklivě zapískla a hlas její pšštalky se nesl přes řeku na druhý břeh. A mašinky ze smíchovské strany jí odpovídaly a volaly na ni a zdravily ji. A maličké mašince se zdálo, že není opuštěná, a měla radost, že ani staří přátelé na ni nezapomněli. A v tom měla zcela pravdu.

JAK JELA LOKOMOTIVA PRO BRAMBORY

Lokomotiva s pěti páry kol

Byla také jedna lokomotiva – a ta se jmenovala pětsetčtyřiadvacítko. To je taková lokomotiva, která má pět spojených párů kol a vozí nákladní vlaky. Nejezdí nijak rychle, ale zato tahá velice poctivě dlouhé vlaky s mnoha vagónky. A protože je tak silná, je velice vážená a všichni, železničáři i ostatní lokomotivy, ji pěkně zdraví a říkají jí:

„Pěkně vítám, pětsetčtyřiadvacítko, jak se ti daří?“

A dokonce i veliké rychlíkové lokomotivy, když ji někde potkají, přívětivě jí zapísknou na pozdrav.

Jednoho dne, bylo to na podzim, přišel nejvyšší pán železničář do výtopny na Smíchově a přinesl veliké psaní a řekl:

„Píše mi pan správce z Litně, že potřebuje, aby mu nějaká mašinka odvezla brambory z pole. Je prý to tuze veliké pole a vyrostlo na něm množství brambor. Potřebuje tedy nějakou opravdu silnou mašinku a velice mnoho vozů, aby mohl všechny brambory dát odvézt.“

I zamyslili se všichni strojvůdci a topiči a poručili učedníkům, kteří lomožili a honili se po výtopně, aby byli chvíli zticha, aby mohli přemýšlet o tom, co jim řekl nejvyšší pán železničář.

*Frantík Koubů udělal
stojku na komíně
nejbližší lokomotivy*

Když chvíli přemýšleli, řekl nejstarší strojuvůdce:

„Nejvyšší pane železničáři, ať pro ty brambory jede pětsetčtyřiadvacítka, protože je to nejsilnější lokomotiva, jakou máme.“

Když to řekl, všichni ostatní strojuvůdci a topiči i učedníci počali tleskat a volat:

„Ať jede pětsetčtyřiadvacítka, ta je nejsilnější!“

A Frantík Koubů, který tenkrát byl nejmladším učedníkem, udělal stojku ze samé radosti na komíně nejbližší lokomotivy, jež tu stála a taky poslouchala.

Nejvyšší pán železničář pak řekl:

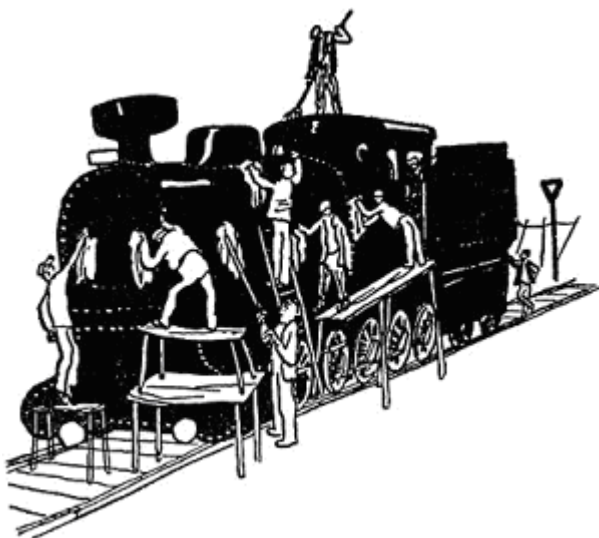
„Ať jede pětsetčtyřiadvacítka a ať přiveze hodně brambor, abychom měli co jíst.“

Sotva nejvyšší pán železničář odešel z výtopny, vstal pan Uhlíř, který byl strojuvůdcem na pětsetčtyřiadvacítce, a šel ke své lokomotivě a spolu s ním kluci učedníci. A všichni ji leštili a čistili a mazali olejem a otírali a oklepávali a prohlíželi a připravovali.

Pětsetčtyřiadvacítce se to velice líbilo a jen trošičku odfukovala a říkala:

„A poškrábejte mne ještě trošičku pilníkem za třetím kolem, tam mne tuze svrbí.“

A když ji pěkně vyleštili a vykartáčovali a vyčistili a namazali, pan Uhlíř vstoupil do boudičky a lokomotiva zapískla na přístalu a jela na šestou kolej pro vagónky. Když připojili vagónky, bylo to sedmdesát devět docela nových krásných

Jali se ji všichni leštit

červených vagónků, vyjeli z nádraží a jeli a jeli a jeli, až přijeli do Zadní Třebáně. Tam vyšel pan přednosta z kanceláře a pěkně je přivítal a řekl jim:

„Pan správce z Litně se už mnohokrát ptal, kdy přijedete, pospěšte si tedy, abyste tam už brzy byli.“

Z Třebáně se jede do Litně přes Běleč do velice prudkého kopce a pětsetčtyřiaadvacítka, sotva se trochu rozjela, už se strašně namáhala a odfukovala a kouřila a pouštěla páru a prosila pana Uhlíře, aby dal hodně přiložit, aby ji snad uprostřed kopce neopustily síly. Ale protože byla opravdu velice silná, přece jen se nezastavila a pomaloučku jela dál, až přijela do Bělče, a pak jela zase lesem a po stráni vzhůru, až konečně vjeli do liteňského nádraží. Tady už na ně čekal pan správce a dělníci a kluci a družičky a všichni je vítali. Avšak když dojeli na konec nádraží, bylo zase velice zle. Lokomotiva už stála na výhybkách a dál nemohla, a přece ještě dvacet osm vagónků se nevešlo do nádraží. I nezbylo než posunovat a přetahovat vagónky na všechny vedlejší koleje. Trvalo to dvě hodiny a

dvaatřicet minut, než konečně poslední červený vagónek vtáhli do nádraží, a pak byly všechny tři koleje plné a nebyl by se sem vešel ani malý vozíček.

Pak pan Uhlíř vystoupil z boudičky a šel k panu správci a zeptal se ho:

„Pane správce, řekněte nám, kde máte bramborové pole, a my tam pojedeme a budeme vybírat brambory.“

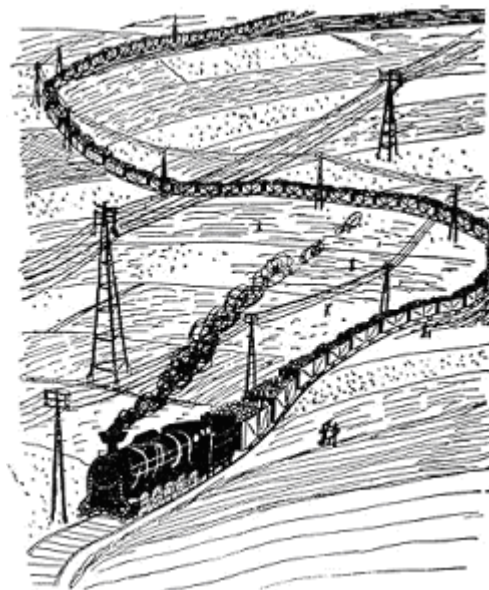
Pan správce odpověděl:

„Naše bramborové pole je až za kopcem vzadu u Měňan a nevedou tam žádné koleje. Jak vy se tam s mašinkou dostanete?“

Pan Uhlíř na to řekl:

„Což kdybychom si tam postavili trať? Nemáte tady nějaké koleje?“

„Inu,“ povídá pan správce, „nějaké koleje tu jsou, jen budou-li vám stačit?“

*Silná mašinka jede pro
brambory*

A šel a ukázal panu Uhlíři osmnáct starých a krátkých kolejí, jež byly složeny ve skladišti.

Pan Uhlíř si je prohlédl a usoudil, že to bude náramně nesnadné postavit trať do Měňan. Protože však nejvyšší pán železničář mu poručil, aby jel do Litně pro brambory, věděl, že musí udělat všechno, aby je přivezl. Řekl tedy jen:

„To je velice málo kolejí pro moji lokomotivu, ale nějak to uděláme.“

A poručil dělníkům, aby přinesli rýče a lopaty a krumpáče, a jiným dělníkům zase poručil, aby těch osmnáct kolejí vynesli ze skladiště a položili je před lokomotivu a spojili je a kladli stále kupředu. A když byl nějaký kopeček, dělníci s rýči a lopatami ho odkopali, aby mašinka měla rovnou cestu. A když bylo osmnáct kolejí položeno, popojela mašinka a zase se zastavila i se svými vagónky.

A pan Uhlíř zase poručil dělníkům, aby koleje za vagónky rozebrali a přenesli je kupředu. A pak je zase položili a zase mašinka s vagónky popojela a tak se to stále opakovalo. Avšak jeli velice, velice pomalu. Teprve za pět dní a pět nocí konečně dojeli na začátek bramborového pole. To pole bylo tak dlouhé a široké, že od jednoho konce nebylo vidět ke druhému.

Když pan Uhlíř pole spatřil, jen si vzdychl a řekl své mašině:

„Milá pětsetčtyřiaadvacítko, nevím, nevím, jak ty brambory všecky vykopeme a jak je naložíme a odvezeme, než přijde zima.“

A mašinka řekla:

„Já také nevím, jak to uděláme, a vůbec se mi to nelíbí. Jen abych vystačila s uhlím.“

Pak začali dělníci vybírat brambory a nakládat je na vozy. Vozili spousty a spousty brambor, avšak pole neubývalo a neubývalo. Pracovali týden a pak už druhý týden a mašinka vždycky popojela, když kus pole přeorali a vybrali z něho brambory. Avšak konec pole byl stále ještě velice daleko a mašinka se starostlivě ohlížela po uhláku, neubývá-li uhlí příliš, a snažila se, aby oheň v topeništi jen málo hořel a aby vydávala jen docela maličko páry.

Koncem třetího týdne už byli zcela blízko u konce pole. Avšak každého dne bylo víc a víc zima a mašinku už skoro zábla kolečka, když stála a čekala, než položí dělníci koleje. A pak už jim zbývalo jen sedm brázd a pan Uhlíř se radoval, že

budou hotovi, a mašinka se také těšila, že už pojede zpátky a odpočine si na Smíchově ve výtopně, kde je pěkně teplo a nefouká vítr, když tu pojednou začal padat sníh.

A sníh padal stále hustěji. Nejdřív se rozplýval na zemi a dělalo se z něho bláto a loužičky, ale pak padal ještě víc a přišel ošklivý prudký studený vítr a sníh už se nerozplýval a zůstával ležet mezi brázdami. A pak je pokryl a zasypal a pak zasypal i koleje a počal se ukládat i na vagónkách. Jen na mašince se vždycky zase rozplynul, protože byla horká, jak se v jejím kotli voda vařila. Avšak přece jen jí bylo velice zima a byla mokrá a mrzutá. A pan Uhlíř zalezl do boudičky a byl také velice mrzutý a říkal si:

„To je zlé. Nepřestane-li sníh padat, nedostaneme se odtud.“

A sníh padal dva dny a dvě noci a pak ještě třetí den a bylo ho všude tolik, že vagónky docela zapadly do sněhu a brambory byly pod ním přikryté. Avšak to bylo přece jen dobře, protože jinak by brambory zmrzly a docela se zkazily.

Protože sotva přestal padat sníh, přišel krutý mráz, a ten trval pořád a pořád a pořád. A nikdy nebyla ani chvíli obleva a všem bylo velice zima. Pan Uhlíř jen stále opatrně přikládal uhlí pod kotel, aby mašinka nevystydla, a pětsetčtyřiaadvácítko se občas úzkostlivě ohlížela, zda uhlí příliš neubývá, protože stále pamatovala na to, že se musí dostat zpátky domů, a doufala, že zima přece jen věčně nepotrvá.

Tak minuly vánoce a stále mrzlo a minul leden a únor a přiblížily se už i velikonoce a ještě nebyl zimě konec.

Až konečně týden před velikonoce přišel veliký vítr a začalo svítit slunce a sníh se počal rozplývat a mizel a mizel, až zase bylo nejprve vidět vagónky a pak i koleje a pak konečně i černou zem. A všichni, kdo byli na poli, se radovali, že jsou konečně vysvobozeni a že se budou moci vrátit domů.

Pan Uhlíř z radosti, že už je jaro, hodně přiložil pod kotel a voda se v mašince počala vařit a dělala se pára a

mašinka, sotva to ucítila, vesele si zapískla na píšťalu a počala dýmat.

Pak se lidé rozběhli po poli a vykopalí ještě poslední brázdy a naložili poslední vagónek a pak kladli koleje a mašinka popojížděla a strkala vagónky před sebou a tak se to stále opakovalo. A za pět dní byli zpátky v Litni. Přijeli na nádraží a nikdo tu nebyl. Přednosta stanice už si myslil, že všichni i s mašinkou na poli zahynuli, a už je nečekal a seděl v kanceláři a velice se trápil, když tu najednou slyší, jak na nádraží něco vesele píská. I vstal a řekl si:

„Snad přece jen ta silná mašinka přečkala zimu na poli a teď se vrací.“

Vyběhl před kancelář a zase slyší tůú, jak mašinka před nádražím houká. Ani si nevzal čepici a utíkal a vidí naložené vagónky a mašinku a pana strojvůdce Uhlíře, jak vykukuje z boudičky, a dělníky s lopatami a rýči a motykami. I přivítal je všechny a chtěl je pohostit. Avšak pan Uhlíř řekl:

„Milý pane přednosto, my se nesmíme ani chvíli zdržet, protože moje mašinka už skoro nemá uhlí, a musím pospíšet, aby došla na Smíchov.“

A jen to řekl, mašinka už postrčila vagónky a počala se spouštět z velikého kopce přes Běleč dolů do Třebáně. A sotva přijela do Třebáně, hned výhybkáři přehodili výhybku a mašinka ani nečekala, až pan přednosta vyběhne z kanceláře, a už zase začala odfukovat a vyjela z Třebáně do Řevnic a z Řevnic do Dobřichovic a pořád dál, až přijela na Smíchov.

A když vjížděla do nádraží, pan Uhlíř přiložil poslední kousek uhlí, který měl schovaný vzadu na uhláku, a mašinka si naposledy odfoukla a vypustila kotouč jisker. A pak už setrvačností došla až před nádraží a tady se zastavila na první koleji, kde směřjí zastavovat jenom rychlíky a spěšné vlaky.

Nejvyšší pán železničář, když slyšel, že vjíždí vlak, který vůbec nebyl v jízdním řádu, vyběhl ze své kanceláře a vidí na první koleji stojj dlouhý nákladní vlak. I chtěl hubovat, jak se

Za malou chvíli pak přijel před nádraží automobil a z něho vystoupil pan primátor a za automobilem veliký červený autobus a z něho vystoupili městští radní. A všichni šli na nádraží a pan primátor pak měl dlouhou řeč k mašince a k panu Uhlířovi, a když řeč skončil, všichni provolali slávu. Volali také všichni železničáři, výhybkáři, posunovači, vrátní, topiči, strojvůdci, telegrafisté, hradlaři a nosiči, i kluci učedníci z výtopny. Všecky lokomotivy, co jich bylo na nádraží, se k tomu volání připojily a počaly pískat na svoje píšťaly. Byl to obrovský rámus a křik a hlazol, že pětsetčtyřiaadvacítce až uši zaléhaly. A když se rámus a jásot a povyk konečně utiřil,

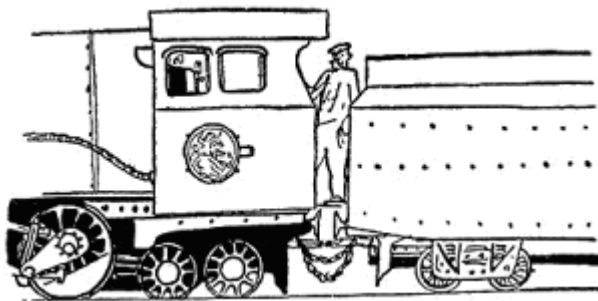
- 58 -

vystoupil pan primátor na schůdky a přivěsil mašině na boudičku velikou zlatou medaili. A jen to udělal, už začal zase nový jásot a křik a volání slávy, až mohli všichni ohluchnout.

A pak mluvil ještě nejvyšší pán železničář a byl zase nový jásot a pak mluvili páni radní a pak zase železničáři. Mašinka už z toho byla všechna uondaná a oheň v ní vyhasínal a pára se přestala dělat. Nikdo si toho však nevšímal, teprve pan Uhlíř se podíval na manometr a vykřikl do toho volání slávy:

„I propána, přineste honem uhlí, nebo nám mašinka docela vyhasne!“

Kluci učedníci běželi s putýnkami a přinášeli uhlí a pan Uhlíř je přiložil pod kotel. A byl z toho takový zmatek, že někdo přitom šlápl panu primátorovi na nohu. No, a pak už byl konec.

Přivěsil mašině na boudičku zlatou medaili

POHÁDKA O ZELENÉ MAŠINCE

Byla také velice pěkná mašinka, skoro nejkrásnější ze všech, jež povstaly z černokněžnické lokomotivy. Měla krásně lesklá kola a písty a táhla a veliké jasné lucerny vpředu a komín s kloboukem a kotel, který byl nejkrásnější ze všeho. Tlustý a mohutný a krásně růžový s nejlesklejšími tmavě rudými měděnými pásy. Byla to krátce neobyčejně pěkná mašinka.

Všichni si jí vážili a chválili ji a i cestující říkali: Dnes pěkně pojedeme, protože náš vlak táhne zvláště krásná mašinka.

Avšak tato krásná růžová mašinka měla velikou nectnost: byla mlsná. Zatímco všechny ostatní lokomotivy, co jich bylo na smíchovském nádraží – a bylo jich tu, panečku! – si pěkně pochutnávaly na dobrém hnědém uhlí, růžová mašinka jen říkala:

„Ach, zase abych jedla obyčejné ošklivé hnědé uhlí, už se mi to věru protiví.“

A jen nerada si dala otevřít dvířka u pece a obyčejně polovici uhlí rozházela popelníkem po trati. Její strojvůdce pan Kubát s ní měl veliké trápení. Domlouval jí a prosil ji, aby jen

pěkně jedla hnědé uhlí, že je zdravé. Říkal jí, aby se podívala na ostatní lokomotivy, jak jsou po hnědém uhlí silné: avšak krásná růžová lokomotiva jen fňukala a odmítala:

„Co je mi po ostatních lokomotivách, já už hnědé uhlí nechci a nechci, a budete-li mne do něho nutit, uvidíte, že se ještě rozstůnu.“

Pan Kubát byl velice hodný člověk a přál si udělat růžové lokomotivě vše, co jí na očích viděl. I sebral se jednoho dne a šel k nejvyššímu pánu železničáři a řekl mu:

„Moje krásná růžová lokomotiva nechce jíst hnědé uhlí a myslím si, že opravdu onemocní, budeme-li ji nutit, aby je jedla.“

Nejvyšší pán železničář chvíli přemýšlel a pak řekl:

„Co naplat, nechci, aby se moje nejkrásnější lokomotiva trápila, zkusíme jí dát k jídlu něco, co jí bude lépe chutnat.“

Poručil pak, aby růžové lokomotivě naložili do uhláku krásné kladenské plynové uhlí. A růžová lokomotiva, sotva je ucítila, vesele se zasmála a řekla:

„Panečku, to je něco, to si dnes pochutnám,“ a bujně vypustila páru z ventilů, až to zasyčelo.

Toho dne jela tak rychle jako ještě nikdy. A kladenské plynové uhlí polykala, že ani topič, pan Pazdírek, nestačil přikládat.

Avšak sotva uplynul týden, již zase růžová mašinka počala být nespokojena. A řekla panu Kubátovi:

„Víte, pane strojvůdce,

Její strojvůdce pan Kubát

kladenské uhlí je sice dobré, avšak pořád je jíst, to také není nic pěkného. Nemohl byste mi dát pro změnu zase ještě nějaké jiné?“

A pan Kubát, dobrák, jí opatřil černé ostravské. A zase uplynul sotva týden a růžová mašinka škemrala o jinou potravu. Co dělat, pan Kubát, který si přál své mašince ve všem vyhovět, opět sehnal něco jiného, hornoslezské černé uhlí, jež je masné a vydatné, a pak opět vestfálské, jež musili zvláště pro růžovou mašinku objednat až z dalekého města. Avšak ani to mlsné růžové mašince nechutnalo déle než čtrnáct dní, ačkoliv to bylo uhlí, na jakém by si i pan král, nebo dokonce i mocný černokněžník Zababa s radostí pochutnal.

Pan Kubát již byl všecek utrápený, protože růžová mašinka nechtěla jíst a jen s největší obtíží otvírala vrátka u pece a to drahé a vzácné vestfálské uhlí plivala hříšně po trati. Avšak přece si ještě vymýšlel, co by dal své mašince. A opatřil pro ni nejprve michelský koks a pak ostravský a hornoslezský a pak brikety. A pak došlo dokonce i na velice drahý antracit, který je lesklý jako tmavé stříbro a hladký a chutný jako nejdražší čokoláda.

Když však růžová mašinka nebyla zakrátko spokojena ani s antracitem, pan Kubát si v zoufalství vzpomněl, že by mohl opatřit na zkoušku ještě lignit a rašelinu. Avšak mlsná růžová mašinka lignit i rašelinu okamžitě vyplivla, sotva je okusila, a řekla panu Kubátovi s opovržením:

„Jak se můžete odvážit mi dát něco tak mizerného, co by nejedla ani nejstarší posunovací lokomotiva. Fuj, taková hanebnost!“

A zastavila se na trati a její kola se už ani jednou neotočila. Tu se už i pan Kubát rozzlobil, ačkoliv byl velký dobrák, a řekl:

„Mlsná růžová mašinko, už jsi vystřídala všecko, co je na světě, víc si vymyslet nemohu ani já, ani nejvyšší pán železničář. Tady ti dám černé ostravské uhlí a ty pořádně jeď,

nebo tě dám prohrabat ostrým pohrabáčem.“

Toho se mlsná mašinka přece jen zalekla a uposlechla. Avšak byla velice nespokojená a soudila, že pan Kubát s ní jedná nespravedlivě. A od toho dne trochu počala blednout a nebyla už tak krásně růžová.

Potom, když jednoho dne pan Kubát svou růžovou mašinku mazal olejem, mašinka se dala do pláče a naříkala:

„Jsem tak ubohá a slabá, že opravdu asi onemocním. To už ani nebude z toho protivného ostravského uhlí, to asi bude tím, že mi dáváte tak špatný olej.“

To ovšem nebylo pravda, protože pan Kubát ji mazal krásným hustým olejem. Avšak mlsná mašinka, když viděla, že už nedostane nové uhlí, si vzpomněla, že by si mohla alespoň pochutnat na nějakém novém oleji. A to se jí podařilo. Pan Kubát, dobrák, jí opět uvěřil a počal shánět všelijaké oleje. A mašinka se potají smála a libovala si, že má opět změnu a může si vymýšlet a trápit svého strojvůdce. Opravdu, tak zkažená už byla, že se radovala, když viděla, jak pan Kubát starostmi ani nespí a jen vymýšlí, jaké mazání by pro ni našel.

Dostávala tak postupně řepkový olej a podzemnicový olej a olivový, makový, ricinový, ořechový a lněný olej a pak dokonce i rybí tuk a kostní olej a olej ze slunečnicových jader a kokosový tuk a vazelínu a plynový olej a stearín ze svíček a tuhu, nu zkrátka mazadla z celého světa, co jen dovedl pan Kubát kde sehnat a co mu kdo poradil. Dokonce i universitní profesori a inženýři z továren se sešli, aby se poradili, jaké je ještě mazadlo na světě, jehož růžová mašinka neokusila.

A růžová mašinka ochutnala každý olej jen jednou a pak už řekla: „Fuj, to už jsem jedla, to mi vůbec nechutná, dejte mi něco nového.“

Jednoho dne tak jela do Berouna a byla nespokojena, protože měla už druhý den ve válcích olej, tlačенý z růžových květů, ten nejdražší olej, jaký je na světě, který voní tak jako celý sad nejkrásnějších růží. A nebyla už ani růžová, protože

pro svou nespokojenost všecka chřadla. A náhle ucítila uprostřed vší té růžové vůně, která se linula z jejích ložisek, nějakou zcela novou vůni. I zeptala se dychtivě:

„Co to tu voní, pane Kubáte? Zdá se mi, že je to nejkrásnější vůně, jakou jsem kdy cítila.“

Pan Kubát čichal a čichal a ve vší růžové vůni nemohl nic rozeznat. Až pak přišel na to, že snad mlsné mašince voní chléb s máslem, který právě jedl. I seškrábl trochu másla a dal je mašince na hřídel rychloměru. A mašinka hned radostně přikývla:

„Ano, to je to pravé, to mi dejte, to mi opravdu chutná. I zastavil pan Kubát na nejbližší stanici, bylo to v Řevnicích, a běžel rychle k hokyni a nakoupil hroudiček másla. A pak musili všichni cestující čekat, než namazal mlsné mašince všecka ložiska máslem.

Avšak už třetí den se máslo mlsné mašince zprotivilo. Pan Kubát, jak už svou mašinku znal, byl na to připraven. A měl v boudičce v hrnci sádlo. Na dně hrnce bylo i pár krásných, do růžova vypečených škvarků. Pan Kubát si toho nevšiml, a jak ve spěchu mašince co nejrychleji mazal ložiska, aby se cestou opět nezpозdili, vzal i jeden škvarek a dal ho mašince se sádlem do prostředního válce. A mašinka pak s chutí vyjela na cestu, protože sádlo, to bylo pro ni zase něco zcela nového.

Avšak po chvíli se sádlo ve válcích rozpustilo a jen škvarek v prostředním válci zůstal tvrdý. A jak mašinka rychle jela, náhle škvarek zaskočil z válce do šoupátka a zcela je ucpal. Mašinka se počala dusit a dostala strach, že se jí něco hrozného stane. Ucpané šoupátko ji strašně bolelo a nemohla dechu popadnout a prskala páru a vodu a kašlala a píсты se přestaly pohybovat a mašinka se zastavila. A jen úzkostlivě pískala a syčela a naříkala.

Pan Kubát se všecek polekal a seskočil z boudičky a prohlížel mašinku, co se jí stalo. Mašinka jen tichým, bolestným hlasem zaúpěla:

„Tady v prostředním válci mě cosi škrtí a tlačí, ach, zcela jistě se udusím.“

Pan Kubát tedy vzal kleště a montérský klíč a rozebral mašince prostřední válec. A našel v šoupátku zadřený veliký, chřupavý a vypečený škvarek. I viděl, že svou povolností mohl mašince způsobit velikou škodu. Řekl proto své mašince:

„Milá mašinko, tak to dál nepůjde, už nebudeme zkoušet žádné nové mazání. Podívej se na sebe, jak z toho vypadáš. Vždyť ty už vůbec nejsi růžová, ale zelená.“

Opravdu, mlsná mašinka si už ani podobná nebyla. I krásné tmavočervené měděné pruhy na jejím kotli zčernaly a zezelenaly.

Mašinka nyní stála tiše a zarmouceně. Šoupátko ji ještě bolelo a byla všecka slabá a utrápená. Avšak nejvíc ji trápilo, že pan Kubát jí už nechce dát žádné nové mazání a že do ní nalil obyčejný olej pro lokomotivy, který si vypůjčil od umazané nákladní mašinky, kterou právě potkali. A nejela a nejela a nejela. Panu Kubátovi proto nezbylo než zavolat na Smíchov pro pomocnou lokomotivu a dát svou mlsnou mašinku i s vlakem odtáhnout domů.

Když dojeli na Smíchov, zastavili se právě před nádražní budovou. Nejvyšší pán železničář už věděl, co se stalo, a vyšel ven a prohlédl si zelenou a mlsnou a nemocnou mašinku. Pak vážně pokýval hlavou a řekl:

„Milá mašinko, bojím se, že jsi zcela ztracena a že nám umřeš. Ještě nikdy jsem neviděl mašinku tak zelenou, jako jsi ty. Myslím, že tě dám odvléci do dílny a tam tě rozeberou na součástky. A pak tě prodáme do starého železa.“

Když to mašinka uslyšela, dala se do takového nářku a pláče, že z ní vytekla všecka voda, co jí ještě měla v kotli. A pak počala prosit a naříkat:

„Ne, prosím, prosím, jen to ne. Nechci se dát rozebrat, né, né, né!“

A tloukla nárazníky a kývala řetězy a vůbec si počínala jako smyslů zbavená.

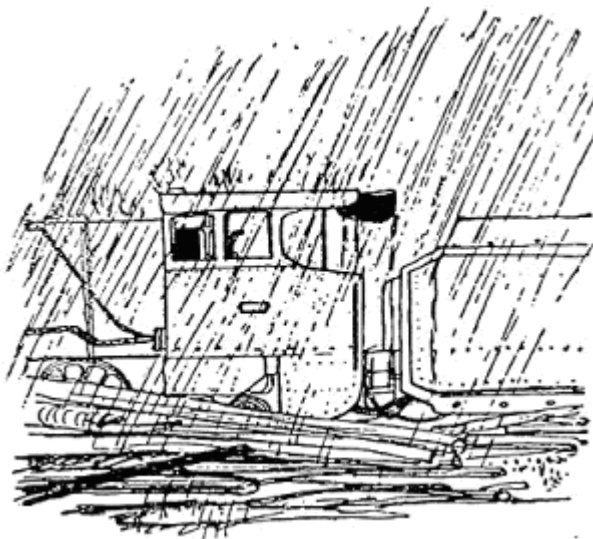
Nejvyšší pán železničář se na ni ještě chvíli díval a bylo mu mlsné mašinky opravdu líto. Avšak věděl, že kdyby jen trochu povolil, mašinka by zakrátko opět vyváděla stejně. Proto řekl jen přísně:

„Odvlechte mašinku na vedlejší kolej a nechte ji tam zatím stát. Rozmyslím si ještě, co s ní udělám.“

Pak nechali mašinku stát na vedlejší koleji studenou týden a pak ještě tři dny. Teprve jedenáctý den ráno přišel nejvyšší pán železničář s panem Kubátem a prohlédli si vyhaslou mašinku a řekli:

„Milá mašinko, rozhodli jsme se, že to s tebou ještě jednou zkusíme. Avšak je to už naposledy, a zklameš-li nás, půjdeš opravdu do starého železa. Od dnešního dne budeš jíst jen hnědé uhlí, jako všechny mašinky, a budeš dostávat obyčejný olej a obyčejnou vodu. Běda ti, budeš-li si opět něco vymýšlet. Potom už ti nepomůže ani mocný černokněžník Zababa.“

Řekne-li nějaký železničář, že ani mocný černokněžník

Nechali mašinku stát na vedlejší koleji studenou týden a pak ještě tři dny

pan Zababa tu nepomůže, pak to znamená, že je to opravdu vážné. To mašinka věděla, a proto se neodvážila ani vzdychnout.

Pak přišli kluci učedníci z výtopy a přinesli v nůších hnědé uhlí a v konvičkách obyčejný olej a v putnách vodu z vodovodu a naplnili zelenou a mlsnou lokomotivu. A podpálili v její peci oheň a čekali, až se rozhoří a až počne voda vřít.

Přišli kluci učedníci z výtopy

Zelené, ošklivé a mlsné mašince to ovšem nechutnalo. Avšak střežila se něco říci, protože se tuze bála. A když byla vytopena, doufala mlsná mašinka, že už je vyhráno, teď že zase pojede s vlakem na trať. Avšak v tom se velice mylila. Musila po celý měsíc jezdit jen po smíchovském nádraží a sloužit jako obyčejná posunovací mašinka, protože nejvyšší pán železničář s panem Kubátem usoudili, že tak ošklivá zelená mašinka se nesmí ukázat mezi lidmi na trati.

Mlsné mašince se to ovšem velmi zajídalo – avšak co

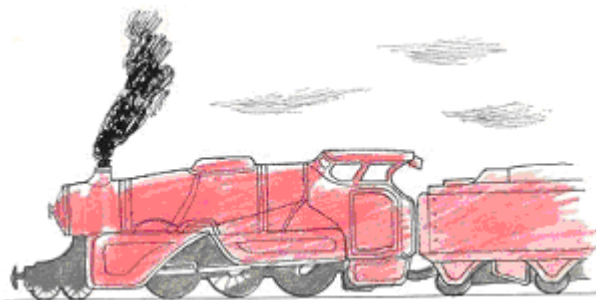
naplat, uposlechla. Protože jít do starého železa – brr!

A jak tak jezdila a jedla hnědé uhlí a pila obyčejný olej, počala se uzdravovat. Ani nepozorovala, že přestává být tak ošklivě zelená, ba že dokonce tu a tam na kotli už opět růžoví. A za měsíc si dokonce zvykla i na hnědé uhlí a už se jí nezdálo tak protivné a nechutné.

Jednoho dne opět přišel pan Kubát a vyšvihl se do boudičky a řekl starému, mrzutému a přísnému strojvůdci, který zatím s mašinkou jezdil, že už ho vystřídá a že sám zkusí, zda se mašinka opravdu uzdravila. A pak vyjel se svou mašinkou na trať a jel až do Berouna bez zastávky a opět zpátky. A mašinka jela poslušně a tichounce a ani jednou nevyprskla a nevyhodila uhlí z popelníku a vůbec si vedla, jak si má vést pořádná a poslušná mašinka. A rychlou jízdou krásně zružověla, takže když se vrátili na smíchovské nádraží, nejvyšší pán železničář řekl:

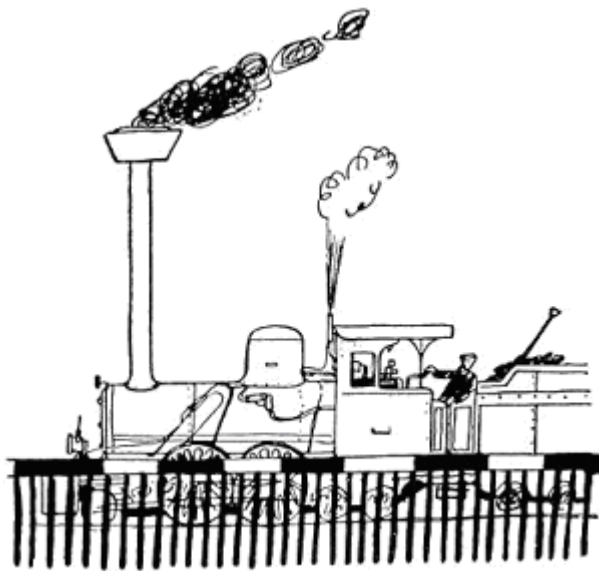
„Ano, tak je to v pořádku, naše mašinka se už zcela uzdravila a smí opět jezdit s osobními vlaky a snad i s rychlíky, jen když už nebude mlsná.“

A růžová mašinka opravdu už nikdy si nevybírala v jídle ani v pití a jezdí do dnešního dne a je silná a zdravá.

Krásná růžová lokomotiva

O NEPOSLUŠNÉ MAŠINCE

Mašinka s dlouhým komínkem

Když řezali a pilovali černokněžnickou mašinku, spletli se řemeslníci a udělali o komínek méně. A zato jeden komínek byl náramně dlouhý, delší, než jaký mají pořádné mašinky, a ještě k tomu s širokým kloboukem na konci.

Přiřevnili pak dlouhý komínek nejbližší mašině a poručili jí, aby s ním odjela. Mašinka vypadala ovšem s vysokým komínkem trochu směšně mezi všemi ostatními a nejvyšší pán železničář se zprvu na ni nemohl ani podívat, aby se nesmál. Avšak všemu se uvykne, a posléze nikomu ani nepřipadalo, že by vysoký komínek s kloboukem na vrcholu byl něčím zvláštním. Mašinka byla na něj dokonce pyšná, vynášela se jím před ostatními a považovala se za zcela zvláštní, znamenitou mašinku. Vozívala obyčejně osobní vlaky do Berouna a do Zdic a někdy jí dovolili jet až do Plzně, když

jezdilo mnoho lidí o svátcích a o prázdninách.

Jejím strojvůdcem byl pan Veverka, který měl domeček právě u zastávky v Dolních Mokropsech. Měl svou mašinku rád, a když se některý železničář, obyčejně takový, který byl na smíchovském nádraží teprve krátce, smál vysokému komínku jeho mašinky, zakabonil se jen a řekl:

„Nezáleží na komínku, ale na síle. A tu moje mašinka má. Jen si zkuste, dokážete-li být v Berouně s dvaadvaceti vagóny za čistou hodinu a zastavit přitom na každé zastávce. Moje mašinka to dokáže jako nic.“

Avšak jednu nectnost mašinka s dlouhým komínkem měla. Velice nerada poslouchala. Ne vždycky. Často byla po celé týdny hodná, ale potom to do ní vjelo a počala štěpčít. Hlavně se nerada zastavovala na trati u zavřené návěsti. Byla by nejraději jela dál a nevšímal si červeného světla, a pan Veverka jí musil utahovat všechny brzdy, jen aby se zastavila. A přece se často stalo, že alespoň o metr nebo o dva přejela rameno návěsti, ačkoli jí pan Veverka často říkal, že se to nesmí a že by musil platit pokutu, kdyby je někdo udal.

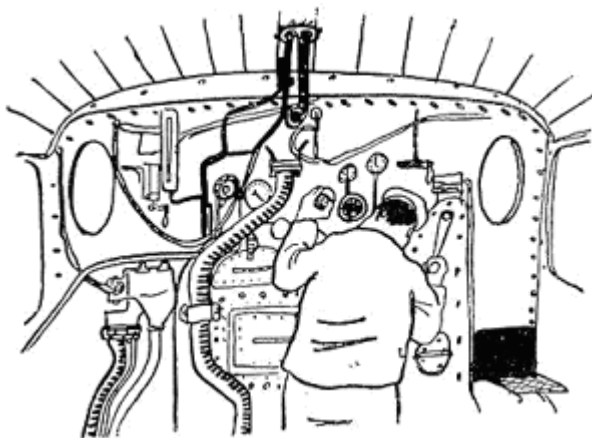
Avšak pokud bylo jen to, že se zastavovala až kousek za návěstí, pan Veverka zamhuřoval oči a říkal si, což, každý má svou chybu. Avšak jednou se stalo cosi horšího. Bylo to právě v sobotu v poledne, kdy jezdí mnoho vlaků a kdy všichni lidé pospíchají, aby už měli město za zády. Mašinka s dlouhým komínkem měla vézt vlak ve třináct dvacet osm do Plzně. Je to zrychlený vlak, který zastavuje poprvé až v Berouně, a mašinka se celý týden těšila, jak se pěkně proběhne, jak ji nikdo nebude brzdit a zastavovat. Avšak když už stála vytopena před výtopnou, ohlásil nejvyšší pán železničář, že mašinka musí nejprve ještě odvézt vlak ve dvanáct padesát do Dobřichovic a pak se rychle vrátit a vzít teprve plzeňský vlak ve čtrnáct čtyřicet, protože jedna mašinka se polámala a nebylo za ni ihned jiné náhrady.

Mašinku s dlouhým komínkem to velice mrzelo, protože vlak ve dvanáct padesát byl docela pomalý vlak, který

dlouho stál na každé zastávce, a vlak ve čtrnáct čtyřicet také nebyl tak pěkný a rychlý jako vlak ve třináct dvacet osm. Zastavoval už v Řevnicích a z Berouna pak dokonce už zastavoval všude, dokonce i v Popovicích a v Praskolesích a ve Vejprnicích a ve Svojkovicích.

Mašinka proto nevrle odfoukla ze svého komínku, a když najížděla na vagónky, vztekla vrazila do nárazníků, až vagónky poskočily. Pak se však utišila a jen oddechovala parním čerpadlem. Pan Veverka si pomyslel, že se mašinka již umoudřila, a trpělivě očekával, až dostane znamení k odjezdu. Mašinka pak vyrazila a jela pěkně pod Barrandovem a pěkně zastavila v Chuchli a opět pěkně zastavila v Radotíně. Pan Veverka měl radost, že dnes mašinka tak poslouchá. Z Radotína vyjeli přesně podle jízdního řádu a pan Veverka poručil, aby topič hodně přiložil mašince pod kotel.

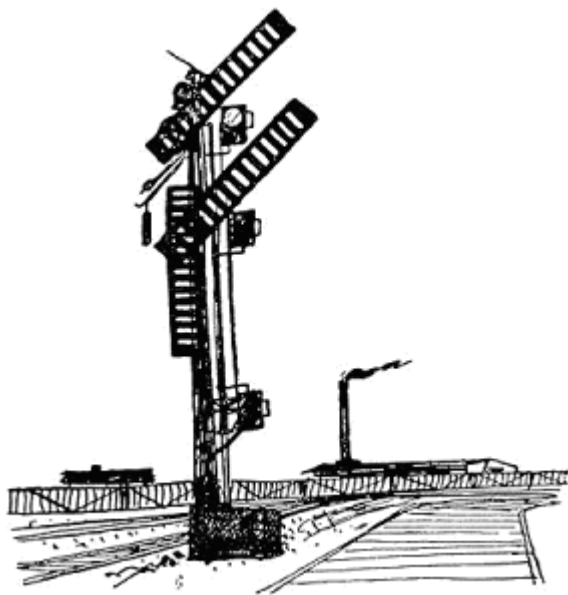
Na to právě mašinka čekala. Dala si naložit plnou pec uhlí a starala se, aby měla co nejvíc páry. Protože se rozhodla, že teď si prosadí svou. A vyrazila rychle, velice rychle. Pan Veverka stále ještě nic netušil a před černošickou zastávkou dal ještě jednou přiložit. Mašinka znovu vypustila černý dým

Chtěl uzavřít kolečko regulátoru

z vysokého komínku a ze samé bujnosti sama od sebe zapískala před hradlařovým domečkem.

Byli již před samou černošickou zastávkou, když pan Veverka chtěl uzavřít kolečko regulátoru. Avšak kolečko nic, ani hnout. Mašinka je pevně držela otevřené a pára se dál hnala do válců a poháněla kola stále rychleji. Černošická zastávka už byla před nejbližší zatáčkou a pan Veverka viděl, že mašinka mu chce něco ošklivého provést. I nechal regulátor regulátorem a vzal páku brzdy. Avšak ať dělal co dělal, páka se ani nepohnula. A mašinka jen uháněla, nevšímajíc si, že se pan Veverka lopotí s brzdou a s regulátorem. A už byli v černošické zastávce a lidé, kteří tu chtěli vystupovat, stáli u dvířek a na plošinách. Avšak mašinka jela stále rychleji a rychleji. Nic nedbala, že ji pan Veverka prosí, aby se umoudřila, nic nedbala, že lidé u dvířek hubují a naříkají, jen jela a jela. A už se blížila k Mokropsům. Před Mokropsy je návěst. Pan Veverka se jen

Návěst

příkrčil, když ji míjeli, avšak naštěstí byla návěst postavena na volno. A nyní tu byla mokropeská zastávka a u ní domeček pana Veverky. Mašinka si opět vesele zapískla, jen aby na sebe hodně upozornila. A vskutku, na zastávce stál zástup lidí a železničáři, kteří všichni pana Veverku znali, a na zahrádce u plotu stáli oba Veverkovi

chlapci, aby viděli, až tatínek pojede mimo. A ti všichni viděli, jak mašinka pyšně minula zastávku, a viděli, jak se pan Veverka lopotí marně s brzdou a regulátorem, a slyšeli, jak lidé na plošinách láteří a bědují, že nemohou vystupovat.

A to všechno se jen mihlo kolem, jak rychle už mašinka uháněla. A už byli na mostě přes Berounku a rachotilo to a dunělo, protože jeli rychleji než rychlík.

Nyní se však stalo to nejhorší: za mostem byla opět návěst, a ta už ukazovala na stůj. Mašinka toho dbala sotva tolik, kolik pes o své blechy. Jen si pískla a vypustila oblak páry a hnala se dál. Nyní už měl pan Veverka opravdu strach. Což když v Dobřichovicích není volná kolej a oni vjedou touto rychlostí do nádraží a s něčím se srazí. Pak bude vlak rozbitý a všichni lidé, kolik jich vezou, budou zabiti nebo zraněni.

I počal přemlouvat nerozumnou mašinku, aby se zastavila, dokud je čas, že jí všechno odpustí a nebude na ni žalovat nejvyššímu pánu železničáři. Mašinka však mu jen přes rameno odpověděla:

„Chci se jednou pořádně projet a čerta dbám o nejvyššího pána železničáře. Když mi dovedl vzít můj krásný zrychlený vlak ve třináct dvacet osm, ať se nyní stará, abych měla volnou cestu.“

A jela dál, vjela už do všenorské zastávky, minula ji a blížila se k dobřichovickému nádraží. Naštěstí již hradlaři telegrafovali, že se asi Veverkova mašinka zbláznila, a pan přednosta v Dobřichovicích rychle nařídil, aby uvolnili koleje. A tak mašinka mohla projet bez překážky i dobřichovickým nádražím.

Hnala se opět rychle dál a tvářila se stejně pyšně jako dřív. Avšak uvnitř cítila, že se jí už tak dobře nedaří. Protože pan Veverka tajně poručil topičovi, aby otevřel dvířka topeniště, a oheň mašince počal pod kotlem vyhasínat a mašinka měla páry namále. Jela už o poznání pomaleji. Byla to však ještě stále veliká rychlost a mašinka doufala, že se dostane jakžtakž

aspoň do Karlštejna. A šetřila párou, jak mohla, dokonce před řevnickým nádražím si ani nezapískla, ačkoliv k tomu měla velikou chuť.

Co naplat, ať šetřila párou sebevíc, ohně pod kotlem ubývalo a s ohněm i tepla a s teplem i tlaku páry ve válcích. Mašinka jela stále pomaleji a pomaleji, nádražím v Zadní Třebáni se už proploužila sotva tak rychle jako nákladní vlak. Avšak ještě se nevzdávala, ještě stále držela regulátor otevřený a brzdu povolenou. „Aspoň kousíček ještě pojedu,“ říkala si mašinka a pokusila se znovu si odfouknout z válců. Nebylo to už takové odfouknutí, jako když si hrdě odfukovala na smíchovském nádraží, bylo to spíš, jako když si v zármutku vzdychne a zapláče. Pan Veverka v boudičce si toho povšiml a jen se vesele zasmál a řekl:

„Milá mašinko, teď se uvidí, kdo s koho a kdo se bude smát naposledy.“

Už se ani nepokoušel brzdít, protože věděl, že se mašinka stejně sama zastaví, až spotřebuje poslední trošku páry.

Tak se také stalo. Mašinka nedojela ani ke klučickému mlýnu na půli cestě ke karlštejnskému nádraží, a už byla docela bez páry. Ujela ještě několik metrů setrvačností a pak se zastavila se zaskřípěním, jež se podobalo pláči. A aby její hanba byla ještě větší, zastavila se právě u červené návěsti.

Sotva se zastavila, vyskákali lidé z vagónků a všichni se shrnuli okolo mašinky a tuzeji hubovali a láli jí a říkali:

„Ty zlá mašinko, pročpak jsi nás odvezla až sem, ačkoliv jsme chtěli jet jen do Černošic a do Mokropes a do Všenor. Teď se postarej, abychom se co nejrychleji dostali domů k obědu, máme už všichni veliký hlad.“

Mašinka jen smutně zaplakala a řekla:

„Jak bych vás mohla odvézt, když nemám oheň v ohništi a páru v kotli?“

Když to uslyšel pan Veverka, řekl jen přísně:

„Jak bych ti mohl dát oheň pod kotel, když nevím, zda

bys pak zase nezačala být neposlušná, sotva bys nabyla síly. Kdo ví, kam bys nás odvezla, kdybych ti povolil.“

Mašinka počala znovu škemrat a plakat a naříkat a slibovat, avšak pan Veverka byl neoblomný a řekl:

„To je marné, nevěřím ti už. Raději zavolám jinou mašinku z Berouna a ta nás odveze. Ty už nás vézt nesmíš.“

A učinil tak opravdu a zakrátko přijela jiná mašinka a připojila se k vlaku a odvezla ho sama zpět a

zastavila ve všech stanicích, a neposlušná mašinka s dlouhým komínkem jen studená a bez páry na konci vlaku přihlížela. A viděla cestou také, jak ji minul zrychlený vlak ve třináct dvacet osm a pak i zrychlený vlak ve čtrnáct čtyřicet, který táhla jiná mašinka.

Když konečně přijeli na Smíchov, řekl pan Veverka nejvyššímu pánu železničáři, co se stalo, a poprosil, aby byla neposlušná mašinka potrestána. Nejvyšší pán železničář pak určil, že mašinka s dlouhým komínkem za trest bude vozit po celý měsíc jen nejpomalejší nákladní vlaky. To byla veliká potupa pro mašinku s dlouhým komínkem, musila se jí však podrobit, nechtěla-li se dočkat něčeho ještě horšího.

Měsíc trestu konečně také uplynul a jednoho dne mašinka s dlouhým komínkem opět vyjela s osobním vlakem. Jela tichoučce, jako když kočička měkce našlapuje, a stále se po očku ohlížela po panu strojvůdci Veverkovi, aby hned uposlechla, kdyby si něco přál. A správně zastavovala na

Její strojvůdce pan Veverka

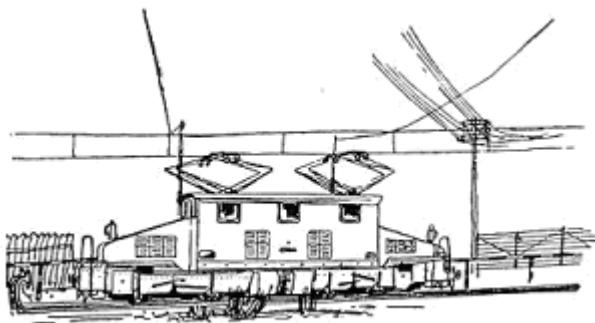
zastávkách i u návěstí, správně brzdila a správně se rozjížděla. Nemohlo být krátce hodnější a způsobilější mašinky než mašinka s dlouhým komínkem. Však se také pan Veverka usmíval a každému mašinku chválil.

Všichni si opět mašinku s dlouhým komínkem zamilovali a věřili, že je už zcela napravena a polepšena.

Avšak neposlušnost je zlá nemoc a těžko se léčí. Mašinka s dlouhým komínkem sice nyní již jezdila pořádně a neodvážila se provést podruhé takový zlý kousek, za jaký byla potrestána, avšak v skrytu stále přemýšlela o různých darebnostech a poslouchala pana Veverku jen proto, že se bála. A poslušnost ze strachu obyčejně za mnoho nestojí. Neposlušná mašinka s dlouhým komínkem totiž tajně snila o velice nebezpečné a špatné věci: toužila se také jednou podívat do Prahy na veliké hlavní nádraží. Tam však nesmějí obyčejné mašinky jezdit, tam jezdí jen elektrické lokomotivy a jen zřídk, tuze zřídk nejvyšší pán železničář dovolil jet na hlavní nádraží také velikým rychlíkovým lokomotivám.

Mašinka s dlouhým komínkem to vše věděla a ani se neodvážila poprosit pana Veverku, aby ji jednou na hlavní nádraží s sebou vzal. Avšak co naplat, její touha byla stále větší. A zlá, chlubitivá elektrická lokomotiva její touhu stále rozněcovala. Elektrická lokomotiva totiž stávala obyčejně na slepé koleji na konci nádraží a čekala, až přijede nějaký vlak, který by mohla odvézt na hlavní nádraží. Mašinka s dlouhým komínkem tu často stávala také a elektrická lokomotiva z dlouhé chvíle a hlavně z chlubitivosti jí líčila všechny krásy velikého hlavního nádraží. Jaké je tu krásné zasklené nástupiště, kolik je tu kolejí a výhybek a jak mnoho železničářů s červenými čepicemi se tu stará o vlaky a o mašinky.

Hloupá mašinka s dlouhým komínkem to vše poslouchala a toužila a toužila. Ani jí na mysl nepřišlo, že elektrická mašinka se jen planě chlubí. Představovala si vše na hlavním nádraží ještě daleko krásnější, než jak to elektrická lokomotiva líčila.

Elektrická lokomotiva stávala na slepé koleji na konci nádraží

Konečně hloupá mašinka s dlouhým komínkem dospěla tak daleko, že počala vymýšlet, jak by se na hlavní nádraží dostala bez vědomí nejvyššího pána železničáře a pana strojvůdce Veverky. A jak vymyslíla, tak provedla.

Nejprve po celý týden si schovávala uhlí do popelníku, aby se jí nemohlo stát, že by zase někdy zůstala bez ohně a bez páry. A pak jednoho večera přijela z Berouna s osobním vlakem. Zůstala s ním stát na čtvrté koleji před nádražní budovou a počkala, až všichni lidé vystoupí. Pak dokonce sestoupil i pan Veverka z boudičky a řekl svému topiči, aby mašině ještě přiložil, že jen zajde do kanceláře něco vyřídit a pak že pojedou do výtopny. Sotva pan Veverka sestoupil, odešel i topič, kterého netěšilo hlídat prázdný vlak.

Nyní se neposlušná mašinka opatrně rozhlédla a viděla, že přišla její chvíle. Nádraží bylo zcela prázdné, jen pár lucerníček se v dálce na druhém konci nádraží míhalo. Mašinka se tichoučce vyvlekla ze spojek, jež k ní poutaly vlak, a pak pomaličku, pomaličku se dala do pohybu. Ani trochu páry nevypustila, jako duch se šinula k výhybkám. Teprve za výhybkami se trochu rozjela a vjela na násep a po náspu k mostu. Nyní byla nádražní světla daleko vzadu a mašinka věděla, že ji už nikdo nezadrží. I vyfoukla oblak páry a kouře a jisker a vyrazila rychle vpřed.

Vjela na most a až se jí dech zatajil nad tou krásou. Byla vysoko nad řekou a světla na nábrežích planula a lidé se tu procházeli a električky zvonily a auta houkala. Mašinka, jež to nikdy ještě neviděla, byla přesvědčena, že to ji všichni tak vítají, i zapískla si dlouze na přístalu a vypustila ještě více jisker z komína.

Už byl most za ní a nyní vjela do vyšehradského nádraží. I tady se jí vše líbilo, avšak říkala si: Když tady je vše tak krásné, jaká asi to bude teprve krása na hlavním nádraží? A jela ještě rychleji, aby tam byla co nejdříve.

Jela a jela a jela a už byla ve vinohradské zastávce. Tady bylo na nástupišti několik železničářů a mašinka se jim chtěla pěkně ohlásit, i zapískla znovu ze všech sil. A jen se okolo nich mihla.

Nyní byl před ní černý tunel. Mašinka na nic zlého nepomyslíla a hnala se do nízkého černého tunelu. Avšak bum a bác a třesk a křáp – bylo po její slávě. Mašinka náhle ucítila strašlivou bolest a slyšela, jak se cosi láme a třští a trhá a kácí, a pak už pozbyla vědomí. Všecko se před ní zatmělo a byla černá noc.

Teprve za dlouhou chvíli se vzpamatovala, když se okolo ní sběhli železničáři a montéři a dělníci. Opatrně otevřela oči a vidí úplnou spoušť. Její krásný dlouhý komínek, na nějž byla tak pyšná, se i s kloboukem válel na zemi. A místo komínku jí zůstal jen maličký pahýlek, zohýbaný a zurážený. A kdyby jen to! Pahýlek ukrutně bolel a pálil, že mašinka myslela, že to ani nevydrží. A ta hanba! Raději znovu omdlela.

Avšak co platno omdlívat? Opět ji vzkřísili a pak ji zase dali odvléci staré, ošklivé posunovací lokomotivě na Smíchov.

Tady už čekal nejvyšší pán železničář a velice se zlobil a mračil. Mašinka se před ním krčila, avšak nemohla se udělat tak maličká, aby ji nejvyšší pán železničář neuviděl.

A nejvyšší pán železničář řekl hrozným hlasem:

„Zlá, neposlušná a nenapravitelná mašinko! To, co jsi

Vlekou mašinku s uraženým komínem

dnes provedla, už ti nikdy, nikdy neodpustím. Za trest budeš na věčné časy pracovat jako špinavá, opovržená a špatná posunovací mašinka. Ani při posunování nikdy nesmíš sem, k nádraží, budeš jezdit vždycky jen vzadu na nákladním nádraží. A komínek ti nespravíme, necháme ti jen pahýlek, aby sis vždycky připomenula, co jsi zlého provedla.“

Jak domluvil, otočil se a odešel a nic nedbal, že mašinka pláče a prosí a slibuje.

A od těch časů mašinka tahá špinavé nákladní vagónky vzadu na nádraží a je sama špinavá a rezavá a ošklivá, takže nikdo, kdo ji vidí, ani neuvěří, že kdysi byla pěkná a pyšná a silná.

O MAŠINCE, KTERÁ NECHTĚLA JEZDIT PO KOLEJÍCH

Jednoho dne se rozhodla veliká a silná nákladní lokomotiva, že už nebude jezdit po kolejích. Už ráno, když vyjížděla z výtopny, aby se připojila k vlaku, řekla ostatním mašinkám:

„Dnes se vydám na cesty, jako že jsem jedna z mašinek, které měly za maminku velikou černokněžnickou lokomotivu. A pojeďu a pojeďu a pojeďu a sem se už nikdy nevrátím. Protože se mi už znudilo stále se dát vodit kolejemi. Teď pojeďu, kam mne oči povedou a kola ponesou, a zažiji veliká a krásná dobrodružství.“

Vypustila veliký oblak páry a zasyčela a ani se neohlédla. A přijela k nástupišti a vzala si svůj vlak – byl to těžký nákladní vlak, plný ovoce a mouky a obilí – a vyjela s velikým hlukem z nádraží. A jela a jela, až přijela do Berouna. Po cestě se tvářila, jako by neměla nic zlého za lubem, a její strojvůdce opravdu nic netušil. V Berouně dostali od přednosta stanice rozkaz, aby několik vozíčků odpojili a jiné si opět připjali.

Na to právě mašinka čekala. Sotva se odpojila od vozíčků, již se rozjela a jela přes výhybky až na slepou kolej, jež končila nárazníky na tyči. Mašinka se opět rozjela a hup,

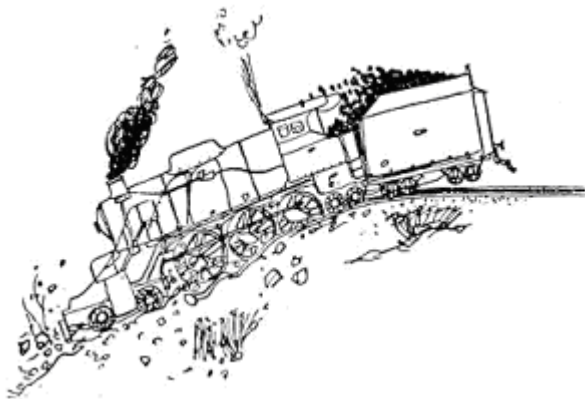
Podivný cestující

už byla u nárazníků. Vykřikla na ně zhurta:

„Klidte se mi z cesty, jedu do světa !“

A plnou silou do nich vrazila. Nárazníky, nepřipraveny na takové špatné zacházení, se jen nárazem ohnuly a pustily mašinku dál. Mašinka, pěkně rozjetá, se přes ně přenesla a už byla venku z kolejí. To bylo právě to, po čem toužila.

Dopadlo to však jinak, než si přála. Sotva se octla na prázdném náspu, už se jí těžká kola zarávala do země a poskakovala po kamenech, až se mašince komínek otrásal. Chtěla zabočit někam, kde by se jí lépe jelo, avšak nedařilo se jí poručit předním otáčivým kolečkám, a čím více se o to pokoušela, tím blíž se dostávala k okraji vysokého náspu. Nyní to drncalo ještě víc a mašinka měla už skoro strach. V úzkosti se pokoušela zabrzdit. Jakmile zabrzdila, její kola se ještě víc zaryla do země a kotel se naklonil a mašinka jen tak tak, že nespadla z náspu. Přece se však zastavila, na samém, samotinkém okraji propasti.

Zastavila se na samém okraji propasti

Rozhlédla se svými lucerničkami a pátrala, jak by se odtud dostala. Ne, opravdu to jinak nepůjde než couvnout, protože násep tu končil příkře na všechny strany. Dobře, couvne

tedy trochu a nějakou cestu si už najde. Přehodila tedy páku u regulátoru a pustila opatrně páru do válců. Nebylo to nic platné, kola se ani neotočila. Byla hluboko zabořena do hlíny, a ať se mašinka pokoušela sebevíc, nepohnula se. Co nyní dělat? Pokoušela se ještě mnohokrát až se

všeka rozžhavila námahou, až jiskry létaly v divokých kotoučích z jejího komína, hlína a kamení však ji držely pevně v zajetí. Konečně pozbyla posledního zbytku odvahy a počala dlouze pískat a pískat a pištět o pomoc.

Teprve po dlouhé době její volání zaslechli na nádraží a pak přišlo mnoho železničářů a přinesli řetězy a páky a zdvihadla a pomaličku, velice pomaličku ji zdvihli a odtáhli zpět na koleje a po kolejích zpátky do nádraží.

Dopadlo to konečně ještě velmi dobře, mašinka mohla být opravdu ráda, že se jí nestalo nic horšího. Byla však proto nešťastná a nespokojená, a když ji zapřáhli do vlaku a poslali ji zpět na Smíchov, jela s nechutí a nerada. A na Smíchově odjela do výtopny rozhněvaná, ani nepozdravila ostatní mašinky, jež tu už byly na noc shromážděny. Když se jí vyptávaly, jak se stalo, že se přece vrátila, když přece ráno řekla, že pojedou do světa, jen se na ně osopila, aby si hleděly svého, ona že jim nebude pro blázny. Že o to nestojí, aby jezdila někde po světě, to že řekla jen tak a ony že jsou hloupé, když jí uvěřily.

To ovšem byla jen výmluva a mašinka to věděla a hryzla se tím. A počala pátrat a zkoumat, jak by to zařídila, aby se opravdu jednou do světa dostala a neskončila svou cestu zase tak smutně hned na prvním kroku.

Dlouho nemohla nic vymyslet, až konečně jedna velice stará posunovací lokomotiva jí dala dobrou radu:

„Milá mašinko, jediný, kdo ti může pomoci, je velký a mocný černokněžník Zababa, zkus ho najít.“

Od toho dne mašinka všude hledala černokněžníka Zababu. Ohlížela se po něm na smíchovském nádraží, ptala se na něho i na ostatních stanicích, nikdo jí však nedovedl povědět,

kde černokněžník přebývá. Plynuly týdny a měsíce a mašinka stále věděla jen to málo, co jí pověděla stará posunovací mašinka.

Až jednoho dne jela nočním vlakem z Berouna do Prahy. Toho dne pršelo a velká voda na Berounce podemlela náspy za Karlštejnem a všechny vlaky měly zpoždění. Naše mašinka přijela do Zadní Třebáně sotva pár minut před půlnocí, ač v tu dobu už měla být dávno na Smíchově. Zde ji zavedli na vedlejší kolej a řekli jí, že musí počkat a pustit napřed rychlík z Přísku, který měl ještě větší zpoždění. Mašinka tedy zůstala stát na vedlejší koleji a čekala.

Bylo úplně tma a ticho, jen rozvodněná Berounka dole pod tratí hučela a šplouchala a déšť tiše bubnoval na střechu boudičky a na kotel. Mašince bylo zima a smutno a také její strojvůdce byl všecek zmrzlý a utrápený. Když čekání na rychlík trvalo již dlouho, strojvůdce se sebral a odešel, ačkoliv je to přísně zakázáno, a šel se ohřát k hradlaři do jeho budky. Mašinka tu zůstala zcela sama a jen její lucerničky slabě svítily do tmy. Vlak vzadu za ní byl také tichý a prázdný, nikdo již s nimi nejel, protože na všechna nádraží přišli tak pozdě, že lidé odjeli už dávno dřívějšími vlaky. Jak tak mašinka stojí na černém a tichém nádraží a tichý černý vlak stojí za ní, ozvaly se kroky. To jediný cestující, jenž seděl až v posledním vagóně, se vydal podívat se, kdy pojedou dál. To si alespoň mašinka myslila. A myslila si také, že vlastně ani neví, kde nastoupil, protože všechna nádraží, co jimi projeli, byla prázdná. Zatímco mašinka přemýšlela, přišel cestující až k ní. A mašinka vidí, že je to opravdu podivný cestující. Měl veliký černý plášť, který ho zahaloval od hlavy až do paty, že mu bylo vidět jen oči, jež svítily tajemným zlým světélkem. Mašinka se až otrásla, když zahlédla tyto svítící oči, připomínající zlá červená světla zakázaných návěstí.

Cestující chvíli mašinku obcházel, bruče si něco pro sebe, a pak se postavil mezi kolejemi, právě mašince před lucerničkami, a řekl:

„Milá mašinko, vím, po čem už dlouho toužíš a koho bys chtěla nalézt. Je to od tebe nerozumné, ale vyplní se ti to.“

Mašinka se až zachvěla, jak ostře zněl hlas neznámého cestujícího. Avšak přece si pomyslíla, že je to šťastné setkání a že se konečně něco dozví o černokněžníku Zababovi. Setřásla proto strach a řekla:

„Ano, chtěla bych o něco poprosit mocného černokněžníka Zababu.“

Cestující trochu odhrnul límec svého velikého černého pláště a jeho oči ještě červeněji zasvítily, jak na ně padl odlesk světla, zasmál se a řekl:

„Popros mne tedy. Protože já sám jsem mocný a silný a zlý černokněžník Zababa. Dej však pozor, abys prosila o něco rozumného, protože ti splním všechno, oč mne požádáš, a nebudu ani trochu dbát, co se s tebou pak stane.“

Ještě nyní se hloupá mašinka mohla zachránit, avšak byla tak zatvrzelá ve své touze a byla tak šťastna, že konečně černokněžníka našla, že jí to ani na mysl nepřipadlo, a vyhrkla překotně:

„Chci, abys udělal, abych mohla jezdit bez kolejí!“

V té chvíli právě vjel na nádraží písecký rychlík s obrovským hřmotem a mašinka ani neslyšela, co černokněžník řekl, tušila jen, že je to mocné zaklínání. Sotva černokněžník doříkal své zaklínání a mávl hůlkou, kterou vytáhl ze širokého rukávu svého černého pláště, cítila mašinka, že se její kolečka mění, že se stávají širšími a že se už nemůže na kolejích ani udržet. A pak černokněžník vykřikl tak silným hlasem, že přehlušil hluk uhánějícího rychlíku:

„Jeď si!“

Mašinka poslušně zabrala svými písty a táhly a setřásla vlak, ke kterému byla připoutána. Připadala si náramně lehká a šťastná, když se sesmekla z kolejí, a vyrazila ven z nádraží po silnici a pak spící vesnicí podle potoka, kde jakživa nebyla. A nezůstala po ní leč pára, a i ta se rozptýlila, a když konečně

strojvůdce vylezl z hradlařovy boudy, byl tu jen opuštěný černý vlak bez lokomotivy a bez jediného cestujícího, protože i mocný černokněžník zmizel a rozplynul se ještě dokonaleji než kouř nebo pára.

Mašinka zatím jela a jela a jela. Bylo jí blaženě – nyní se uskutečňovalo, po čem tak dlouho toužila. Široká, pevná kola, jež jí přičaroval kouzelník, se pevně opírala o cestu a stejnoměrně zabírala. Vydávala z komína spokojené výdechy kouře a páry a rozhlížela se svítílnami bystře okolo sebe. Pravda, tady ještě nikdy, nikdy nejela mašinka. Projela vesnicí, kde už všichni lidé spali, a jen psi se rozštěkali, když slyšeli její supění.

Za vesnicí cesta stoupala a mašinka počala těžce oddychovati. Avšak přemáhala kopec a zdálo se jí to dokonce lehké a zábavné. Pak opět silnice vedla dolů, do údolí a k potoku a k rybníku. Mašinku náhle jala opatrnost a zastavila se u rybníka a spustila hadici do vody a načerpala plnou nádržku, protože si vzpomněla, že kdysi stará lokomotiva ve výtopně vyprávěla pohádku o poušti, kde vůbec není vody.

Když se napojila, dala se znovu do jízdy a jela, až minula opět jednu spící vesnici a pak ještě jednu. Jela stále po silnici a sledovala ji ve všech zákrutech a kopečcích. Zdálo se jí sice, že ten, kdo silnici stavěl, byl docela nerozumný, nikdy ještě neviděla na trati tolik zákrutů a tolik stoupání, nahoru i dolů, bez rozmyslu a bez potřeby. To trať je vedena jinak, v plynulých a rozvážných křivkách, tak, aby se mašinky zbytečně neudýchaly a aby se jim nezatočila hlava ze samých zatáček.

Pak si však vzpomněla, že právě pořádek a přesnost se jí nejvíc znechutily a pro ně toužila dostat se jednou dolů z kolejí. I zastyděla se za svoji slabost a řekla si:

„Nezůstanu ani na silnici, protože i ta mi připomíná trať.“

Jakmile uviděla můsteček, vedoucí do polí, zabočila na něj a vyjela na rozježděnou polní cestu. Tady se ovšem jelo

ještě hůře, hned levá, hned pravá kola se ocitala ve vzduchu, mašinka kolísala a namáhala se. Nepopustila však, zařála jen zuby a řekla si:

„Kdo chce mít dobrodružství, nesmí se dát zastrašit hned na počátku. Třeba právě na konci této špatné cesty zažiju něco zvláště krásného.“

A šplhala a šplhala a projížděla výmoly a jela brodem přes struhu a pak zase rovnou vzhůru do stráně, až přijela k lesu. Už z dálky ucítila chlad, vanoucí od hustých stromů, a neznámou vůni, již zdaleka podobnou cítila jen tenkrát, když vezla vlak naložený pokácenými kmeny.

Vjela tedy odvázně pod první stromy. Avšak tady byla cesta ještě horší než dříve, hluboko rozježděná a mokrá, plná bahna a louží, jimiž se brodila, až černý kal daleko široko stříkal. Bylo tu také strašně temno, neviděla, jen co slabé lucerničky nad jejími nárazníky dosvítily. A ozvěna jejího oddechování se

Lokomotiva vjela do lesa

příšerně rozléhala po lese. Mašinka až zatajila dech a byla by se doopravdy bála, kdyby si to nezakázala a kdyby se násilím nenutila do odvahy.

Jela a jela a les byl stále hustší a opuštěnější. Už se domnívala, že nikdy nebude mít konce, když konečně stromy řídly a v dálce mezi kmeny problesklo míhavé a červenavé světlo. Bylo to stranou od cesty, avšak mašinka se tak zaradovala, že konečně někoho nalezne, kdo ji vyvede z černého lesa, že se pustila rovnou mezi stromy ke světélku. Jen tak tak se vyhýbala stromům a jámám, jichž tu bylo plno, postupovala stále pomaleji, avšak světélko se přece blížilo.

Pak už dokonce viděla, že světlo pochází od ohýnku, a ještě o něco později zpozorovala černé postavy lidí, sedících okolo ohně. Rozjela se proto rychleji a ani nedbala, že drtí slabší stromy před sebou, tak byla dychtivá, aby už byla u ohýnku.

Jak se tak řítila lesem a porážela stromy a oddychovala a pištěla, tropila obrovský rámus, až veverky a zajáci, ba i srny a kolouši poplašeně utíkali.

Také lidé u ohýnku ji slyšeli a nejprve nevěděli, co se to děje, mysli, že se snad žene bouřka. Pak však už zahlédli mezi stromy lucerničky, a jen se rozhlédli, dostali strach a vzali nohy na ramena. Měli proč utíkat, protože to byli loupežníci, kteří se tu utábořili a právě se dělili u ohýnku o peníze.

Mašinka mezi ně vrazila a zastavila se u samého ohně a volala na ně:

„Počkejte na mne, neutíkejte, chci se vás zeptat na cestu!“

Kdepak loupežníci, utíkali, křoví nekřoví, příkop nepříkop, každý na jinou stranu. Sotva se mašinka nadála, byla u ohýnku sama. Zůstala stát, všecka zmatena, nevědouc, co si má o nich myslit. Hnat se za nimi ve tmě nemohla, kde už jim také byl konec! Dívala se jen okolo sebe, co tu loupežníci zanechali. Bylo tu zlata a peněz a drahých klenotů, rozházených

po zemi, jak je loupežníci zanechali na svém útěku – avšak mašinka nevěděla, k čemu by ty lesklé věci byly. Nevšímal si jich, nedbala ani, že její kolečka stojí na samém zlatě. Spíš se dívala se zalíbením na velikou hromadu dříví, větví a polínek, jež si loupežníci připravili na oheň. To mělo pro mašinku cenu – ale zlato?

Opatrně sesbírala dříví, kam až dosáhla, a přiložila si je pod kotel. Alespoň k něčemu mi ti divní lidé byli, i když přede mnou utekli, pomyslila si.

Když si pěkně přiložila, počala uvažovat, kam se vydá dál. Avšak cesty tu nebylo, jen malá mýtinka a za ní opět hustý les. Tudy se nemůže v noci plahočit. I zůstala raději u uhasínajícího ohýnku a čekala, až se rozední.

Noc postupovala a zdálo se, že už se snad rozednívá, tak se v lese počalo jasnit. Avšak do rána bylo ještě daleko, to se jen nebe vyjasnilo a měsíc vyšel mezi stromy. Mašinka se jako u vytržení dívala na tu krásu, která se v bílém měsíčním světle před ní objevovala. Vše bylo jako zalité nejkrásnější hustou párou, jenže to nebylo jako pára, kterou vyfukují lokomotivy, bylo to mnohem jemnější a krásnější.

A sotva se dosyta nadívala, již slyšela, jako by odněkud přicházela krásná hudba. Znělo to zdaleka ššš a pak zase dlouze šššc šššc uít, krátce, jako když si v dálce lokomotivy zpívají, jenže mnohem, mnohem krásněji, než kdy slyšela lokomotivy zpívat.

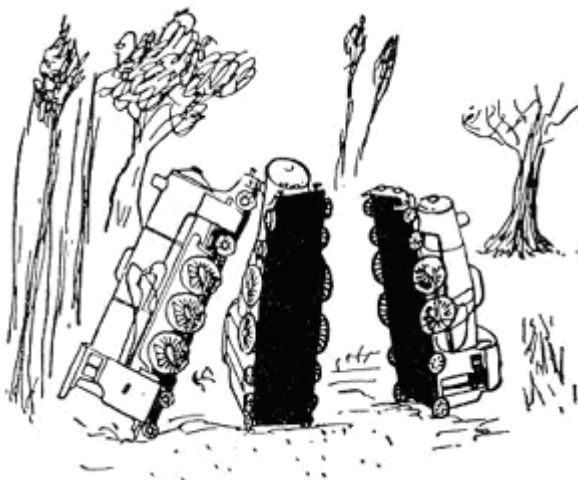
Zpěv byl stále krásnější a hlasitější a mašinka sladce trnula. Už otvírala ventil své přštalý, aby ten krásný zpěv doprovázela, když tu zcela ustrnula.

Na mýtince naproti ní, skoro na dosah, v plném měsíčním světle a v oblacích nejjemnější páry se objevila lokomotiva. A za ní druhá a třetí a čtvrtá. A počaly krásně tančit a proplétat se a vypouštět obláčky té krásné páry a tu a tam i nějakou jiskru, jež vypadala jako nejjasnější hvězda. A zpěv zněl stále silněji ššš uít šc šc kššš a zase uít uít. A pak dokonce

se mašinky na mýtině postavily na zadní kola a držely se táhly jedna druhé a pomaličku se otáčely a ukláněly. Mašinka je obdivovala a žasla nad nimi, protože věděla, že ona sama by ani zanic se nedovedla postavit na zadní kolečka a takhle krásně tančit. A poznala, že to nejsou obyčejné lokomotivy ze železa a z mědi, ale lokomotiví víly.

Pak ještě na mýtině počala vyskakovat světélka, a byla to jen bílá a zelená světélka a tu a tam nějaké modré, avšak žádné červené. Nyní se již mašinka nedovedla udržet, zapískala, jak nejkrásněji dovedla, jemně a tichounce, na svou píšťalu. Hned se však zarazila, protože její píšťala vydala jen svůj obyčejný hrubý hvizd, který se ani nedal přirovnat ke krásnému zpěvu lokomotivích víl.

Nikdo si toho však na mýtině ani nepovšiml a víly tančily dál svůj tanec a zpěv nejkrásnějších píšťal zněl dále. Mašinka se chvíli ještě styděla, avšak když viděla, že si jí nikdo nevšímá, alespoň vypustila trochu páry svým nejmenším ventilem, a když se nic nestalo, dodala si odvahy a vyjela na mýtinu.

Lokomotiví víly tančí

Sotva však vyjela ze stínu stromů, náhle víly, jako když do nich střelí, polekaně zapískly a zmizely a měsíční světlo také náhle zhaslo a nad stromy se ukázalo jen rudé výstražné světlo. Mašinka se ulekla, že porušila kouzlo, a zůstala stát na samém okraji mýtiny mezi palčivými kopřivami a bodavými ostružinami.

Bylo zima, na mýtinu padala rosa a noc nekončila a nekončila. Mašinka si trochu přiložila pod kotel, aby se ohřála, jen tak zcela maličko, co by se oheň udržel a nevyhasl, protože uhlí již bylo namále a dříví po loupežnících daleko ve tmě k nenalezení.

Každé trápení však má svůj konec a mašinka, všechna prokřehlá a popíchaná, náhle ucítila, že les okolo ní je jaksi jiný. Bylo sice stále ještě tma a zima snad ještě víc, avšak tma nebyla již černá, ale spíše jakoby modravá, hluboce temně modrá. A pak daleko za pasekou se ozvalo ptačí pípnutí a jiné mu odpovědělo z vysokého smrčí a závan větru rozechvěl listy osiky a odkudsi z dalekých polí zavanula chladná vůně ornice a pak se nad lesem ukázalo jasnější nebe, jen takový o znáníčko světlejší lem nad korunami stromů.

Ach, jak nyní bylo mašině zima. Ranní rosa se usazovala na boudičce a na kotli a na všech táhlech, droboučká a hustá jako šedivý kožíšek. I tak však bylo lépe, světlo zaplašilo všechny noční strachy a dalo v mašině vzrůst novým nadějím. Říkala si:

„Jen co se docela rozední, pojedu dál, a to by bylo, abych do večera nedojela do země mašinek, do té země, o které vyprávěly nejstarší lokomotivy na nádraží, že v ní není leč sama blaženost a nejkrásnější lokomotivy a žádné červené návěsti a žádné uzavřené koleje.“

Když se však zcela rozednilo, mašinka zatrnula. To, co se jí v noci zdálo širokou pasekou, na které tančily lokomotivy víly, byl jen okraj starého lomu. Ještě několik otočení kol, a mašinka by se byla zřítíla dolů do propasti. Tam ji tedy chtěly

lokomotiví víly zlákat. Až se všechna třásla hrůzou, když si pomyslíla, že by nyní ležela rozbita někde dole pod skálou, a dlouho se neodvažovala ani se pohnout.

Zatím již vyšlo slunce nad lesem a počínalo slabě hřát. Mašinka se zvolna vzpamatovávala a počala se rozhlížet, zda není nikdo poblíž, koho by se zeptala na cestu do kouzelné země mašinek. Avšak jen zajíc vyskočil z křoví a přeběhl. Mašinka se ani nepokusila se ho zeptat – co také může takový zajíc vědět o zemi mašinek?

Rozhlížela se tedy dál, a opravdu, tam mezi stromy přichází člověk. A míří rovnou k ní.

Člověk, byl to houbař z vesnice, se přiblížil až na okraj lesa a znenadání před sebou spatřil dýmající mašinku. Odplivl si nejprve leknutím a promnul si oči, protože se domníval, že je to mámení. Jak by ne – uprostřed hlubokého lesa, na samém okraji skály potkat mašinku! To se nestane každého dne. Pak si však dodal odvahy a přikročil blíž a mašinku si důkladně prohlédl. Nakoukl i do boudičky a pak i pod kola, hledal strojvůdce. Mašinka sice houbaře sama hned oslovila a řekla: „Šlechetný zachránce, pomoz vysvobodit ubohou, opuštěnou mašinku,“ avšak člověk její řeči nerozuměl, zdálo se mu jen, že pára zasyčela, a nic si nevšímal toho, co se mu namáhala mašinka říci. Ještě jednou ji obešel a přesvědčil se, že je tu

Stála na okraji starého lomu

sama, opuštěná, bez strojuvůdce i bez topiče. I řekl si, že asi zabloudila nebo že ji vyhnali z nádraží, že krátce o ni nikdo nestojí a že nikomu nepatří. A protože zamlada, předtím, než se stal chalupníkem, pracoval také na trati, domníval se, že něčemu o mašinkách rozumí a že si i s touto opuštěnou mašinkou bude vědět rady. A že se mu vůbec k leccemu může hodit. Že si třeba s ní bude i vydělávat, že ji bude půjčovat po vsi na práci, k mlátičkám a tak podobně.

Už si představoval, jak mu mašinka přinese slávu a bohatství, jak se všichni ve vsi i v okolních osadách budou shánět po jeho službách a on jen bude sbírat peníze, které mu mašinka vydělá. A jen domyslí, vyšvihl se do boudičky a sáhl na páčky a řekl:

„Milá mašinko, odvezu si tě teď z lesa. Uvidíš, že se ti u mne bude líbit.“

Mašinka, jak byla důvěřivá, si pomyslí, že člověk ji chce opravdu zachránit a vyvést z pustiny na cestu do kouzelné země mašinek, a poslušně se dala řídit. Člověk ji opravdu řídil nejprve průsekem a pak dřevařskou stezkou a pak vozovou cestou až k lesní silnici a stále dál po silnici až na konec lesa. Sotva hustý les odstoupil od silnice, ukázala se pod kopcem veliká vesnice a člověk namířil mašinkou rovnou k vesnici.

Na okraji vesnice jim přiběhl naproti zástup kluků a připojili se k nim s jásotem a pokřikem.

„Vávra jede na lokomotivě, ahoj.“

A jiní jim odpovídali a pokřikovali:

„Vávro, svez nás,“ a zavěšovali se vzadu na nárazníky a jiní opět metali kotrmelce v prachu před nimi.

Byl to obrovský halas a tartas a mašinka se jen usmívala a říkala si, že tak pěkné uvítání ještě nikdy nezažila. Avšak její nový pán nic neříkal, jen se mračil a občas odehnal nejvšetečnějšího kluka, který se jim nejvíce pletl do cesty. A mířil rovnou přes vesnici ke staré, roztrhané chalupě, kde bydlil. A tady zatočil mašinku do dvorka a u kůlny jí surově utáhl brzdy,

až se se zaúpěním zastavila. Pak seskočil a našel pod kůlnou kus starého řetězu a tím mašinku připoutal ke staré, napolo uschlé hrušni.

Mašinka tu stála, smutná a zklamaná, skoro vyhaslá, a říkala si:

„Proto jsem toužila a proto jsem všechno podstoupila, aby mě nějaký ničemný chalupník svázal řetězem?“

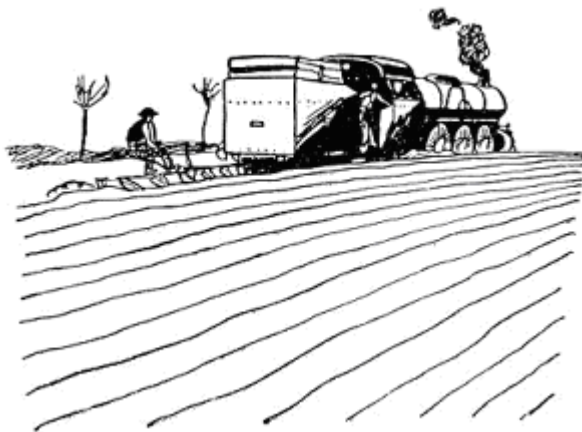
Avšak měly přijít ještě horší věci. Odpoledne se chalupník vrátil a s ním ještě podmračený a nevrlý

mladší čeledín. Vyhoupli se oba do boudičky a přihodili pod kotel trochu mizerného kamenitého uhlí. Když se oheň rozhořel, odvázáli mašinku a poručili jí, aby vycouvala ze dvorka. Mašinka se podvolila, co jí jiného zbývalo? Sotva však byla na cestě, přivázali k ní zezadu dva těžké dřevěné vozy a za nimi ještě tři obyčejné pluhy. S tím musila mašinka jet přes vesnici, zatímco všechno za ní praštělo a řinčelo. A pak jí poručili, aby jela na pole. Tady odpojili vozy a zavěsili jí za uhlák jen pluhy. A pak musila mašinka jezdit nahoru a dolů rozbláceným polem a orat až do tmy, až již byla všechna zkrěhlá a uondaná. Mašinka sípala hanbou nad tím ponížením. Vždyť ani nejobožejší posunovací mašinka nemusila dělat to co ona, takto po dlouhé hodiny jezdit nahoru a dolů jedinou brázdou.

Tak bylo potom den za dnem. Nový pán mašinku pronajímal po řadě sedlákům na orání a na svážení a na vláčení

*Chalupník Vávra ji přivázal
řetězem k hrušce*

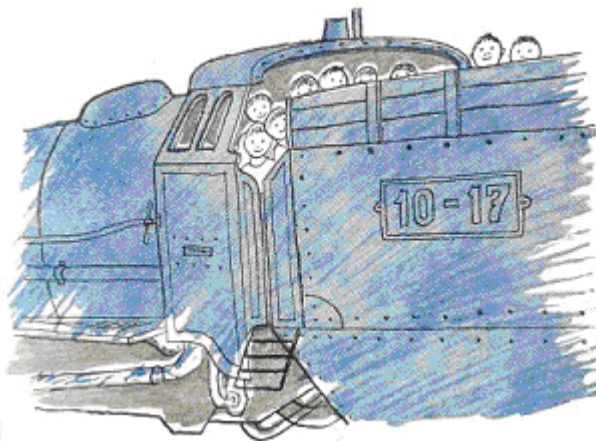

Pronajímal ji sedlákům na orání

a na válcování a na každou polní práci, na kterou si kdo pomyslí. Přitom ji ani pořádně neživil. Pod kotel jí vždy přiložili jen trochu rozštípaných pařezů nebo špatné a laciné kovářské uhlí, sotva že to stačilo k životu. A místo oleje jí mazali občas, když už na ní všechno skřípělo, její krásná vyhlazená ložiska černou a smrdutou kolomazí. Mašinka všechna chřadla a už se ani nepodobala krásné a silné lokomotivě, ale spíš jakési rezavé a špinavé obludě. Ve dne v noci stála na větru a na dešti a marně vzpomínala, jak ji její strojvůdce vždy čistil a leštil a jak se staral, aby měla vše nejlepší a nejkrásnější.

Jen někdy v neděli měla mašinka trochu radosti. Tu ji její pán vzal na návěs a děti z celé vesnice se okolo ní seběhly a ona je vozila okolo návsi, pěkně pomalu a opatrně, aby žádnému neublížila. Avšak ani tato radost nebyla nezkalená, protože její zlý pán od dětí za svezení vybíral peníze, a když přišlo nějaké chudé dítě, které nemělo dvacetník, hrubě je odehnal, ačkoliv by je mašinka byla ráda vzala do své boudičky a povozila je.

Posléze přišla zima a plískanice a pak i mráz a hluboký sníl a práce v polích se skončila. Mašinka si nyní myslila, že si

V neděli vozila děti

trochu oddychne a že ji snad přece jen její zlý pán uloží do kůlničky. Avšak zmýlila se. Sotva sníl trochu přimrzl, vyhnal ji její pán znovu do vsi. A vezl ji do nejbližšího statku. Tam se mašinka dožila největšího ponížení. Přivázali ji krátkými řetězy k oji, zakotvené na zemi, a nyní se mašinka musila poslušně točit v maličkém kruhu se žentourem po dlouhé hodiny a pohánět mlátičky a řezačky a pily a kdeco, nač si lidé vzpomněli. Mašince se točila hlava a bolet ji kotel od neustálého otáčení, avšak neměla pokoje, stále jen musila otáčet žentourem, od rána do večera.

Trvalo to již dlouho, velice dlouho, a mašinka si zcela zoufala. V noci stála v mrazivém větru, vyhaslá a zkřehlá, a ráno, sotva dostala trochu špatného uhlí a maličko páchnoucí, špinavé vody, ji vyvezli někam k žentouru a zapřáhli ji do potupné práce. A mašinka si mohla jen tiše stěžovat na svůj osud a bédovat:

„Ach já ubohá, já nerozumná mašinka. Dobře se mi žilo na kolejích, všichni mne měli rádi a pečovali o mne; a přece jsem byla nespokojená, že jsem spoutána s kolejemi. Nyní

jsem připoutána k žentouru a točím se jako pomatená a není mi pomoci. Ach, kdybych bývala alespoň černokněžníka Zababu poslechla v poslední chvíli, však mi řekl, že nebude dbát, budu-li žádat o něco nerozumného. Ach, kdybych bývala tenkrát se zalekla a zřekla se své bláhovosti. Avšak vidím, že teď je pozdě, teď už mi nic nepomůže.“

A i v noci, když stála na špinavém dvorku a mrzla, naříkala a bědovala a říkala si:

„Jak ráda bych nyní jezdila třeba jen jako poslední posunovací mašinka na smíchovském nádraží. Jenže to už se mi nikdy nesplní, jsem ztracena pro svou bláhovost na věčné časy a nikdo mne nemůže vysvobodit.“

To byla opět bláhovost a nerozumnost. Protože ten, kdo lituje, a opravdu lituje svých chyb, ten může být vždycky vysvobozen. A mašinčino vysvobození se v té chvíli již blížilo.

Bylo to jedné temné a bouřlivé noci, když vítr fičel a hnal před sebou oblaka sněhu a mašinka se krčila při zdi ubohého chlívku a opět bědovala a naříkala. Náhle klapla závora na vrátkách a ve fičení větru bylo slyšet tiché kroky. A pak se vynořila temná postava, ještě tmavší než noc okolo ní, a postava se přiblížila k mašině a dotkla se řetězu, který poutal její zadní kola. Řetěz se slabým zařinčením spadl a pak se postava vyhoupla do boudičky a z ničeho nic přihodila uhlí pod vyhasínající kotel. Mašinka se slabě zatřásla, avšak nevydala hlasu, tak byla postrašena a okouzlena. A pak, po malé chvíli, zatímco pára mašině stoupala do válců, se lehká ruka dotkla jejího regulátoru a mašinka se zvolna dala do pohybu. Bála se ještě, otáčela koly jen váhavě, avšak cosi jako naděje do ní vstupovalo. A mašinka jela a jela a její síly se jí jako by vracely. A již byla vesnice za ní a již jela po tvrdé silnici. Jela dlouho a stále cítila přítomnost neznámého a tajemného dobrodřeje ve své boudičce.

A pak tmou probleskla světla a mašinka pojednou poznala, že před ní leží třebáňské nádraží. I vyrazila rychleji a

Opět na kolejích

bystřeji. Valila se s kopce, supíc a odfukujíc, řinčíc nárazníky a tlukouc táhly, a náhle pod jejími koly byly opět koleje. Mašinka byla zalita prudkým štěstím a radostí. I chtěla poděkovat neznámému vysvoboditeli, avšak její boudička byla prázdná, ten, jenž ji zachránil, odešel, aniž mu mohla poděkovat.

A pak již odjela mašinka po kolejích na smíchovské nádraží a časně ráno ji našel pan Blahoš před výtopnou, znavenou, zašpiněnou, avšak šťastnou. A to je konec pohádky o lokomotivě, která nechtěla jezdit po kolejích.

VELICE VÁŽNÁ POHÁDKA O ČERNOKNĚŽNÍKU ZABABOVI

Pan Blahoš si sedl před výtopnu

Jednou večer, bylo to na jaře, si sedl starý pan Blahoš na lavičku před svou výtopnou. Bylo pěkně teplo, kouř z mašinek stoupal rovně k nebi, na němž počínaly vyskakovat první hvězdy, a kdesi na konci nádraží, na zlíčovské straně, krásně a smutně pískaly dvě lokomotivy svou nejkrásnější večerní píseň. Pan Blahoš se nejprve rozhlížel okolo sebe a trochu se zlobil a trochu se trápil, protože jedna z mašinek, jež měl opatrovat, měla proraženy vodní trubky a po celý den na ní pracovali zámečníci a klempíři a jiní lékaři, aby ji uzdravili. Ještě nyní stála mašinka vzadu ve výtopně a syčela, jak jí pára unikala z nemocných rour. Pan Blahoš na ni stále myslel, zda se příliš netrápí a zda se dočká rána, kdy měli přijít ještě lepší doktoři a montéři a strojníci z továrny na pomoc.

Potom však přestal myslit na nemocnou mašinku a jen tak seděl a dával se ovívat večerním vzduchem, z něhož voněl lehoučký rozptýlený kouř z mašinek a olej a pára tím nejlíbeznějším jarním nádražním vzduchem, který je nejkrásnější vůní pro každého železničáře. A mašinky na zlíchovské straně stále tak krásně pískaly a odkudsi z vyšehradského zhlaví sem doléhalo jemné cinkání nárazníků. Pan Blahoš seděl a seděl a patrně i trošičku usnul.

Nevěděl, jak dlouho spí, protože se mu i ve snu objevovaly různé mašinky, jak je viděl po celý den, a i do spánku mu tichoučce zpívaly píšťaly lokomotiv. Až náhle se s trhnutím probudil a rozhlédl se. Poslední denní světlo již dávno na nebi uhaslo, jen hvězdy se slabě blyštěly na nebi a od nádražní budovy sem trochu zasvítilo od velikých výbojek, jež tu planuly po celou noc. Panu Blahošovi bylo náhle trochu zima, i řekl si, že už je čas, aby si šel lehnout do svého malého pokojíčku za výtopnou. Avšak prve než si půjde lehnout, obejde trochu nádraží, aby si protáhl nohy a aby se zahřál. I vstal a vykročil po kolejích.

Sotva ušel pár kroků, spatřil před sebou bílé a zelené světlo výhybky. Což o to, takových bílých a zelených světél je na velikém nádraží na sta. Avšak toto světlo k nim nepatřilo. Pan Blahoš, který znal nádraží jako svou dlaň, ihned poznal, že to svítí výhybka na sedmnácté koleji, která se nikdy nerozsvěcuje, protože vede na uzavřenou slepou čarodějnickou kolej. A zelené světlo výhybky právě ukazovalo do odbočky. Pan Blahoš rychleji vykročil, aby výhybku přehodil, protože ho napadlo, že by se mohlo stát neštěstí, kdyby tudy jela nějaká mašinka a vjela znenadání na čarodějnou kolej. Kdo ví, kam by se pak dostala, třeba i k samému kouzelníku Zababovi.

V té chvíli však uslyšel pan Blahoš, že kola narážejí o kolejnice a ozývá se lehoučké klap, klapklap, klap – a právě z čarodějné koleje. A pak se ozvalo prskání a brblání a skřípění a vrzání a náhle se ze tmy vyloupila dvě slaboučká světla lucerniček, a hle – pojednou tu byla stará, prastará, oprýskaná

drezína. Pan Blahoš, jak byl zvyklý, pozdvihl svou železničářskou lucernu červeným světlem naproti drezíně a vozíček se zastavil právě u něho s hlasitým zaskřípěním. Jen se zastavil, z vozíčku vystoupil černě oblečený pán a řekl:

„Pane Blahoši, zdalipak mne ještě znáte?“

Pan Blahoš si pána prohlédl a ani se nezarazil a řekl:

„Jak bych vás neznal, vy jste přece pan čarodějník Zababa. Budte mi vítán.“

Černokněžník se usmál, potěšilo ho, že se na něho pan Blahoš pamatuje, a řekl:

„Rád bych se s vámi o něčem poradil, proto jsem přijel. Nemohli bychom si tady někde na chvíli sednout?“

Pan Blahoš přisvědčil a vedl černokněžníka na lavičku za výtopnou. Vedl ho sem, protože opravdu už mu přestalo být zima, a pak si vzpomněl, že jeho světnička je jen velice malá a neuklizená, jak ji ráno zanechal. Sem přece by nemohl mocného kouzelníka zavést.

Oba tedy usedli bok po boku na lavičku a chvíli mlčeli. Pan Blahoš přemýšlel, co to asi znamená, dobrého, nebo spíš

Černokněžník Zababa na drezíně

zlého, že se tu černokněžník objevil, avšak raději čekal, až pan Zababa začne sám – a černokněžník opět mlčel, protože přemýšlel, jak by nejlépe svou řeč začal.

Teprve po chvíli pan Zababa promluvil a řekl:

„Znáte mne a víte, že jsem zlý černokněžník Zababa. Opravdový, zlý a zlomyslný černokněžník.“

Přitom si smutně povzdechl a pan Blahoš se po očku podíval po jeho tváři. Avšak nic ještě neříkal a opět čekal. A pan Zababa po chvilce znovu promluvil:

„Vy jste na světě jediný, kdo mne nenazval zlým kouzelníkem, pamatujete se, tenkrát, když jste ke mně přišel prosit za nejvyššího pána železničáře. Proto jsem za vámi přišel, protože si opravdu myslím, že jen vy a nikdo jiný mi můžete pomoci.“

A opět vzdychl a pan Blahoš cítil, že vzdychá opravdovým smutkem a zoufalstvím. Bylo mu ho velmi líto a umínil si, že mu trochu pomůže. Jenom nevěděl jak. Protože těžko si mohl pomyslet, že by on, starý Blahoš z výtopny, utahaný a chudý, mohl pomoci tak mocnému černokněžníku. I řekl jen:

„Pane Zababo, zdá se mi, že jste něčím všecek utrápený. Přál bych si, abych vás mohl alespoň potěšit, i když vám možná ani opravdu pomoci nebudu umět.“

Černokněžník pokývl hlavou a řekl:

„Ba, jsem velice utrápený, víc, než si můžete pomyslet. A to všechno proto, že jsem zlý, zlý, prachzlý a nenáviděný čaroděj, který nikomu neudělá nic dobrého, který každému ubližuje a škodí, kterého každý nenávidí a kterého se každý bojí. Vy ani nevíte, jaká je to hrůza, mám-li stále jen ubližovat, lidem i mašinkám, a vymýšlet škody a bědy!“

„Proč to tedy děláte?“

„Proč to dělám? Nemohu jednat jinak, to je moje kouzlo, k tomu jsem kouzelník.“

„Což nejsou také dobří kouzelníci?“

Černokněžník Zababa se zarazil nad Blahošovou otázkou a chvíli se zamlčel. Přemýšlel a pak řekl:

„Dobří kouzelníci? Nikdy jsem o žádném neslyšel. A znám přece kouzelníků spoustu, Krutiha z Plzně, který kazí vodu, Kleštribrata z Ostravy, který působí neštěstí v dolech, a

Semstracha, ten je nejhorší ze všech, dělá vichřice a bouře a nikde nebydlí, a jiné a jiné, a žádný z nich není dobrý, všichni působí jen škody a trápení. Ach, pane Blahoši, kdybyste jen měl pravdu a byli také dobří čarodějové! Jak je to asi krásné, moci být dobrý a účinný a prospěšný! Avšak vy, pane Blahoši, to říkáte jen proto, abyste mne utěšil. Říkám vám, čaroděj nemůže být dobrý, dobří jsou snad jen lidé.“

Nyní seděli oba vedle sebe a mlčeli a přemýšleli a čas okolo nich plynul a hvězdy se na nebi otáčely a noci ubývalo.

Pak se ozval opět pan Blahoš, tiše, spíš jako pro sebe:

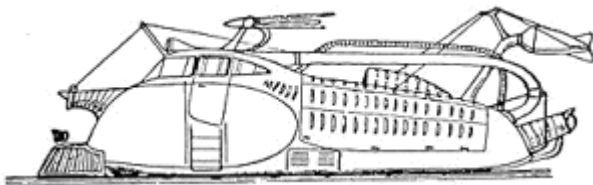
„Dělat zlé... To je opravdu ošklivá věc. Dělat zlé proto, aby se lidem a mašinkám uškodilo. Ne, to je hrozné, hrozné! Nedivím se vám, pane Zababo, že jste z toho smutný. Stále, den za dnem, muset dělat jen zlé. Řekněte mi, pane Zababo, jak se to stalo, že jste si zvolil takové zaměstnání. Vždyť jste mohl být třeba přednostou stanice, nebo výhybkářem, nebo hlídačem na hradle, nebo nevím co, třeba inženýrem, vždyť jste na to učený dost!“

„Ba právě,“ vskočil černokněžník panu Blahošovi do řeči, „inženýrem jsem byl, a váženým a hledaným. Avšak nestačilo mi to. Chtěl jsem být nejlepším inženýrem na světě a chtěl jsem, aby mne všichni oslavovali a chválili. Vymyslí jsem si proto, že postavím takovou mašinku, která by ani nekouřila, ani nepotřebovala vodu a uhlí a olej, ale jen jezdila a jezdila, jak jí kdo poručí. A hmoždil jsem se a nespál a nejedl a stále jsem jen rýsoval a zkoušel. Nedařilo se mi to, po celá léta jsem jen marnil čas a peníze a sílu. Stavěl jsem mašinku za mašinkou, a některé sice už kouřily jen docela maličko a jezdily výborně, avšak přece jen ještě potřebovaly i vodu i uhlí i olej. A pak jsem stavěl svou poslední mašinku, a byla krásnější než všechny, které jsem předtím postavil. Poslední noc před tím, než měla vyjet z mé továrny, jsem ještě v noci na ní pracoval, avšak zase se mi nedařilo. Byl jsem tenkrát už docela zoufalý a řekl jsem nahlas: „Ať se třeba upíšu Zlému, avšak tato mašinka musí splnit všechno, co si přeji! A druhého dne opravdu vyjela moje mašinka

bez uhlí a bez vody a bez oleje a nevydávala ani trochu kouře. Všichni mne za to oslavovali a já jsem se pyšnil a přijímal blahopřání a peníze se mi jen hrnuly. Byl jsem šťastný a blažený a zcela jsem zapomněl, že jsem se v noci upsal Zlému. A po celý rok jezdila moje mašinka a ukazoval jsem ji ve všech městech a všude ode mne objednávali takové mašinky. Avšak rok uplynul a právě za rok, bylo to pozdě večer, přišel jsem do kůlničky, kde stála moje mašinka. Zdálo se mi, jako by z jejího komínku vystupoval slaboučký, zcela nepatrný obláček dýmu. Polekal jsem se, zda se něco s mašinkou nestalo, a vystoupil jsem do boudičky, abych si všecko na ní prohlédl. A jen jsem vstoupil do boudičky, mašinka se sama od sebe rozjela a odnášela mne s sebou. A cestou počala strašně kouřit a vypouštět jiskry a já jsem plakal a byl nešťastný a chtěl jsem vyskočit a třeba se dát přejet, avšak nemohl jsem udělat ani krok, neviditelná moc mne držela v boudičce. Moje mašinka mne tak dovezla až do Zababova a tady jsem se stal zlým černokněžníkem, který působí železniční neštěstí a staví čarodějné mašinky, jaké jsou lidem jen ke škodě. A to vše se stalo už dávno a dávno a já nemohu ani umřít, ani se vrátit mezi lidi, ani přestat dělat zlé, protože jsem kouzelník, nad kterým vládne mocné kouzlo.“

Nyní opět oba mlčeli. Pan Blahoš po chvilce počal opatrně hrabat ve své kapse a pak vytáhl starou dýmku a míšek s tabákem a tiše si nacpával. Rozvážně umačkal tabák a zapálil a dvakrát třikrát bafl. Černokněžník čekal, až bude pan Blahoš hotov, a jen tiše vzdychal.

Když se dýmka dobře rozhořela, řekl pan Blahoš:

Zázračná mašinka černokněžníka Zababy

„Teď už trochu rozumím tomu, co jste udělal nejvyššímu pánu železničáři. Je to ještě méně hezké, než jsem si prve myslel, nezlobte se, když vám to říkám. – Vždyť vy jste na něm provedl to, co se stalo vám samému.“

Černokněžník se trochu se strachem obrátil k panu Blahošovi a smutným hlasem řekl:

„Zle, pane Blahoši, zle. Je to pravda, co říkáte, mstil jsem se na něm za to, co mne postihlo. Nyní, když jste to poznal, ani vy mi už nebudete chtít pomoci a odsoudíte mne. Pak už mi nezbývá ani poslední naděje a budu musít na věčné časy zůstat zlým černokněžníkem a škodit mašinkám a lidem.“

Pan Blahoš vypustil oblak kouře z dýmky a řekl:

„I toto, kdopak jsem já, abych chtěl někoho soudit? Nesoudím vás, chci jen rozumět, proč jste to vše zlé v životě dělal. – Říkáte kouzlo – možná že máte pravdu, avšak možná,

možná že to není ani tak kouzlo, jež nad vámi vládne. Spíše to jste vy sám, který nemůže jinak. Ano, kouzlo! Počkejte, chvíli počkejte, zdá se mi, že již tomu rozumím.“

Opět se sneslo mlčení na lavičku za výtopnou a na dvě nachýlené postavy, jež tu tiše seděly pod matným světlem hvězd. Pan Blahoš jen pukal ze své dýmky a černokněžník Zababa občas tiše vzdychl. Uplynula dlouhá chvíle, než opět pan Blahoš promluvil:

„Ano, jste černokněžník, zlý, jak říkáte, to jste. Avšak proč jste se jím stal? Byl jste dřív také člověk jako já, byl

Pan Blahoš si nacípává dýmku

jste dítě, kdysi dávno, tak jako Pašíček, víte, ten chlapeček, který nás zachránil od vaší kouzelné mašinky.“

Černokněžník chtěl cosi říci, avšak pan Blahoš mávl rukou a pokračoval:

„Vím, ale nepřerušujte mne. Vím, že chcete říci, že jste mi sám Pašíčka poslal, aby nás zachránil, ano, i k tomu ještě přijdu, ale až bude k tomu čas. Tak. Byl jste člověk a stal se z vás černokněžník. A to všecko pro vaši ctižádost a pro vaši pýchu. Chtěl jste něco, co člověk nemá chtít, chtěl jste to za každou cenu. Bylo vám jedno, co se stane s lidmi, se světem, s každou věcí, dostal jste se tak daleko, že vám bylo dokonce lhostejno, i co se s vámi samým stane, jen když jste mohl dosáhnout toho, co jste si zamlouval. To je to kouzlo, které vás drží, to a nic jiného. Je to s vámi, jako to bylo s nejvyšším pánem železničářem, když chtěl svou kouzelnou mašinku, jako to bylo s pyšnou mašinkou, která se pak nakonec u Blanska rozbila, jako s tou hloupou mašinkou, která nechtěla jezdit po kolejích. Všichni jste chtěli něco ohromného a bláznivého a nemožného a dělali jste věci proti zdravému rozumu. A každý jste na to nějak doplatil. Hledte, pane inženýre Zababo – černokněžníkem už vás jmenovat nebudu – není to přece jen lepší být takovým malým chlapečkem Pašíčkem, nebo takovou malou mašinkou, která poctivě tahá svoje vlaky, nebo třeba i takovým starým Blahošem, který se stará o svou výtopnu a o svoje obyčejné mašinky a sedá na obyčejné lavičce a kouří obyčejný tabák? – Nemám pravdu?“

Pan Zababa znovu vzdychl a váhavým hlasem řekl:

„Asi máte pravdu, asi ano. Avšak, pane Blahoši, co je mi to vše platné? Stal jsem se zlým čarodějem, a není to méně zlé, když jsem se jím stal vlastní vinou, než kdybych byl očarován. A já jím už nechci být.“

Pak počal bědovat a naříkat a potahovat nosem, až se pan Blahoš vážně polekal, že se rozpláče. Zamával proto prudce rukou a řekl:

„Pane inženýre Zababo, toho nechte, pamatujte, že jste

mužský. A abyste věděl, nic není ztraceno, docela nic. Chtěl jste mi připomenout chlapečka Pašíčka. Dobrá, teď je na to čas. To, že jste nám poslal Pašíčka, to vás zachrání. Byl jste zlý, byl jste velice zlý a mnoho zlého jste udělal, co já vím, a ještě víc asi zlého, co jsem se nedozvěděl. Ne, neříkejte mi to, nechci to vědět, člověk nemá být zvědavý na zlé věci. Avšak udělal jste i docela maličko dobrého. Vzpomeňte si. Hloupé mašince jste dovolil, aby jezdila bez kolejí, a přivedl jste ji do neštěstí. Avšak když se pak trápila, kdo ji našel ve vsi v chlívků? Vy myslíte, že to nevím? Vy sám jste to byl, nikdo jiný. A pomohl jste jí nazpět, když my už jsme si mysleli, že je navždy ztracena. A Pašíček, to byl také dobrý skutek. A možná že máte i jiné. O těch bych chtěl vědět, na dobré není člověk nikdy dost zvědavý. Nejste tedy docela zlý a stačí, jen abyste chtěl, a budete dobrý. A pak bude kouzlo nad vámi zlomeno, a vy budete zase člověkem.“

Pan Blahoš při posledních slovech vstal a pronesl je slavnostně, jako kdyby pronášel mocné zaklínání. A inženýr Zababa k němu vzhledl a v jeho oku byla slza, avšak nebyla to již slza zoufalství, ale zářivá slza radosti. Vstal také a trochu se chvěl a nebyl schopen nic říci, jen napřáhl ruce k panu Blahošovi. A ten se jich chopil a stiskl je, tak jako se tiskne ruka někomu, kdo se vrátil z daleké cesty.

A pak si oba opět sedli a seděli a kouřili z Blahošova míšku obyčejný a štiplavý tabák a hovořili, hovořili, až se počalo rozednívat a první mašinky vyjížděly z nádraží a pískyaly a syčely a i ptáci počali zpívat.

Oba muži seděli na lavičce a hovořili a radili se a kuli plány a usmívali se. Slunce stálo již vysoko, když pan Blahoš konečně řekl:

„Dobrá, tak to uděláme. Vy i já máme rádi mašinky. A vy i já máme rádi malé chlapce. Už dlouho jsem si myslel, že jsem tuze starý na práci ve výtopně, jen jsem se bál, že mi bude smutno, kdybych odtud odešel. Avšak teď se již nebojím, když půjdeme spolu a budeme spolu dělat to, co chceme.“

A za dva dny se objevila v Holešovicích u vody, na
nábřeží a na dohled velikého železničního mostu, kde stále
jezdily a dýmaly mašinky, nová vývěsní tabule a na ní nápis:

U KOUZELNÉHO ŽELEZNIČÁŘE
ZABABA a BLAHOŠ
výroba a prodej dětských mašinek

Krám „U kouzelného železničáře“

A v krámě byli spolu vousatý pan Blahoš a pan Zababa
a vyráběli a prodávali mašinky, vozíčky, koleje a nádraží a
všecko, s čím si malí chlapci rádi hrají.

Bývalý kouzelník pan Zababa stále jen vymýšlel a
vymýšlel nové druhy krásných a ještě krásnějších mašinek. A
postavil také dvě lokomotivy poháněné elektřinou, které měly
komínek a všecko jako pravé parní lokomotivy. A k nim vyrobil
mnoho vozíčků a mnoho kolejí a dokonce i mosty a návěstní
sloupy a maličkou výtopnu a výhybky a také točnu, která se
opravdu otáčela.

Když měl pan Zababa krásné lokomotivy hotovy a

všecko, co k nim patřilo, tu již stálo na velikánském stole a lesklo se a blyštělo, zavolal si z krámu pana Blahoše. Pan Blahoš vstoupil, a jen to vše zhlédl na prahu, zastavil se a řekl:

„Vidíte, ani mi to nepřípadlo. Tak přece jsem dosáhl, po čem jsem toužil. Jenže, ovšem, je to trochu jinačí.“

Pan Blahoš pokýval hlavou a řekl rozvážně:

„Baže jinačí. V životě se nám vždycky splní věci trochu jinak, než jsme si přáli. Ale to snad je právě dobře. A tyto vaše kouzelné mašinky věru už nikomu nepřinesou žalost.“ Zamlčel se pak trochu a po chvílce pokračoval: „A co s nimi podnikneme?“

Nyní se bývalý černokněžník pan Zababa pátravě podíval panu Blahošovi do tváře a pak se krátce zasmál a řekl:

„Jé!“

Víc neřekl, protože tolik krásy ještě nikdy neviděl, a když někdo spatří něco příliš krásného a opravdu je dojat, obvykle mnoho nemluví.

Pan Zababa se jen usmál a jeho oči se zablyštěly, avšak nebyl to již zlý černokněžnický záblesk, co mu svítalo v očích. A sklonil se ke knoflíkům na černé desce a počal jimi otáčet, a hle, obě mašinky se rozjely a jely přes mosty a přes výhybky a opět se zastavovaly a připojovaly vozíčky a vyhýbaly se jedna druhé, právě tak, jako to dělají skutečné mašinky na nádraží.

Když se pan Blahoš dosyta vynadával, řekl pojednou:

„Ale, pane Zababo, tak se mi zdá, že se vám podařilo, po čem jste toužil. Vždyť ty vaše mašinky vůbec nekouří a vůbec nepotřebují ani uhlí, ani vodu. Vždyť toto jsou vaše pravé kouzelné mašinky.“

Pan Zababa překvapeně vzhlédl, pohladil si svoji bradu a pak zamyšleně řekl:

„Vidíte, ani mi to nepřípadlo. Tak přece jsem dosáhl, po čem jsem toužil. Jenže, ovšem, je to trochu jinačí.“

Pan Blahoš pokýval hlavou a řekl rozvážně:

„Baže, jinačí. V životě se nám vždycky splní věci trochu jinak, než jsme si přáli. Ale to snad je právě dobře. A tyto vaše

kouzelné mašinky věru už nikomu nepřinesou žalost.“ Zamlčel se pak trochu a po chvílce pokračoval: „A co s nimi podnikneme?“

Nyní se bývalý černokněžník pan Zababa pátravě podíval panu Blahošovi do tváře a pak se krátce zasmál a řekl:

„Vím, co si myslíte. I já jsem na to myslel. Vezmu ty mašinky a všechno, co k nim patří, a odnesu je teď chlapečkovi Pašíčkovi. Pomůžete mi to odnést?“

„I to se ví,“ řekl pan Blahoš, „že vám pomohu. Jsem rád, že to chcete udělat. Protože chlapeček Pašíček si je od nás zaslouží.“

A pan Zababa řekl:

„Zaslouží, zcela jistě si je zaslouží. Protože nebýt jeho, byl bych ještě dnes zlým a nešťastným černokněžníkem.“

Nu, a pak šli a donesli krásné mašinky a vozíčky a koleje a nádraží a všechno Pašíčkovi a složili je v jeho pokoji a Pašíček byl šťastný a po celý den si hrál a hrál se svými kouzelnými mašinkami, že ani k obědu nešel a Pašíčkova maminka se až trochu zlobila. Avšak nezlobila se doopravdy, protože i ona pochopila, že si Pašíček svoje mašinky zasloužil.

Šťastní lidé – pan Zababa a Blahoš

Obsah

POHÁDKA O DLOUHÉ LOKOMOTIVĚ.....	5
DRUHÁ POHÁDKA O DLOUHÉ LOKOMOTIVĚ	27
O PYŠNÉ LOKOMOTIVĚ	41
POHÁDKA O ZCELA MALIČKÉ LOKOMOTIVĚ	47
JAK JELA LOKOMOTIVA PRO BRAMBORY	51
POHÁDKA O ZELENÉ MAŠINCE	60
O NEPOSLUŠNÉ MAŠINCE	69
O MAŠINCE, KTERÁ NECHTĚLA JEZDIT PO KOLEJÍCH.....	80
VELICE VÁŽNÁ POHÁDKA O ČERNOKNĚŽNÍKU ZABABOVI	98
OBSAH.....	111

<http://atheneum.zde.cz>

